

บทนำ

เรย์ฮาน่าเฟ่งสมาธิ ขยับข้อมือและข้อเท้าเป็นจังหวะร่ายรำไปตามเสียงเพลงอันเกิดจากเวทมนตร์ นางเหลือบมองท้องฟ้าเบื้องบน คืบนี้เป็นคืบพระจันทร์เต็มดวง พลังแห่งจันทร์จะมากที่สุด และเป็นช่วงเวลาที่ระบำแสงจันทร์จะสัมฤทธิ์ผลมากที่สุดด้วย หญิงสาวชูมือทั้งสองข้างขึ้นเหนือศีรษะ ขยับช้าๆ หมุนวนอย่างอ่อนช้อย ยักย้ายส่ายสะโพกไปตามจังหวะดนตรีที่ดังก้องอยู่ใต้จิตสำนึก แล้วค่อยๆ ย่อตัวลงต่ำด้วยท่วงท่าอ่อนช้อยที่ฝึกมาอย่างดี

หญิงสาวปล่อยตัวปล่อยใจให้เป็นหนึ่งเดียวกับเสียงเพลงเพื่อเรียกสมาธิให้สูงสุด นางสูดหายใจเข้าลึกดื่มด่ำกับพลังเย็นที่แผ่ซ่านเข้ามาในเรือนร่าง ท่วงท่าอันกรีดกรายทำให้เรย์ฮานางดงามราวกับนางฟ้าบนสวรรค์ แต่ในชีวิตจริงนางคือบุตรสาวของพระสนมวาทีดาห์ นางไม่ได้มีเวทมนตร์เก่งกล้าเหมือนมารดา พรสวรรค์อย่างเดียวกันก็คือเรือนร่างอันเปี่ยมเสน่ห์และการเต้นรำที่พร้อมสะกดลมหายใจของบรรดาชายหนุ่มทั้งหลาย

ระบำอาบแสงจันทร์มาถึงตอนที่ยากที่สุด แต่ก็สำคัญที่สุดเช่นเดียวกัน เพราะผู้รำยมนตร์จะต้องเปลือยเปล่าท่ามกลางแสงจันทร์เพื่อดูดซับพลังเอาไว้ให้ได้มากที่สุด ร่างบางเอื้อมมือไปปลดชุดคลุมสีแดงเนื้อบางเบา ซึ่งบัดนี้เปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อจนมองเห็นโนมเนื้อที่อยู่ด้านในให้ไหลลงลาดไหล ร่างกลมกลึงหมดจดอดท่าแสงจันทร์ หญิงสาวปล่อยให้พลังจันทร์อาบไล่ผิวกาย ไล่ตั้งแต่ทรวงอกงาม เอวคอดเล็ก สะโพกกลมกลึง ไปจนถึงเนินเนื้องามพิสุทธิ์ที่ไม่เคยต้องมือชาย โชคดีที่โอเอซิสนี้อยู่ในทิวโหลฐาน จึงมีเพียงนางกำนัลในวังเท่านั้นที่จะเข้ามาในบริเวณนี้ได้

เรย์ฮาน่าไม่เคยคิดว่าตนเองสวยมาก่อน แม้คนรอบข้างจะเพียรบอกว่านางมีเรือนร่างที่ผู้หญิงทั้งโลกต้องอิจฉาเปรียบประดุจนางฟ้า จูติลงมา รูปร่างของหญิงสาวคล้ายนาฬิกาทราย แต่สิ่งที่ทำให้บรรดาสาวๆทั้งหลายพากันอิจฉาคงเป็นทรวงอกงามอวบอิมติดกับรูปร่างที่แสนบอบบาง

ทรวงอกงามสล้างมีปลายยอดเป็นสีชมพู ท่อนแขนเรียวยาว ช่วงขาเพรียว ยิ่งเวลาเจ้าหล่อนยกย้ายสายสะโพกก็ยังส่งให้ส่วนโค้งส่วนว่างงดงามมากยิ่งขึ้น นับว่าไม่มีชายคนใดในอัสซารที่สามารถต้านเสน่ห์การเร้าระบำของหญิงสาวได้เลย โดยเฉพาะระบำแรกหลังจากผ่านพิธีระบำอาบแสงจันทร์

มันคือพรสวรรค์ที่ฟ้าประทานบวกกับเวทมนตร์ที่ได้รับการถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่น เรย์ฮาน่าใช้มนตร์บทนี้ในการกำจัดศัตรูทุกคนที่ขวางทางให้พระสนมวาท์ดาร์ หลังจากปล่อยให้ร่างกายส่วนบนอาบแสงจันทร์จนเต็มที่แล้ว หญิงสาวก็ค่อยๆ ลูกขึ้นจากผืนน้ำเพื่อปล่อยให้พลังจันทร์แทรกซึมผ่านส่วนที่เหลือ เมื่อกายผุดขึ้นเหนือน้ำ ความงามพิสุทธิ์ประดุจดอกไม้แรกแย้มก็คลี่ลิบให้เห็น ส่วนอ่อนนุ่มที่ไม่เคยต้องมือชายค่อยๆ ซึมซับพลังจากแสงจันทร์

หญิงสาวหลับตาพริ้มปล่อยให้ตัวเองให้จมดิ่งไปสู่มนตร์ที่ร้ายขึ้น

รู้สึกถึงหยดน้ำที่ค่อยๆ ไหลลงจากเนินอกผ่านท้องน้อยสู่ใจกลางเรือนร่าง เช่นเดียวกับความเย็นน้ำที่อาบไล่ไปทั่วสรรพางค์ ทว่าจู่ๆ เรย์ฮานาก็รู้สึกถึงดวงตาของใครคนหนึ่งที่กำลังแอบมอง...

แขนเรียวสองข้างที่กำลังเร็งระบำหยุดชะงัก ตาเบิกกว้างมองไปรอบๆ ด้วยความตกใจ ภายในที่แห่งนี้มีนางเพียงคนเดียว แต่เพราะอะไรถึงได้รู้สึกเหมือนมีสายตาร้อนแรงกำลังจับจ้องอยู่ มือพลอยยกขึ้นปิดบังทรวงอกโดยอัตโนมัติ ไอร้อนจากดวงตาคู่นั้นยังคงโลมเลียมไปยังเนินทรวงด้านข้าง รวมถึงกึ่งกลางเรือนกาย

เรย์ฮาน่าได้ยืนเสียงลมหายใจตั้งขึ้นท่ามกลางความเงิบ รวากับว่าเขาคู่นั้นกำลังลุ่มหลงเรือนร่างของนางด้วยมือเปล่า รู้สึกถึงลมร้อนและพลังแห่งสุริยะที่แผดเผาร่างกาย น่าแปลกที่มันไม่น่ารังเกียจสักนิด ตรงกันข้ามกลับปลุกเร้าความรู้สึกจากกันบั้งให้ลุกโชนจนกายลุกชันโดยไม่มีสาเหตุ และสิ่งหนึ่งที่ผุดขึ้นควบคู่กันก็คือความอับอาย

ไม่เคยมีชายใดเคยเห็นร่างเปลือยของนางมาก่อน พระมารดากำชับว่านางต้องรักษาพรหมจรรย์เอาไว้ยิ่งชีพ อารมณ์สุนทรีย์หดหายเมื่อรู้สึกถึงความอันตรายที่คืบคลานเข้ามาใกล้ สุดท้ายเรย์ฮานาก็ไม่อาจควบคุมสมาธิให้เด่นระบำต่อได้สำเร็จ หญิงสาวรีบเดินเร็วๆ ไปยังริมฝั่งหยิบเสื้อคลุมขึ้นมาสวมทับทันที ตายังคงมองไปรอบๆ อย่างหวาดระแวง แต่ก็พบกับความว่างเปล่าเช่นเดิม

นางคงคิดมากไปเองที่คิดว่ามีคนมาแอบดู ในเขตพระราชวังอันลึกลับซับซ้อนแห่งนี้จะมีใครเข้ามาได้ แม้แต่ขุนคดียังไม่ได้รับอนุญาตท่ามกลางเวรยามที่เฝ้าระวังอย่างแน่นหนา ในรัศมีครึ่งกิโลเมตรมีเพียงนางในซึ่งเป็นหญิงเท่านั้น หญิงสาวถอนหายใจเอือกใหญ่กับความคิดมากของตน ทว่าขณะที่กำลังแต่งตัวก็ยังรู้สึกถึงสายตาโลมเลียมไปทั่วร่าง โดยเฉพาะบั้นท้ายองงามที่แนบติดกับเสื้อคลุมชั้นแรก เรย์ฮาน่ารีบสวมเสื้อทับอีกชั้นเพื่อปกปิดร่างกายทันที ความอับอายถูกแทรกด้วย

ความโกรธจนต้องเอ่ยตะคอกออกไป

“นั่นใครนะ ออกมาเดี๋ยวนี้ละ”

ไม่มีเสียงตอบ มีเพียงสายลมพัดแผ่วๆ หญิงสาวกวาดตามองไปทั่วผืนน้ำก็พบเพียงความว่างเปล่า เสียงตะคอกด้วยความโกรธทำให้นางกำนัลซึ่งเฝ้าอยู่ด้านนอกรีบวิ่งหน้าตาตื่นเข้ามา

“มีอะไรหรือเปล่าพะคะ”

เธยษานำกวาดตามองไปรอบๆ เมื่อเห็นสีหน้าตื่นตกใจของสาวรับใช้ สุดท้ายก็ได้แต่ถอนหายใจยาวออกมา พลางนึกในใจว่านางนี้ช่างฟุ้งซ่านจริงๆ ในพื้นที่แห่งนี้ไม่มีใครสามารถเล็ดลอดเข้ามาได้อย่างแน่นอน ด้านนอกมีเวรยามแน่นหนา อีกทั้งยังมีนางกำนัลนับสิบคน

“ไม่มีอะไรหรอก อาจเป็นหนู”

“หนูหรือพะคะ ถ้าอย่างนั้นบ่าวจะรีบให้คนมาจัดการโดยเร็วที่สุด”

“อย่าเลย มันคงตกใจหนีไปแล้วละ”

“แต่มันเรื่องใหญ่พะคะ หากมีหนูเล็ดลอดเข้ามาในนี้จริง นางกำนัลที่ดูแลความสะอาดก็ต้องถูกลงโทษอย่างหนัก”

“ข้าบอกว่าไม่มีอะไรก็ไม่มีสิ เจ้าอย่าคิดมากตามข้าไปอีกคนเลย ข้าได้ยินเสียงกระดิ่งมีใครเรียกข้าหรือเปล่า”

“พระสนมวาท์ดาร์พะคะ บอกว่าหากคุณหนูอาบน้ำเสร็จให้รีบไปพบโดยเร็วที่สุด”

หญิงสาวพยักหน้า รับเสื้อผ้าแห้งอีกชุดมาจากนางกำนัล เพราะความกลัวว่าคนจะแอบดูนางจึงเข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าด้านหลังม่าน ชุดสีชมพูซึ่งทำจากผ้าเนื้อบางเบาเหมาะกับอากาศในทะเลทราย ท่อนบนมีลักษณะคล้ายรัดทรงผืนเล็ก ประดับด้วยลูกปัดยามขยับจะเกิดเสียง ด้านล่างเป็นผ้าเนื้อบางรัดใต้เนินอกเผยให้เห็นหน้าท้องนวลเนียน ส่วนด้านล่างเป็นกางเกงพองจับจีบรัดตรงข้อเท้า ด้านข้างมีรอยแหวกยามเดินรำ จะเผยให้เห็นผิวสีน้ำผึ้งทั้งดงาม

เรย์ชาน่าสวมเสื้อคลุมสีดำสนิทอีกชั้นพร้อมสวมผ้าคลุมหน้าตามประเพณีของอิสลาม นางยังไม่ได้เข้าพิธีแต่งงาน ดังนั้นตามหลักศาสนาจะต้องปิดบังหน้าตาไม่ให้ใครได้พบเห็น หญิงสาวยกมือแตะข้างแก้มและลูบไปตามผิวกาย นำแปลกที่มันยังร้อนผ่าวราวกับไฟลามเลีย ยิ่งเมื่อนึกถึงสายตาจางจัวงๆ นั้นใบหน้าก็แดงก่ำขึ้นมาอีก แต่เมื่อได้ยินเสียงกระดิ่งอีกครั้ง ก็ต้องตัดใจเร่งฝีเท้าไปยังทางลับสู่ห้องของมารดา

ซาริมมองแผ่นหลังของหญิงสาวที่เดินจากไปด้วยความเสียตายอย่างที่สุด เขาค่อยๆ ถอนตัวออกจากสมาธิในสภาพเหงื่อซึมเต็มแผ่นหลัง สิ่งที่หญิงสาวระแวงไม่ได้คิดไปจากความเป็นจริงเลยแม้แต่น้อย เพราะท้ายที่สุดแล้วเขาก็ทำตัวไม่ต่างจากนักถ้ำมอญ

ภาพของหญิงสาวเรingersระบำท่ามกลางสายน้ำ ร่างเปลือยเปล่งงามพิสุทธิ์ทำให้ซาริมรู้สึกร้อนรุ่มราวกับไฟลน เขาไม่เคยรู้เลยว่าภายในกายมีเพลิงแห่งความปรารถนาซุกซ่อนอยู่ มันไม่ใช่แค่กองไฟอย่างกำลังลุกโชติช่วงอยู่เบื้องหน้า แต่เป็นไฟบรลัยกัลป์เผาผลาญให้แทบดำดิน

เขาไม่เคยเห็นหญิงใดงามเท่านางมาก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งยามเปลือยกาย ผมของนางดำสนิทยาวตรงถึงกลางหลัง เรือนร่างงดงามทั้งเบื้องหน้าและหลัง แต่ส่วนที่ทำให้ชายหนุ่มไม่อาจละสายตากลับเป็นปทุมคู่งามที่โผล่พ้นเหนือผิวน้ำ ปลายยอดเป็นสีชมพูเชิดย้วยวนที่สุดเท่าที่เคยเห็น ลำคอของชายหนุ่มแห้งผากราวกับคนหลงทางเร่ร่อนอยู่กลางทะเลทราย

เขาจินตนาการถึงมือของตนยามฟอนเฟ่นอกคู่นั้นและดื่มด่ำกับความหวานที่ปลายยอด เมื่อไล่สายตาลงไปตามร่องอกจนถึงหน้าท้องแบนราบ และสะดือเล็กนุ้ม ซาริมก็แทบจะกลายเป็นหิน เขารู้สึกถึงความแข็งขึ้นภายใต้ร่มผ้า เลือดในกายผุดพุ่งราวกับลาวาในปล่องภูเขาไฟ ยิ่งนึกถึงยามที่หญิงสาวผุดลุกขึ้น น้ำจากไหลไหลตามความโค้งลงไปยัง

เบื้องล่างเช่นเดียวกับสายตาที่กวาดไปตามเนินเนื้อสามเหลี่ยม ความร้อนระอุภายในกายก็ทำให้ชายหนุ่มต้องสลัดเสื้อผ้าตัวเองออกแล้วใช้ความเย็นของน้ำในโอเอซิสดับความร้อนรุ่ม

ซาริมแอบมองหญิงสาวมาหลายคืนแล้ว ไม่นึกเลยว่าชายหนุ่มผู้ถือครองพรหมจรรย์มาตลอดเช่นเขาจะต้องเผชิญกับการทดสอบอันยิ่งใหญ่ หลังจากอาบน้ำจนทุกอย่างบรรเทาลง ชายหนุ่มก็ลุกขึ้นแต่งตัวอาหารค่ำวันนี้คือเนื้อย่างหอมกรุ่นกับนมแพะอุ่นเพื่อขับไล่ความหนาวเย็น เขาติดอยู่ตรงโอเอซิสแห่งนี้มาถึงห้าวันแล้ว เพราะพายุทรายที่โหมกระหน่ำทำให้เดินทางต่อไปไม่ได้ จากที่ตั้งใจจะไปถึงเมืองอัชซารเพื่อพบพระบิดา กลับกลายเป็นว่าชายหนุ่มต้องพักค้างแรมเพื่อรอให้พายุที่เกิดขึ้นติดต่อกันยาวนานสงบลง

เขาใช้เวลายามค่ำคืนฝึกวิชาที่อยู่ในคัมภีร์หนัง ซาริมเพิ่งรู้ว่าในตำราหนังสือที่ได้รับจากมารดานั้นมีเวทมนตร์ถึงหนึ่งร้อยบทด้วยกันเท่าที่เขาเรียนยังไม่ได้สักกระผักรันของที่ควรจะรู้ ถ้าไม่ใช่เพราะถูกศัตรูร้ายมนตร์สยบพลังของเขาเอาไว้ เขาคงเรียนรู้ได้เร็วกว่านี้

ซาริมมองกริชทองคำในมือ ตรงด้ามจับบัดนี้มีพลอยสองเม็ดประดับอยู่ พลอยสีแดงเป็นเครื่องเตือนใจให้ระลึกถึงการผจญภัยในหุบเขามรณะ ส่วนพลอยสีเหลืองก็เป็นสิ่งย้ำเตือนให้เขานึกถึงการปราบจอมโจรหน้ากากดำ อุปสรรคทั้งสองเกือบคร่าชีวิตสิงโตหนุ่ม แต่สุดท้ายเขาก็ผ่านมาได้ แถมยังได้เพื่อนร่วมสabanเพิ่มมาถึงสองคน

ซาอะห์จึงจอกทะเลทราย ซึ่งบัดนี้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าเผ่านาเซีย คู่ครองของพี่ชายไม่ใช่ใครอื่นแต่เป็นเพื่อนสาววัยเด็กมีชื่อว่า เอริน่า ส่วนอาร์บัสอินทรีหนุ่มรูปงาม ก็เป็นกำลังสำคัญในการปราบจอมโจรฝาแฝด แต่กว่าจะสามารถล่าคู่แฝดที่มีเล่ห์เหลี่ยมและชิงพลอยสีเหลืองจากพันของมันได้สำเร็จก็ทำให้สองหนุ่มเกือบเอาชีวิตไม่รอด และสุดท้ายอินทรีหนุ่มก็พบคู่ชีวิตคือ นางโจรสาวนิฮาห์

ชายหนุ่มเพ่งมองผืนทรายเบื้องหน้า รู้ว่าห่างจากนี้ไปเพียงยี่สิบ กิโลเมตรก็จะเป็นกำแพงเมืองสูงตระหง่าน ที่นั่นคืออาณาเขตของเมือง อัซฮาร เขาจำคำพูดครั้งสุดท้ายของพระมารดาได้ ท่านบอกว่า ภายในเมือง เต็มไปด้วยอันตราย แถมยังกำชับไม่ให้เชื่อใจใครเด็ดขาด คินนี่เป็นคิน พระจันทร์เต็มดวง อีกสองวันนับจากนี้จะเป็นเทศกาลแห่งการเฉลิมฉลอง ประจำเมือง กษัตริย์ไฟซาลจะเสด็จออกนอกวังเพื่อทอดพระเนตรการแสดง ของชาวบ้าน

ซาริมตั้งใจว่าจะใช้โอกาสนี้ลอบเข้าไปพบพระบิดาและตามหา พลอยสีน้ำเงินเม็ดสุดท้าย แต่จนแล้วจนรอดซาริมก็ยังไม่รู้ว่าพลอย เม็ดนั้นถูกเก็บไว้ที่ใด ทุกครั้งที่ฝึกวิชาในคัมภีร์เพื่อให้เวทมนตร์ช่วยชี้นะ ก็มักจะเห็นภาพสาวน้อยกำลังวิ่งระบำอยู่เรื่อย แรกทีเดียวเขารู้สึกว่ามัน เป็นการเสียมารยาทที่แอบดู แต่สุดท้ายชายหนุ่มก็ไม่อาจห้ามใจ เขาเฝ้ามอง นางเต้นระบำขอพรครั้งแล้วครั้งเล่า เฝ้ามองเรือนร่างของหญิงสาวด้วยความร้อนรุ่มจนแทบอยากจะผุดเข้าไปมีตไปวิ่งระบำกับนางด้วย

นางคือเนื้อคู่หรือเปล่า

ซาริมตอบไม่ได้ รู้แต่ว่านางคือเบาะแสเดียวของพลอยสีน้ำเงิน หากเขาต้องการตามหาพลอยเม็ดสุดท้ายเพื่อผนึกเวทมนตร์ให้เป็นหนึ่ง ก็ต้องตามหาหญิงสาวผู้นี้ให้พบ

นางเป็นใครกัน ดูจากการแต่งกายก็รู้ว่าต้องเป็นบุตรสาวของผู้มีฐานะหรืออาจเป็นคหบดีผู้มั่งคั่ง ถ้าการฝึกกระบี่แสงจันทร์แล้วต้องเปลี่ยนกายนั้นก็หมายถึง ต้องเป็นสถานที่ที่มืดซิด ที่โหลจนแต้มมีแอ่งน้ำขนาดใหญ่อยู่ใจกลาง คงไม่ใช่บ้านของคนทั่วๆ ไปเป็นแน่ มือสองข้าง เย็นเฉียบเมื่อคิดว่าบางทีหญิงสาวอาจเป็นคนในวัง ถ้านางเป็นสนมของเสด็จพ่อละ เขาจะทำเช่นไร

ลำคอขมปรีดาแค่นี้กว่าผู้หญิงคนนี้นือนางต้องห้าม ที่เขาไม่มีสิทธิ์ แม้แต่คิดจะอาใจเอื้อม ซาริมรู้สึกถึงความรวดเร็วโหยหาเพียงแค่นี้ว่า

จะไม่ได้ครองคู่ แต่แล้วคำพูดของพระมารดากลับผุดแทรกขึ้นมา...

หากนางเป็นศัตรู เขาจะทำเช่นไร ชาริมรู้เพียงว่าศัตรูของตนเป็นผู้หญิงจากโบหน่าที่ปรากฏในพายุครั้งก่อน แต่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าใครคือผู้ที่อยู่เบื้องหลังของเรื่องทั้งหมด ใครเป็นคนจับพระมารดาขังเอาไว้ ใครกันที่เป็นผู้ร้ายมนตร์ดำทำให้เวทมนตร์เขาเสื่อมลงจนเกือบเอาชีวิตไม่รอด

ชาริมถอนหายใจเฮือกใหญ่ ไม่ว่านางจะเป็นเพื่อนหรือศัตรู เขาต้องหานางให้พบ และหากหญิงสาวผู้นี้เป็นคนร้ายที่จับพระมารดาไปขังไว้ด้วยมนตร์ดำ เขาคงจัดการนางขึ้นเด็ดขาด ราชาสีห์หนุ่มมองผืนทรายเบื้องหน้า เขาแหว่งกริชเป็นวงกลมจนเกิดพู่กันโปร่งใสลบภาพสิงโตเพศเมียที่สร้างขึ้นจากจินตนาการเมื่อครู่ เขาต้องตัดสินใจไม่ให้หลงไหลไปกับเสน่ห์ที่นางร้ายเอาไว้ และบางทีเมื่อถึงเวลาเขาอาจต้องเป็นผู้สังหารนางด้วยมือของตัวเอง...

เรย์ฮาน่ากดปุ่มกลไกไปสู่ทางเดินเชื่อมต่อยังห้องนอนของพระสนมวาทิดาห์ เมื่อบานหินขนาดยักษ์เลื่อนขึ้นไป นางก็เห็นพระมารดานั่งรออยู่ตรงเก้าอี้

“ท่านแม่ มีอะไรหรือเปล่า ถึงตามตัวข้าด่วนตอนนี้” หญิงสาวถามพลางคุกเข่าลงทำความเคารพตามแบบประเพณีโบราณต่อหน้าพระสนมวาทิดาห์ ภายในห้องบรรทมซึ่งตกแต่งอย่างงดงามวิจิตร พระพักตร์ของมารดาบูดบึ้ง

“เจ้าทำอะไรอยู่ ทำไมถึงได้มาช้า”

“ขอโทษท่านแม่ คิन्हี่เป็นคืนพระจันทร์เต็มดวง ข้าจึงไปเต้านะบ่าอาบแสงจันทร์”

พิธีนี้เริ่มต้นตั้งแต่เรย์ฮาน่าอายุได้สิบสองขวบ ความเชื่อเดิมเริ่มจากที่ว่า พลังของจันทร์นั้นบริสุทธิ์ผุดผ่องจนมิอาจหาใดเปรียบ หากหญิงพรหมจรรย์คนใดได้เต้านะบ่าในคืนวันเพ็ญและท่องมนตร์ศักดิ์สิทธิ์

ควบคุมไปด้วย พลังนั้นจะแทรกซึมเข้าสู่ร่างกายส่งผลให้ท่วงท่าของนางนั้น
ทรงอานุภาพที่สุด หากชายคนใดได้เห็นก็จะทำให้ถูกรอบงำทั้งทางด้าน
ความคิดและจิตวิญญาณ

“แม่ต้องขอโทษเจ้าด้วยที่ขัดจังหวะ แต่แม่มีเรื่องสำคัญอยาก
ให้ช่วย”

แม้จะอายุสี่สิบปลายๆ แล้วแต่พระสนมวาทิดาห์ก็ยังสวยไม่สร่าง
นางเป็นสนมเอกของกษัตริย์ไพศาล หลังจากพระมเหสีขึ้นเสวยสิ้นพระชนม์
กษัตริย์ไพศาลก็ไม่เคยยอมอภิเษกสมรสอีก นางจึงดำรงตำแหน่งสนม
มานานหลายปี แม้จะเป็นแค่สนมทว่าอำนาจที่อยู่ในมือกลับยิ่งใหญ่
เหนือใคร เรียกได้ว่าในเมืองอัชชารแห่งนี้ไม่มีใครหาญกล้าต่อกร นั่นก็
เพราะซีลอห์ มหาอำมาตย์ซึ่งกุมอำนาจทหารทั้งหมดมีสัมพันธ์อันดี
กับนาง

“ท่านแม่มีอะไรเชิญสั่งมาได้เลย ลูกยินดีทำทุกอย่าง”

“แม่อยากให้เจ้าเต็นรำให้เสด็จพ่อดูในคืนวันมะรืนนี้”

ดวงตาคู่สวยของหญิงสาวเบิกกว้าง มองพระมารดาอย่างไม่เชื่อหู
เธียราน่าไม่เคยคิดจะเต็นรำให้กษัตริย์ไพศาลทอดพระเนตรซ้ำอีก เพราะ
มันหมายถึงการที่พระบิดาจะต้องถูกรอบงำและลืมนั่นเป็นตัวตน
ของพระองค์ไปเสียสิ้น

“ทำไมละท่านแม่ เสด็จพ่อเพิ่งจะหายป่วย อีกทั้งพระวรกายก็ยัง
ไม่ค่อยแข็งแรง ลูกกลัวว่าถ้าทำเช่นนั้นพระอาการจะยิ่งทรุดหนัก”

“พ่อของเจ้ากำลังหาพระนางพวกเรา แม่ไม่ต้องการให้พระองค์
หลงผิดอีก”

“หลงผิด” เธียราน่าทวนคำ

กษัตริย์ไพศาลแทบไม่เป็นตัวของพระองค์เองเลยนับตั้งแต่ หญิงสาว
เต็นระบำให้ดูครั้งก่อน ทว่าหญิงสาวจำต้องทำเนื่องจากมีข่าวลือในพระราช-
สำนักว่ามีขุนนางส่วนหนึ่งคิดกบฏ พระสนมวาทิดาห์ไม่พอใจ จึงให้

บุตรสาวเต็นระบำให้ทุกคนดูและหัวนัลล่อมให้เข้าเป็นพวกเดียวกับนาง กษัตริย์ไฟซาลประทับอยู่ในงานเลี้ยงนั้นด้วย พระองค์จึงถูกมนตร์จากการเต็นระบำทำให้เคลิบเคลิ้ม หลังจากนั้นก็ไม่ทรงออกว่าราชการอีก อาการของพระองค์ทรุดหนักเพราะกระแสน้ำในเกิดต่อต้าน จนไม่สามารถเสวยอาหารได้เกือบสัปดาห์ สร้างความรู้สึกผิดให้แก่เรย์ฮาน่าเป็นอย่างมาก

นางในฐานะบุตรสาวแทนที่จะได้ตอบแทนพระคุณกลับทำให้พระบิดาต้องทรงพระประชวรอีก แต่พระมารดาดูเหมือนจะไม่คิดเช่นนั้น สิ่งที่น่ากังวลคือการที่ปกครองอัสซาร์ให้สงบสุขที่สุด แม้ตอนนี้อำนาจเบ็ดเสร็จจะอยู่ในมือ แต่พระสนมวาท์ดาร์กลับไม่เคยวางใจ หลังจากสิ้นพระมเหสีชีเนีย กษัตริย์ไฟซาลก็ไม่เคยอภิเษกสมรสอีก แถมยังไม่ยอมแต่งตั้งพระสนมให้เป็นพระมเหสีอีกต่างหาก สร้างความคับแค้นให้พระมารดา ยิ่งนักที่จะต้องทนกับความเจ็บช้ำไว้ในอก

บ่อยครั้งที่พระมารดาปรับทุกข์ให้ฟังว่า พระมเหสีคนก่อนได้ร้ายมนตร์ดำเอาไว้ ทำให้เสด็จพ่อหลงลืมความรักที่เคยมีให้จนหมดสิ้น นางต้องทนอยู่แบบคนไม่มีตัวตน และเมื่อเสด็จพ่อล้มป่วยก็มีขุนนางที่ไม่หวังดีคอยเพ็ดทูลทำให้เสด็จพ่อหลงเชื่อ

“แต่ข้าเกรงว่าพระอาการของเสด็จพ่อจะยิ่งทรุด อาจทรงพระประชวรหนักกว่าเดิม”

กษัตริย์ไฟซาลใช้เวลาส่วนใหญ่บนพระแท่นบรรทมมากกว่าที่ทรงออกว่าราชการ ดังนั้นงานใหญ่น้อยในวังจึงเป็นหน้าที่ของพระสนมวาท์ดาร์ เรย์ฮาน่าเฝ้าดูพระมารดาทำงานด้วยความเหน็ดเหนื่อย ตรากตรำโดยที่ตัวนางเองช่วยอะไรไม่ได้เลย แต่สิ่งที่ทำขอในวันนี้กลับเป็นสิ่งที่นางต้องปฏิเสธ

“นี่เจ้ากล้าขัดคำสั่งแม่อย่างนั้นหรือ”

“เปล่าค่ะท่านแม่ ข้าเพียงแต่กลัว พลังการเดินร่ำของข้าอาจมา

จนพระวรกายของเสด็จพ่อรับไม่ไหว ข้าอยากให้คุณแม่ทบทวนอีกครั้ง”

“เจ้าไม่เชื่อใจแม่ เจ้าคิดว่าแม่ประสงค์ร้ายต่อเสด็จพ่ออย่างนั้นหรือ”

“ข้าไม่บังอาจ ข้ารู้ว่าท่านแม่รักเสด็จพ่อมากแค่ไหน เพียงแต่...”
เรย์ฮาน่าทรุดตัวลงคุกเข่า เมื่อหรีตามองก็พบว่าพระสนมวาท์ดาร์กำลัง
หน้าบูดบึ้ง

“แม่รักเสด็จพ่อของเจ้ายิ่งกว่าชีวิต แต่เพราะนางชีเนียร่ายมนตร์
ทำให้เสด็จพ่อของเจ้าลืมข้า ข้าไม่เคยทอดข้าแม่อีกครั้ง แม้กระทั่งหลับ-
นอนแบบสามิภรรยาทั่วไปก็ยังไม่ทำเลย ก็ปีแล้วที่แม่ต้องทนเข้าใจ แต่เจ้า
กลับกล้าคิดว่าข้าต้องการทำร้ายพระองค์”

“ลูกเปล่านะท่านแม่ ลูกผิดไปแล้ว”

เรย์ฮาน่าก้มกราบกรานลงกับพื้น ตัวสั่นเทา พระมารดายังคง
หน้าตาบูดบึ้ง

“เจ้าคงไม่รักแม่แล้วสินะ ถึงได้พูดจาให้แม่ต้องเจ็บช้ำน้ำใจมาก
ขึ้นไปอีก”

หญิงสาวกอดเท้าข้างหนึ่งของพระมารดาเอาไว้ คืบเข้าไปใกล้
เมื่ออีกฝ่ายพยายามจะเดินหนี น้ำตาไหลรินอาบแก้ม ละล่ำละลัก

“ข้าผิดไปแล้วท่านแม่ ข้าสัญญาจะทำทุกอย่างตามที่ท่านบัญชา”

พระสนมวาท์ดาร์ปรายตามองลูกสาว ก่อนตะแคงคอและพยุง
ให้ลุกขึ้น

“เอาเถอะ ถ้าเจ้ารู้สึกผิดแล้ว แม่ก็จะไม่ดูว่าเจ้าอีก ต่อไปอย่าขัดใจ
แม่ เอาอย่างพี่อะห์ซิมของเจ้าบ้าง เขาเป็นลูกที่ดีทำตามที่คุณแม่บอกโดย
ไม่อึดออด”

อะห์ซิมคือพี่ชายคนเดียวของเรย์ฮาน่า ซึ่งบัดนี้ดำรงตำแหน่ง
รองขุนนางฝ่ายกลาโหม เขาเป็นผู้ชายรักสนุก ชอบเสวยสุขกับอิสตรี
ไม่ว่าจะเป็นลูกสาวของขุนนางคนอื่น ๆ หรือแม้แต่นางกำนัลในวังหลวง

ก็ล้วนถูกพี่ชายคนนี้รวบรัดเอาเสียสิ้น เรย์ฮาน่าได้ยืนถ้อยความร้องทุกข์ของบรรดาผู้ที่ไม่พอใจอยู่บ่อยๆ นางจึงไม่ค่อยเห็นด้วยกับพฤติกรรมของพี่ชายสักเท่าไร

“ข้าคงคิดมากเกินไปก็ได้ ข้าจะเดินรำถวายเสด็จพ่อวันมะรืนนี้”

“ให้มันว่าง่ายๆ แบบนี้สิ ถึงจะเป็นลูกรักของแม่” พระสนมวาทด้าหลบเส้นผมของลูกสาวอย่างรักใคร่ นิ้วเขยคางขึ้นซับน้ำตาให้

“แม่ไม่มีทางคิดร้ายต่อเสด็จพ่อของเจ้าหรอก แม่แค่อยากให้เห็นใจว่าไอ้คนชั่วจะไม่ถือโอกาสนี้มายุยงเสด็จพ่อของเจ้าอีก แค่นี้แม่ต้องว่าราชการแทนพระองค์ก็เหนื่อยมากพอแล้ว ขึ้นยังมีปัญหาเสียย่นหนามผุดขึ้นอีก แม่คงแก่เร็วกว่านี้แน่”

“ข้าเข้าใจแล้วท่านแม่ คนชั่วคอยจ้องหาโอกาสอยู่ ข้าจะทำตามที่ท่านแม่สั่ง”

“นับวันเจ้าก็ยังสวยราวกับนางฟ้า หนุ่มๆ คนไหนเห็นเข้าเป็นต้องหลงเสน่ห์แน่ๆ”

เรย์ฮาน่ายิ้มอย่างเอียงอาย หญิงสาวไม่เคยคิดว่าใบหน้ารูปไข่และคิ้วโค้งสวยที่พระเจ้าให้มาจะเป็นอย่างที่พระมารดาบอกเลย สำหรับนางแล้วก็ได้แต่เฝ้ารอคอยใครคนหนึ่งมาตลอดชีวิต อาจารย์ของนางบอกว่าเนื้อคู่นั้นอยู่ไม่ไกล แต่จนบัดนี้เรย์ฮาน่าก็ยังไม่เคยพบกับชายผู้นั้นสักที

“ท่านแม่ก็...ชมข้าอีกแล้ว ท่านแม่ต่างหากที่สวย”

“ลูกไม้ก็ต้องหล่นไม่ไกลต้นสิ เอาเถอะ ในเมื่อเจ้ารับปากแล้วก็เร่งรีบไปเตรียมการ วันมะรืนนี้แม่จะจัดงานเฉลิมฉลอง และในวันนั้นเสด็จพ่อของเจ้าจะมาเป็นประธานในพิธี จำคำแม่เอาไว้นะ เดินรำให้สุดฝีมือ เจ้าต้องสะกดทุกสายตาเอาไว้ อย่าให้เล็ดลอดไปได้แม้แต่คนเดียว ข้าต้องการให้ทุกคนที่มาร่วมงานนี้กลายเป็นพวกของเรา”

เรย์ฮาน่าทำความเคารพและถอนตัวออกจากห้องของพระสนม วาห์ดาห์ด้วยหัวใจห่อเหี่ยว แทนที่จะกลับไปห้องนางกลับชี้มือออกไปนอกวังหลวงแทน ลมกลางคืนพัดเย็นเผยให้เห็นหญิงสาวซึ่งอยู่บนหลังม้า มีสีหน้ากลัดกลุ้ม หลังจากเดินทางถึงครึ่งชั่วโมงก็ถึงบ้านพักของอาจารย์ ซึ่งหญิงสาวเคารพรักไม่ต่างจากบิดา ภายในห้องซึ่งจัดเตียงไว้เพียงหนึ่งเล่มเผยให้เห็นห้องหับที่ถูกปิดกวาดเช็ดถูอย่างสะอาดสะอ้าน ไม่มีใครรู้ว่าอาจารย์ของนางพำนักอยู่ ณ ที่แห่งนี้แม้แต่พระสนมวาห์ดาห์

เมื่อก้าวเข้าไปในห้องชายชราอายุราวเจ็ดสิบก็คลี่ยิ้ม ดูเหมือนว่าเขาจะรอคอยการมาของนางอยู่ก่อนแล้ว

“ท่านอาจารย์”

หญิงสาวทำความเคารพด้วยการหมอบแนบพื้น ก้มศีรษะลงชิดกับพื้นหินที่เย็นเยียบ ฮิบเราะห์พยางค์ยศสาวให้ลุกขึ้น

“เจ้ามีเรื่องไม่สบายใจสินะ ถึงได้มาเสียดีกปานนี้”

“ข้ารบกวนท่านอาจารย์หรือเปล่า”

“ไม่เลย ข้ารู้ว่าเจ้าจะต้องมา เลยรอเจ้าอยู่ มีอะไรหรือเปล่า เล่าให้ข้าฟังได้นะ”

หญิงสาวพรั่งพรูเรื่องราวมากมายเกี่ยวกับคำสั่งของพระมารดา ฮิบเราะห์ฟังแล้วก็พยักหน้า คิ้วซึ่งเปลี่ยนเป็นสีขาวโพลนกระตุกนิดหนึ่งก่อนที่เจ้าตัวจะทำหน้าเรียบเฉย

“ไม่ผิดไปจากที่ข้าคิด”

เรย์ฮาน่าไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใดพระมารดาถึงต้องทำเช่นนี้ด้วยตลอดยี่สิบปีที่ผ่านมาเมืองอัชฮาร์ก็เหมือนไร้ผู้ปกครอง อำนาจทั้งหมดอยู่ในมือพระสนมวาห์ดาห์ ชุณนางที่เคยคิดแข็งข้อก็ถูกกำจัดไปหมดแล้ว เพราะเหตุใดพระมารดาถึงยังต้องเป็นกังวลอีก

“ท่านอาจารย์หมายความว่า...”

“คงมีคนไปบอกแม่ของเจ้าว่า กษัตริย์ไฟซาลกำลังถูกปาหุ แม่ของเจ้า

ก็เลยทำเช่นนี้”

“แต่ข้าไม่อยากเดินร่ำให้เสด็จพ่อทอดพระเนตรเลย”

ระบำของนางแม้จะไม่ได้มีอันตรายโดยตรงต่อผู้พบเห็น แต่อีกนัยหนึ่งก็คือการสะกดจิต กษัตริย์ไฟซาลเป็นพระบิดาที่เรย์ฮาน่ารักและเคารพ ตั้งแต่เล็กจนโตพระองค์ไม่เคยลงโทษหญิงสาวเลยสักครั้ง สิ่งเดียวที่เรย์ฮาน่าจำได้คือความใจดีและพระพักตร์ที่ดูอบอุ่นอยู่เป็นนิตย์ทุกครั้ง ที่เห็นพระองค์แย้มพระสรวลหรือทรงพระสรวล นางก็อดที่จะยิ้มตามไม่ได้ แต่ถ้านางใช้มนตร์บทนี้ พระองค์ก็จะทรงเปลี่ยนไปราวกับคนละคน

“แต่เจ้าก็ไม่อาจขัดคำสั่งของนางได้”

เรย์ฮาน่าจึงไปแบบยอมจำนน ขึ้นไม่ทำตามมีหวังพระมารดาจะต้องโกรธนางมากขึ้นอีก เผลอๆ อาจไม่ยอมพูดกับนางด้วยซ้ำ

“ข้าเป็นห่วงเสด็จพ่อ”

“แต่ข้ามีอีกวิธี ที่ทำให้เจ้าไม่ต้องลำบากใจ”

ฮิบเราะห์เดินกลับเข้าไปในห้องด้านหลังแล้วกลับออกมาพร้อมกับขวดแก้วสีเขียวสดใบหนึ่ง ภายในมีของเหลวใสปรื๋อคอบขวด แล้วยื่นส่งให้

“นี่อะไรของท่านอาจารย์”

“นี่คือยาบำรุงกำลังที่จะทำให้พระวรกายของกษัตริย์ไฟซาลดีขึ้น จงเอาไว้ให้เสด็จพ่อของเจ้าดื่มก่อนที่จะถึงงานเลี้ยง”

“ท่านอาจารย์ไปเอายานี้มาจากที่ไหนหรือ”

“ข้าเพิ่งปรุงเสร็จเมื่อบ่ายนี้เอง อาทิตย์ก่อนข้าก็ไม่สบาย แต่พอดื่มยานี้ก็แข็งแรงขึ้นมาทันที หากพระองค์ได้เสวยยานี้พระวรกายก็จะเข้มแข็งขึ้น ด้านทานต่อพลังของเจ้าได้มากขึ้น”

“แต่...”

“นี่เจ้าคงไม่ได้ระแวงข้าอีกคนใช่ไหม”

“โอ้ ท่านอาจารย์ ข้าจะไปคิดแบบนั้นได้อย่างไร ดีเสียอีก หากว่ายานี้ช่วยเสด็จพ่อได้ ข้าจะรีบเอาไว้เสวยพรงี้เลย ข้าเพียงแต่กังวลว่า หาก

เสด็จแม่ถามขึ้นมา...”

“เจ้าไม่ต้องห่วงหรอก ถึงนางจะรู้ อย่างมากก็แค่ดูดำเจ้าสักเล็กน้อย แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ ข้าเห็นด้วยกับเจ้า หากยิ่งสะกดพระองค์มากเท่าไร อาการความจำเสื่อมก็จะเป็นมากขึ้นเท่านั้น เจ้าทำแบบนี้ดีด้วยกันทั้งสองฝ่าย”

“ขอบคุณอาจารย์ที่ช่วยหาทางออกให้แก่ข้า”

“ข้าเต็มใจทำทุกอย่างเพื่อเจ้านะเรย์ฮาน่า เจ้าก็เหมือนลูกสาวแท้ๆ ของข้า”

“แต่ข้ากลัวว่าท่านแม่จะซักเรื่องยานี้” หญิงสาวยังคงลังเล

“ไม่ต้องห่วงหรอก เพราะอีกไม่นานนางจะมีเรื่องวุ่นวายที่ต้องไปจัดการ คงไม่มีเวลามาตรวจว่าเจ้านำอะไรไปถวายกษัตริย์ไฟซาลเสียบ้าง”

“เรื่องวุ่นวาย หมายถึงอะไรหรือ ข้าไม่เข้าใจ”

ฮิบเราะห์ตะบาศิษย์รัก ใช้มือลูบเส้นผมเบาๆ ตาสีฟางเปล่งประกายอย่างอารี

“เอาไว้เดี๋ยวเจ้าก็จะรู้เอง แต่ตอนนี้จึงเตรียมตัวไว้ให้ดีกับความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ที่จะเกิดขึ้น”

“ท่านอาจารย์ชอบพูดมีลบลมคมในอยู่เรื่อย ข้าตามไม่ทันเลย ถ้าข้ามีญาณพิเศษอย่างท่านบ้างก็ดีสิ ข้าจะได้รู้ว่าอนาคตจะเกิดอะไรขึ้น”

“รู้แต่เปลี่ยนแปลงมันไม่ได้ เจ้าคิดว่ามันคือความทุกข์หรือสุขกันล่ะ”

หญิงสาวเอียงหน้าเข้าไปกอดเอวอาจารย์เอาไว้ ฮิบเราะห์ลูบเส้นผมเบาๆ เหมือนเดิม

“ท่านอาจารย์พูดเหมือนทุกข์อย่างนั้น”

“ข้าผ่านโลกมามากกว่าเจ้านะเรย์ฮาน่า บางครั้งมนุษย์อาจจะมีความสุขมากกว่าถ้าไม่รู้ ส่วนข้ารู้แต่ฝืนลิขิตของพระอัลเลาะห์ไม่ได้ สู้ไม่รู้

เสียเลยดีกว่า”

“ข้าเข้าใจแล้ว”

“เจ้าไม่มีเรื่องอื่นอยากเล่าให้ข้าฟังอีกหรือ มีบางอย่างที่รบกวนจิตใจเจ้าในคำคั้นนี้จะต้องรีบชี้มาหาข้าหรือเปล่า”

เรย์ฮาน่าหน้าแดงก่ำ จะบอกอาจารย์ได้อย่างไรระหว่างที่ร้ายรำระบำอาบแสงจันทร์อยู่นั้น จู่ๆ นางก็พุ่งชนถึงผู้บุกรุกขึ้นมา แต่หลังจากสำรวจจนทั่วก็รู้ว่าตัวเองหวาดระแวงไปเอง

“ข้า...เอ่อ...”

“เจ้ารู้สึกถึงใครคนหนึ่ง”

ร่างบางที่กำลังกอดเอวลูกนั่ง จ้องมองชายสูงวัยตรงหน้าด้วยความประหลาดใจ

“ท่านอาจารย์ทราบได้อย่างไร”

“สิ่งที่ข้าพูดเป็นเรื่องจริงเรย์ฮาน่า พลังของพวกเจ้าสื่อถึงกัน แม้ว่าเจ้าจะปิดใจไม่ยอมรับก็ตาม”

“ที่แท้มีคนแอบดูข้าจริงๆ นะหรือ ไม่ได้ ข้าจะสั่งทหารตามหาตัวคนคนนั้นออกมาและควักลูกตามันเสียที่บังอาจกล้ามาแอบดูข้า” หญิงสาวพูดอย่างอาฆาต ฮีบเราะห์หัวเราะ

“ไม่มีประโยชน์หรอก เพราะเขาอยู่ไกล”

“หมายความว่าเขาถอดจิตออกจากร่างอย่างนั้นหรือ”

หญิงสาวเคยได้ยินอาจารย์เล่าว่า หากผู้ใดฝึกเวทมนตร์ได้ถึงระดับสูง จะสามารถถอดจิตของตนไปยังที่อื่นได้ แต่นางไม่เคยพบจริงๆ แสดงว่าคนผู้นี้ต้องมีอาคมสูงถึงขีดสุด

“เขากำลังนั่งสมาธิและฝึกวิชา”

“ถ้าข้าเจอคนผู้นั้นเมื่อไหร่ ข้าจะฆ่าเขาเสีย”

ชายชราหลุดหัวเราะ ลูบเส้นผมลูกศิษย์สาว

“ข้าไม่แน่ใจว่า ถ้าเจ้าได้เจอเขาจริงๆ แล้วยังจะอยากฆ่าเขาหรือไม่

แต่จำคำพูดของข้าไว้ให้ดี วันหนึ่งเจ้าจะได้เจอกับผู้ชายที่ไม่หลงใหลไป
กับระบำแสงจันทร์ของเจ้า คนคนนั้นแหละคือเนื้อคู่ที่เจ้ารอคอยมาชั่วชีวิต”

๑

ร่างที่กำลังเคลื่อนไหวอย่างเร้าร้อนด้วยจังหวะดั้งเดิมของมนุษย์ เสียงกรวนครางแห่งความสุขดังไปทั่วห้อง ท่ามกลางแสงเทียนหลายดวงที่จุดไว้เผยให้เห็นสตรีกับบุรุษที่เปลือยเปล่ากำลังผลัดกันเป็นฝ่ายรุกและฝ่ายรับ เมื่อทุกอย่างเดินทางมาถึงจุดสิ้นสุด สองร่างก็ตระกองกอดกันเหนียวเปียกชุ่ม มือหนาลูบไปตามหัวไหล่และเนินอก เปลือยและขยำแกมหยอกทั้งที่เมื่อครู่นี้เพิ่งจะผ่านศึกรักมาหมาดๆ จนฝ่ายหญิงตีเฝ้ายตรงท่อนแขน แล้วผุดลุกขึ้นใช้ผ้าห่มพันร่างของตัวเองเอาไว้ หนึ่งอ้า

“ท่านนี้มีอะไรชูชกชนจริงๆ อะไรวะ ยังไม่พออีกหรือ”

พระสนมวาท์ดาหัดก่อนเข้าให้แล้วส่งค้อนอย่างมีจริต ซิลอห์ตั้งร่างเปลือยเข้าไปกอดหอมแก้มฟอดใหญ่อย่างเอาใจ

“แค่นี้ก็หวงด้วย มากกว่านี้ข้าก็ทำมาแล้ว ก็ใครใช้ให้ท่านสวayıไปทั้งเนื้อทั้งตัวแบบนี้ละ เมื่อครู่นี้เล่นเอาซ้ำแทบขาดใจ”

ภายในห้องแห่งนี้ถูกใช้เป็นที่รังรักของนางกับมหาอำมาตย์มานาน

หลายปีแล้ว ทุกครั้งที่ซีลอห์ลอบเข้ามา พระสนมวาทดาห์ก็จะเกล้งให้สาวใช้ออกไปทำธุระนอกเมือง เพื่อให้ทั้งคู่ได้อยู่ด้วยกันตามลำพัง หลังจากนั้นก็จะใช้เวลาทั้งหมดตักตวงความสุขจากกันและกัน มหาอำมาตย์นั้นแม้จะอายุสี่สิบปลายแล้วแต่ยังแข็งแรง เพราะเจ้าตัวฝึกอาวุธกลางแจ้งอยู่เป็นประจำ นอกจากนั้นทั้งคู่ยังมีรสนิยมที่ผิดไปจากคนปกติเพราะชอบความรุนแรงอีกด้วย เมื่อนางต้องการซีลอห์ก็สนองตอบอย่างถึงใจ วาทดาห์หยิกตั้นแขนอีกฝ่าย เอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่จริงจังนัก

“ทำเป็นปากหวาน ข้ารู้ว่าคุณเองก็แอบเลี้ยงผู้หญิงไว้ในฮาเร็มเต็มไปหมด”

ทุกคนต่างรู้ว่ามหาอำมาตย์นั้นเจ้าชู้ ว่ากันว่าฮาเร็มของเขามีสาว ๆ มากกว่าในวังเสียอีก แต่ที่พระสนมวาทดาห์ยอมก็เพราะว่าทั้งคู่ต่างมีข้อตกลงร่วมกัน นางใช้เขาเป็นที่ยับยั้งความร้อนรุ่มจากการถูกกษัตริย์ไฟซาลทอดทิ้ง ส่วนซีลอห์ก็อาศัยพระสนมในการกำจัดคนที่กล้าเป็นปฏิปักษ์ออกไปให้พ้นทาง สิ่งทั้งคู่ต้องการคือยึดอำนาจการปกครองจากกษัตริย์ไฟซาลมาอยู่ในมือตนให้เร็วที่สุด

นับตั้งแต่ได้รับแต่งตั้งเข้ามาเป็นพระสนมเมื่อสี่ปีก่อน วาทดาห์ก็ร้ายมนตร์เพื่อหว่านเสน่ห์ แต่เนื่องจากกษัตริย์ไฟซาลมีพระบุญญาธิการสูงส่ง แม้จะพยายามใช้มนตร์ที่ยากแค่ไหนก็ทำได้เพียงแค่ชั่วคราวเท่านั้น ต่อมาเมื่ออภิสกสมรสกับพระมเหสีซีเนีย พระองค์ก็ไม่เคยต้องการหญิงใดอีกเลย ปล่อยให้วาทดาห์ต้องแห้งเหี่ยวอยู่ในตำแหน่งแต่เพียงลำพัง ความเหินห่างและเฉยชาทำให้นางทนไม่ไหว จนกระทั่งวันหนึ่งก็ได้พบกับชายซึ่งชอบอะไรคล้ายๆ กันอย่างมหาอำมาตย์ ทั้งคู่ลอบพบกันนอกพระราชวังและเป็นชู้กันโดยที่ไม่มีใครล่วงรู้

“นี่ยาบอกนะว่าท่านหึงข้า”

“ข้าเนี่ยจะไปหึงเจ้า เมินเสียเถอะ คนอย่างข้ามีค่ากว่าผู้หญิงชั้นต่ำพวกนั้นเยอะ” วาทดาห์พูดพร้อมกับลุกขึ้น ใช้ผ้าห่มพันรอบกายเอาไว้และ

ลูกไปนั่งตรงหน้ากระจก ใช้หวีสาងผมเบาๆ

อำมาตย์ใหญ่เดินโทองๆ ตามมาทั้งที่ยังเปล่าเปลือย มือแตะตรงหัวไหล่และนวดเฟ้นเพื่อเอาใจ

“สำหรับข้าแล้วไม่มีหญิงใดสำคัญเท่ากับท่านได้หรอก ท่านก็เห็นนี่ว่าเมื่อครู่นี้เราเข้ากันได้ดีจะตาย”

ตามร่างกายของสนมวาท์ดาห์ตอนนี้เต็มไปด้วยรอยแดงเป็นจ้ำๆ นั่นก็เพราะระสนิยมที่วิปริตของนางกับซีลอห์ แต่แทนที่นางจะทักท้วงกลับยิ่งชื่นชอบ นับวันทั้งคู่ก็ยิ่งเพิ่มความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ

“ทำเป็นปากหวาน นึกหรือว่าข้าจะเชื่อ”

มหาอำมาตย์เฝ้าตัวจุมพิตตรงข้างหู เลียเบาๆ พร้อมกับแนบกายจากทางด้านหลัง หลักฐานแห่งความปรารถนายังคงแข็งขึ้น จนสนมวาท์ดาห์อดที่จะคลี่ยิ้มออกมาไม่ได้ นางร้องร่ำสูงมาจวบตอบ

“น่าเสียดายที่เราสองคนจะพบกันแต่ละที่ต้องลักลอบ ข้าต้องทนคิดถึงท่านแทบขาดใจรู้บ้างไหม”

จุมพิตใช้ตรงชอกคอแทนฝ่ามือที่บีบนวด สนมวาท์ดาห์ดึงมืออีกฝ่ายให้แน่นลง ทั้งคู่สนทนากัน เริ่มอารมณ์ดีขึ้น

“อดทนอีกหน่อยนะ หากเรากำจัดกษัตริย์ไฟซาลได้เมื่อไหร่ ทุกอย่างก็จะเรียบร้อย”

“นี่ท่านมีแผนการแล้วหรือ” ซีลอห์ถามขึ้น

“ใช่ มะรินนี่ข้าจะให้เรย์ฮาน่าเต้นระบำแสงจันทร์อีกครั้ง คราวนี้พระองค์จะต้องเชื่อฟังคำสั่งเรา แล้วข้าก็จะขอให้พระองค์แต่งตั้งให้อะห์ซิมเป็นรัชทายาท อีกหน่อยพอข้าหาวิธีสังหารพระองค์ได้ อะห์ซิมก็จะได้ขึ้นเป็นกษัตริย์”

วาท์ดาห์ใช้มนตร์บทแล้วบทเล่าแต่กลับไม่อาจควบคุมกษัตริย์ไฟซาลได้ตั้งใจ นั่นก็เพราะพระองค์มีมนตร์ชาวคอยคุ้มครองเอาไว้ อีกทั้งพระสนมก็ไม่กล้าทำอะไรบ่มปามเนื่องจากเป็นคนเดียวที่ใกล้ชิดกับพระองค์

หากกษัตริย์ไฟซาลสิ้นพระชนม์นั้นหมายถึงนางกับมหาอำมาตย์ก็จะต้องตกเป็นจำเลยตามไปด้วย ครึ่งก่อนนั้นนางอุตส่าห์หลอกล่อพระองค์ออกจากวัง เพื่อยืมมือเหล่าโจรหน้ากากด่า แต่โชคดีกลับมีคนมาช่วยพระองค์เอาไว้ได้ มือที่กำลังนวดหยุดชะงัก ซิลลี่ก็มีสีหน้าบูดบึ้ง

“ทำไมเจ้าไม่ให้ข้าขึ้นเป็นกษัตริย์แทนละ ทำไมต้องให้ไอ้อะหังซิมด้วย มันนะไม่เอาไหน วันๆ เอาแต่ชุกอยู่กับอิสตรี ไม่ยอมทำงาน”

“แล้วเขาได้เลือดใครมาละ ถึงได้เป็นเช่นนี้”

มหาอำมาตย์นิ่ง ไม่มีใครรู้ว่าแท้จริงแล้วอะหังซิมไม่ใช่พระโอรสของกษัตริย์ไฟซาล หลังจากพระมเหสีขึ้นเฝ้าทูลทวงพระครุภักดีได้หนึ่งเดือน วาห์ดาร์ก็พยายามอย่างยิ่งที่จะมีพระโอรสกับพระองค์บ้าง แต่เพราะมนตร์ที่พระมเหสีเอกร่ายเอาไว้ทำให้ไม่ว่าจะพยายามสักเท่าไรก็ไม่อาจตั้งครรภ์ได้

นางได้แต่เก็บความซอกซำเอาไว้ในกันมุ้งของหัวใจ วาห์ดาร์ศึกษามนตร์ดำบทแล้วบทเล่าแต่ไม่อาจแก้ค่าถ้านี้ได้ สุดท้ายซิลลี่จึงเสนอตัวเข้ามาช่วย เขาเสพสังวาสกับนางและทำให้นางตั้งครรภ์ กษัตริย์ไฟซาลซึ่งไม่ทรงล่วงรู้ถึงความจริงข้อนี้จึงเข้าพระทัยว่าพระองค์มีพระโอรส

วาห์ดาร์เฝ้ารอโอกาสเพราะนับวันกษัตริย์ไฟซาลก็ยิ่งหลงใหลพระมเหสีเอกจนไม่ยอมเหลียวแลนางเลย แม่นางจะตั้งครรภ์ในเวลาไล่เลี่ยกันแต่กลับไม่ได้รับการดูแลเหมือนพระมเหสีขึ้นเฝ้า สิ่งที่พระองค์มอบให้ก็มีเพียงความเย็นชาและเหินห่าง ยิ่งทำให้นางแค้นใจจนแทบคลั่ง

หลังจากสิ้นพระมเหสีและพระโอรสหายสาบสูญไป แทนที่กษัตริย์ไฟซาลจะทรงแต่งตั้งนางขึ้นดำรงตำแหน่งพระมเหสีแทน กลับทรงเสียใจมาก แถมยังประกาศว่าจะไม่ทรงแต่งตั้งใครมาดำรงตำแหน่งนี้อีก แม้ขณะที่นางคลอดลูก พระองค์ก็ไม่เหลียวแลใยดีแม้แต่หน่อย กลับทรงเก็บตัวอยู่ในห้องบรรทมตลอดเวลา

วาห์ดาร์หวังใช้ลูกชายเป็นสะพาน ทำลายปราชัยน้ำแข็งของผู้เป็น

สามี ซึ่งก็ได้ผลในช่วงแรกๆ แต่หลังจากที่อะห์ซิมเติบโตขึ้นอายุได้สามขวบ เลือดความเกรงที่มีอยู่ในตัวก็เริ่มสำแดงเดช เด็กชายอาละวาดตบตีพี่เลี้ยงจึงไม่เป็นที่โปรดปรานของกษัตริย์ไฟซาล ความเกลียดชังเลยมาถึงวาท์ดาร์จนแทบจะไม่ยอมมองหน้านางเสียด้วยซ้ำ สุดท้ายพระสนมจึงต้องหาวิธีให้มีลูกสาว

เธียราน่าคือกาวใจระหว่างนางกับกษัตริย์ไฟซาล เพราะพระองค์โปรดเด็กผู้หญิง ความน่ารัก ช่างออกต้ออ่อนทำให้พระองค์ใจอ่อนลงมากกว่าเดิม พักหลังพระองค์จึงมักเสด็จมาที่ตำหนักเพื่อเล่นกับเด็กหญิง กระทั่งเติบโตขึ้นเป็นสาวความโปรดปรานก็ยังคงมีอยู่เช่นเดิม แต่น่าเสียดายที่ความชอบนั้นไม่ได้แผ่ไปยังอะห์ซิมด้วย วาท์ดาร์จึงต้องหาตัวช่วยอีกครั้ง

“มาโทษข้าคนเดียวได้อย่างไร เป็นเพราะมันเอาแต่ใจ ใครก็เตะไม่ได้ แม้แต่ข้า...ไออะห์ซิมยังไม่เห็นหัวเลยด้วยซ้ำ”

“นั่นเพราะเขาไม่รู้ว่าท่านเป็นใครต่างหาก”

“ถึงอย่างไร ข้าก็ไม่เห็นด้วยที่ท่านจะยกตำแหน่งให้อะห์ซิม ขึ้นให้มันเป็นกษัตริย์ เมืองอัชฮารมีแต่จะล่มจม”

“แล้วจะให้ใคร หรือว่าท่าน อย่าลืมนะว่าขึ้นคนอื่นรู้เรื่องของเร ข้าก็อาจจะถูกจับไปประหารชีวิตได้”

“ก็ทำเหมือนตอนนี้ไม่ดีหรือหว่า เจ้าเป็นผู้สำเร็จราชการ เราสองคนร่วมมือกันปกครองอัชฮาร”

พระสนมวาท์ดาร์กุมอำนาจในเมืองเบ็ดเสร็จ โดยมีตัวช่วยคือมหาอำมาตย์ หากมีขุนนางคนใดกล้าเข้ามาขวางก็จะถูกกำจัด บ้างก็ถูกลอบฆ่าอย่างโหดร้ายทารุณ บ้างก็ถูกจับไปคุมขัง ตอนนี้อำนาจสำนักเท่ากับเป็นของคนทั้งคู่ แต่เพื่อไม่ให้คนภายนอกสงสัย เวลาอยู่ต่อหน้าคนอื่น พระสนมจะเป็นฝ่ายลงให้ทุกครั้ง ภาพที่ทุกคนเห็นคือพระสนมค่อนข้างเกรงใจซีลอห์และเชื่อฟังคำแนะนำของมหาอำมาตย์ทุกอย่าง

“มันยังไม่มันคงพอ ข้ามีลางสังหรณ์ว่าไอ้ชาริมกำลังเดินทางมาหาเรา อีกไม่นานเราคงต้องรับศึกใหญ่”

“ชาริม” ซื่อล่อห์ทวนชื่อทำหน้าที่สงสัย

“พระโอรสไซห์ริช ลูกชายของซีเนีย แต่ตอนนี้มันเปลี่ยนชื่อเป็นชาริม ไม่นึกเลยว่าข้าอุตส่าห์ส่งกองทหารไปฆ่ามัน แต่มันกลับรอดชีวิตมาได้ แถมยังมีฝีมือขึ้นเรื่อยๆ”

นับตั้งแต่อภิเษกสมรส กษัตริย์ไฟซาลก็ลุ่มหลงพระมเหสีจนไม่ลืมหูลืมตา ยิ่งทรงทราบว่าพระมเหสีทรงพระครรภ์ก็ยิ่งประคบประหงมสุดขีด แม้ว่าหัตดาห์จะทูลให้ทรงทราบว่านางเองก็ตั้งครรภ์ แต่พระองค์ก็ยังคงท่างเห็นเช่นเดิม นางเฝ้ารอเวลาแห่งการแก้แค้นด้วยใจจดจ่อ จนกระทั่งประจวบเหมาะ พระองค์ต้องเสด็จไปเยี่ยมทหารที่ชายแดนซึ่งใกล้กับช่วงกำหนดคลอดของพระมเหสีซีเนียพอดี นางจึงวางยาในเครื่องดื่มบำรุงครรภ์ทำให้ซีเนียเกือบเอาชีวิตไม่รอด แต่สุดท้ายพระมเหสีก็ใช้เวทมนตร์แก้พิษได้สำเร็จ แต่ผลของการใช้พลังเกินขอบเขตก็ทำให้นางเจ็บครรภ์คลอดก่อนกำหนด

วาทหัตดาห์ถือโอกาสช่วงที่พระมเหสีซีเนียกำลังอ่อนแอกำจัดการเสียน-
หนามหัวใจพร้อมทั้งกำจัดพระโอรสไปพร้อมๆ กัน นางใช้ทหารคนสนิท
ลอบเข้าไปในห้องบรรทม แต่สาวใช้ยัสมีนะห์กลับแอบช่วยซีเนียออกไป
ได้สำเร็จ ทว่าพระสนมไม่ยอมแพ้ ส่งทหารจำนวนมากไล่ล่าคนทั้งสาม
ในทะเลทรายและส่งกำแพงเวทมนตร์ไปทำร้าย แม้สุดท้ายซีเนีย
จะถูกมนตร์ดำสังหารจนเสียชีวิต แต่ดวงวิญญาณของนางยังคงมีพลัง
แกร่งกล้า ผลของการใช้พลังต่อสู้อย่างเกินไปทำให้วาทหัตดาห์คลอด
ก่อนกำหนดเช่นกัน พลังจึงไม่เพียงพอที่จะทำให้ลายดวงวิญญาณอันทรงพลัง
ของพระมเหสีจึงต้องจับขังเอาไว้แทน

“นี่พระโอรสไซห์ริชยังมีชีวิตอยู่หรือ”

“ใช่...และมันนี่ละที่ทำให้ข้าไม่สบายใจ ถึงแม้ตอนนี้มันจะยังสะสม

พลอยได้ไม่ครบทุกเม็ด แต่อีกไม่นานเวทมนตร์ของมันก็จะแกร่งกล้าขึ้น อีกไม่นานมันก็จะต้องบุกมาหาเราถึงในวังหลวง ดังนั้นพวกเราต้องรีบทำให้กษัตริย์ไฟชาलयอมแต่งตั้งอะห์ซิมเป็นรัชทายาทโดยเร็วที่สุด ฐานะเราจะได้อันคงขึ้น”

เพื่อสกัดกั้นการฝึกเวทมนตร์เมื่อหลายปีก่อน วาห์ดาห์ได้ใช้เวทมนตร์กักพลังแห่งกริซเอาไว้ ผนวกกับการนำพลอยทั้งสามออกจากด้ามกริซเป็นการลดทอนอำนาจ แต่นึกไม่ถึงว่าซาริมจะเก่งกล้าขึ้นเรื่อยๆ จนถอนอาคมสองข้อแรกได้สำเร็จ เหลือเพียงพลอยสีน้ำเงินซึ่งเคยใส่อยู่ติดคอประจำ แต่ตอนนั้นนางได้ถอดไปเก็บรักษาไว้ในที่ปลอดภัย แม้ว่าซาริมจะบุกเข้ามาในวังได้สำเร็จ แต่เขาก็จะไม่สามารถช่วงชิงพลอยเม็ดสุดท้ายไปได้ และมนตร์ก็จะไม่สามารถบรรลุถึงบที่สุดท้าย

“ถ้าเป็นไปได้ ให้พระองค์ขึ้นภาษีด้วยก็ยิ่งดี เงินในกองคลังตอนนี้ร่อยหรอแล้ว”

“นี่ท่านเอาเงินไปทำอะไรมากมาย ไม่ใช่เอาไปประเคนให้ผู้หญิงหรือกันนะ”

มหาอำมาตย์ดึงร่างนั้นเข้ากอด สนมวาห์ดาห์ขึ้นตัวออกถลึงตาใส่

“ข้าเนี่ยนะ จะเอาเงินไปให้ผู้หญิง แค่ท่านคนเดียว ก็ரிตจนข้าหมดตัวแล้ว ข้าไม่มีเวลาไปหาผู้หญิงอื่นหรือก ไม่มีใครที่เป็นหัวใจของข้าเหมือนกับท่าน”

มหาอำมาตย์เป็นคนใช้เงินเก่ง อีกทั้งยังเจ้าชู้ หนาใหญ่ หากอิสตรีคนใดช่างเอาอกเอาใจก็จะมอบเงินให้เป็นจำนวนมาก

“ทำเป็นปากดีไป ถ้าข้ารู้ว่าท่านคิดจะเลี้ยงใครเป็นตัวแทนตนแทนข้าละก็ รู้ให้ไหมว่าจะเกิดอะไรขึ้น”

“ข้ารับรองได้ว่าไม่มีทางเป็นเช่นนั้น”

“ข้าไม่เชื่อคำท่านหรือก”

“ถ้าอย่างนั้นให้ข้าแสดงให้เห็นให้คุณเถอะว่าข้าปรารถนาในตัวท่านมาก

แคไหน”

ว่าพาลางมือเอื้อมไปกระตุกผ้าห่มสีแดงที่พันรอบตัวสนมออก มืออีกข้างลูบไล้ไปทั่วร่างเปลือย ปลุกความร้อนรุ่มให้ผุดขึ้นอีกครั้ง สนมว่าให้ดำรงค์ด้วยความสุขสมเมื่อมหาอำมาตย์กอบกุ่มหน้าอกและบีบเคล้น เขารู้ว่านางนั่งลงบนตักครอบครองความแข็งซึ่งอย่างช้าๆ ทั้งสองต่างเคลื่อนไหวด้วยจังหวะเร่าร้อนก่อนเสียงครางด้วยความสุขจะดังไปทั่วห้องอีกครั้ง

ซาริมมองบ้านเก่าซึ่งอยู่กลางตลาดด้วยสีหน้าครุ่นคิด ก่อนจะเหลือบมองจดหมายในมือซ้ำอีกครั้ง เป็นอาร์บัสั่นเองที่ให้คนในกองโจรหน้ากากดำดันดันเอาของชิ้นนี้มาส่งให้ถึงมือ ข้อความที่ปรากฏอยู่ด้านในทำให้ราชสีห์หนุ่มต้องคลุ้ม

เขากับอาร์บัสั่นเป็นพี่น้องร่วมสาบานกัน หลังจากช่วยปราบกองโจรหน้ากากดำได้สำเร็จ โจรฝ่าฝืนถูกฆ่าตาย อาร์บัสั้ตั้งตนขึ้นเป็นหัวหน้าโจรคนใหม่ จากเดิมที่เป็นกองโจรไร้คุณธรรม ตอนนั้นกลับเป็นกองกำลังที่จะช่วยซาริมในการปราบศัตรูในเมืองอัซฮาร พวกเขาเฝ้ารอเวลาที่จะได้รับสัญญาณเรียก หลังจากนั้นทุกคนในหมู่บ้านนาเซียร์รวมถึงกองโจรหน้ากากดำก็พร้อมจะเดินทางเข้ามาช่วย

สิ่งแรกที่ต้องทำคือหาทางเข้าเผ่ากษัตริย์ไฟซาลโดยเร็วที่สุด แต่การลอบเข้าวังเป็นสิ่งที่ช่างยากยิ่งนัก ทว่านับเป็นโชคของซาริม เพราะวันนี้จะมีงานฉลองประจำปีแห่งเมืองอัซฮาร เป็นธรรมเนียมแทบทุกปีที่พระองค์จะเสด็จออกจากวังเพื่อมาทอดพระเนตรการแสดง ซาริมตั้งใจจะใช้โอกาสนี้ในการแอบเข้าเผ่าเพียงแต่ต้องมีผู้ช่วย ทันทิที่ที่บ้านประตูปิดออกชายหนุ่มก็มองคนตรงหน้าด้วยสายตาประหลาดใจ

“ท่านลุงชาติดัดใช้ไหม ข้าเอง ซาริม”

ชายชราผมขาวโพลนพยักหน้า แต่เข้ข้อคอกซาริมให้เดินเข้าไป

ในบ้าน เขากวาดตามองไปทั่ว บ้านหลังนี้เต็มไปด้วยชั้นวางไวรัยล้อมผนังทั้งสี่ด้าน บนชั้นมีขวดแก้วเรียงรายอยู่มากกว่าร้อยขวด บนโต๊ะกลางห้องมีหม้อดินซึ่งมีของเหลวร้อนจัดมีควันพวยพุ่งออกมา ตรงมุมสุดของห้องมีเตาถ่านซึ่งมีหม้อดินลักษณะแบบเดียวกันวางอยู่ ข้างๆ มีพัดใช้สำหรับเร่งความแรงของไฟ

“นั่งสิ ท่านอาร์บัสบอกข้าแล้วว่าท่านจะมา”

ในอดีตชาติที่เคยเป็นสมาชิกกองโจรหน้ากากดำมาก่อน แต่หลังจากที่หัวหน้าโจรฝาแฝดเข้ายึดตำแหน่งและฆ่าหัวหน้าคนเดิมคือกาเซ็มตาย เขาก็เกิดความคับแค้นใจในพฤติกรรมของเหล่าโจรฝาแฝด จึงตัดสินใจหนีออกจากค่ายด้วยความช่วยเหลือของอัสม่าซึ่งสมัยนั้นดำรงตำแหน่งรองหัวหน้า

เพราะความรู้ด้านการแพทย์ที่มีทำให้เขามาตั้งรกรากอยู่ในเมืองอัชฮาร์ ต่อมาไม่นานก็ได้ตำแหน่งเป็นหมอหลวง จากเดือนเป็นปีที่ชาติดัดเปลี่ยนชื่อและกบดานอยู่ที่นั่น น้อยคนนักที่จะรู้ว่าเขาเคยเป็นโจรมาก่อน ดังนั้นพอหนีฮากับอาร์บัสส่งข่าวมา ชายชราจึงยินดีและเต็มใจที่จะช่วย

“ท่านลุงคงรู้แล้วว่าข้ามาที่นี่มีจุดประสงค์อะไร”

“ท่านคิดถูกแล้ว ถ้าเข้าเผือกษัตริย์ไฟซาล ช่วงงานเฉลิมฉลองนับว่าเหมาะสมที่สุด ทางพระราชวังอนุญาตให้ประชาชนเข้าไปรื้อรับเสด็จได้อย่างใกล้ชิด หากเจ้าปะปนไปกับผู้คน โอกาสจะโดนจับก็น้อยเต็มที”

“ขอบคุณท่านลุงชาติดัดมาก ว่าแต่ท่านเป็นหมอหลวงมานานหรือยัง”

“สิบปีนับตั้งแต่ข้าหนีออกจากกองโจรหน้ากากดำมา แต่เดิมนั้นข้าพอมีความรู้ด้านวิชาแพทย์อยู่บ้าง หลังจากข้าหนีมาอยู่เมืองอัชฮาร์ก็ได้เจอกับหมอหลวงท่านเดิม ท่านเอ็นดูข้ามาก และถ่ายทอดวิชาให้ข้าทุกอย่าง ข้าศึกษาตำราแพทย์จนเชี่ยวชาญ ท่านพาข้าติดตามเข้าไปในวังบ่อยๆ ข้าเลยมีโอกาสดูตรวจพระอาการของกษัตริย์ไฟซาล หลังจากหมอคนเดิมเสียชีวิตข้าจึงได้เป็นหมอหลวงแทน”

“เสด็จพ่อ...เอ่อ...กษัตริย์ไฟซาลมีพระอาการเป็นอย่างไรบ้าง”

ซาริมไม่ได้บอกฐานะที่แท้จริงกับชาติดัดเพราะเกรงว่าจะเป็นการแพร่พรายความลับ เขาตั้งใจจะทูลพระองค์ยามอยู่ด้วยกันตามลำพัง

“ไม่ค่อยดีนัก ข้าตรวจดูพระอาการแล้วแต่ก็ไม่พบโรคที่จะอธิบายสาเหตุได้เลย แต่ดูเหมือนพระวรกายจะอ่อนแอลงเรื่อยๆ พระองค์ผ่ายผอม อีกทั้งยังเสวยอาหารได้น้อยมาก แม้ข้าจะสั่งพระโอสถเพื่อบำรุง แต่ก็ไม่ได้ดีขึ้น ยิ่งหลังจากที่พระองค์เสด็จกลับจากประพาสนอกเมืองเมื่อเดือนก่อน อาการก็ยิ่งทรุดหนัก”

“นี่พระองค์ประชวรมากขึ้นอย่างนั้นหรือ” ซาริมโพล่งออกมาอย่างตกใจ เพราะเหตุนี้ถึงไม่ค่อยเห็นพระองค์เสด็จออกเยี่ยมราษฎรสักเท่าไร อาจเพราะมนตรีดำที่ศัตรูร้ายเอาไว้ทำให้พระอาการทรุดหนัก

“พระองค์จำคนรอบข้างไม่ได้ด้วยซ้ำ บางครั้งพระองค์ก็ทรงนั่งเหม่อลอยอยู่พระองค์เดียว”

ข้อความมากมายที่พรุ่งนี้ออกมาจากปากของหมอผู้ซื่อสัตย์ทำเอาซาริมถึงกับนิ่งงัน เขาไม่เคยรู้มาก่อนว่าเสด็จพ่อมีโรคความจำเสื่อมถึงขนาดไม่สามารถออกกว่าราชการได้ เพราะเหตุนี้พระองค์ถึงได้เลิกส่งคนติดตามหาพระโอรส และบางทีอาจจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่ายังมีลูกชายอีกคนอยู่ตรงนี้

ชายหนุ่มยังจำครั้งที่ได้มีโอกาสเข้าเฝ้าได้ติดตาม ภาพของชายวัยกลางคนที่สง่างามและใจดีแม้จะทรงบาดเจ็บแต่ก็ยังดูองอาจและมีน้ำใจ ท่ามกลางวงล้อมของเหล่าโจรหน้ากากดำ ซาริมลอบเข้าไปยังรถม้าช่วยพระองค์พาไปซ่อนในถ้ำ ความคิดถึงและโหยหาทำเอาซาริมแทบอดใจไม่ไหวสารภาพความจริงออกไป แต่ก็ทำไม่ได้ ตอนนั้นเขาไม่อยู่ในฐานะที่จะเปิดเผยตัวเองเนื่องจากภารกิจตามหาพลอยสีเหลืองยังไม่สิ้นสุด แต่แล้วสายสัมพันธ์พ่อลูกก็ทำให้พระองค์เอ็นดูและมอบสร้อยไข่มุกสีน้ำเงินให้ แต่น่าเสียดายระหว่างที่ทำลายค่ายแห่งเวทมนตร์

กลับต้องไข่มั่นไปในการปราบวิญญูณของมาคินจนไพลินหลอมรวมไปกับร่างมนุษย์ ไม่เช่นนั้นแล้วเขาจะใช้ของสิ่งนี้เป็นสื่อกลางเพื่อใกล้ชิดพระองค์

บางทีเสด็จพ่ออาจจะจำไม่ได้ว่าเคยพบกันมาก่อน อาจไม่ทรงสงสัยด้วยซ้ำว่าเขาคือพระโอรสไช้รัชที่หายสาบสูญไปเมื่อยี่สิบปีก่อน

“นอกจากนี้พระพักตร์ยังหมองคล้ำมากขึ้นเรื่อยๆ จนข้าคิดว่า...” อาการอ้าอึ้งของหมอหลวงทำให้ชาริมสนใจขึ้นมาทันที เขาอยากรู้ว่าสิ่งที่อีกฝ่ายคิดจะตรงกับสิ่งที่เขาคิดหรือไม่...

“ท่านคิดว่าอะไร เชิญพูดมาตรงๆเถอะ”

“ข้าคิดว่าอาการประจวบทั้งหมดอาจไม่ได้มีสาเหตุจากทางกาย มันเหมือนกับว่าพระองค์โดนมนตร์ดำ”

“มนตร์ดำ” ชาริมทวนคำ ไม่มีใครในเมืองอัชซารู้มาก่อนว่าในเมืองแห่งนี้มีผู้มีเวทมนตร์ ประชาชนต่างใช้ชีวิตอย่างสงบสุข สมัยที่พระมารดายังดำรงตำแหน่งพระมเหสีก็ไม่เคยแสดงตัวเป็นผู้มีฤทธิ์เดช เพราะได้รับคำสั่งมาจากเสด็จตาอีกทอดหนึ่ง ท่านเคยตรัสว่าเวทมนตร์นั้นมีไว้สำหรับใช้ยามคับขันเท่านั้น แม้แต่กษัตริย์ไฟซาลก็ยังไม่ทรงทราบ ว่าพระมเหสีมีวิชา

“ใช่ แต่อย่าบอกใคร นี่เป็นแค่ข้อสันนิษฐานของข้าเพียงคนเดียว ข้าพยายามสืบหาหลักฐานในเรื่องนี้ แต่ไม่มีใครรู้เลยว่าเพราะเหตุใดกษัตริย์ไฟซาลถึงได้พระวรกายอ่อนแอลงเรื่อยๆ”

“ท่านไม่รู้สิว่าใครมีพิรุณบ้างหรือ เช่นคนที่อยู่ใกล้ชิดพระองค์ พวกขุนนางหรืออำมาตย์”

“พระองค์ถูกกันให้อยู่พระองค์เดียว คนที่ใกล้ชิดได้ก็มีแค่พระสนมวาท์ดาร์เท่านั้น อย่างหมอกี้ได้รับอนุญาตให้ตรวจพระอาการเพียงครู่เดียวเท่านั้น ระหว่างนั้นพระสนมวาท์ดาร์จะนั่งอยู่ด้วยตลอด จนข้าแทบไม่มีเวลาจะซักถามพระองค์เลยด้วยซ้ำ”

“พระสนมว่าให้ดาห้มีความเป็นมาเช่นไร เป็นไปได้ไหมว่านางจะเป็นผู้ใช้มนตร์ดำ”

“ไม่ใช่แน่ๆ นางเป็นบุตรสาวของอดีตขุนนางที่ครอบครัวยากจน ให้เป็นพระสนม นางเป็นผู้หญิงที่ไม่มีพิษมีภัย หลังจากกษัตริย์ไฟซาลประชวร นางก็ขึ้นเป็นผู้สำเร็จราชการแทน แต่อำนาจจริงอยู่ที่มหาอำมาตย์ ซิลอห์เกือบทั้งหมด ว่ากันว่านางเป็นแค่หุ่นเชิด”

“ซิลอห์เป็นใคร”

“มันคืออำมาตย์ใหญ่ที่สุด กุมกำลังคนทั้งกองทัพ นิสัยเกร หากใครขวางทาง มันก็จะกำจัดไปให้พ้น ขุนนางหลายคนถูกอุ้มฆ่า แล้วก็ถูกจับไปขังในคุกมืด ตอนนี้นบ้านเมืองกำลังระส่ำระสาย”

“เขามีเวทมนตร์หรือไม่”

“ข้อนั้นข้าเองก็ไม่แน่ใจ ไอ้ซิลอห์ระวังตัวมาก นอกจากนางในฮาเร็มไม่เคยมีใครได้อยู่ใกล้ชิด ส่วนผู้ไม่พอใจก็แฝงตัวเหมือนคลิ่นไต้ฝุ่น”

“แล้วพระโอรสละ ข้าได้ยินว่าพระองค์ยังมีพระโอรสอีกคนหนึ่ง”

“อย่าเรียกไอ้หะซิมว่าพระโอรสเลย คนเลวๆ อย่างมันไม่คู่ควรหรอก ทำตัวไม่ต่างกับโจร มันถือตัวว่ามีคนให้ท้าย จึงจับหญิงสาวชาวบ้านไปข่มเหงประจำ ไม่เว้นแม้แต่นางในก็ถูกมันรวบรัดเอาเสียสิ้น ถ้ามีโอกาสข้าอยากจะฆ่ามันกับมือด้วยซ้ำ”

“เพราะอะไรลูกชายของกษัตริย์ไฟซาลถึงได้มีนิสัยเช่นนี้”

กษัตริย์ไฟซาลมีพระทัยอ่อนโยน มีจิตใจเมตตาต่อประชาชนน้อยใหญ่ ตลอดหลายปีที่ขึ้นครองราชย์มีแต่ทำให้ประชาชนสงบสุข

“ข้าก็เคยถามตัวเอง และบางครั้งข้าก็แอบคิดเข้าข้างตัวเองว่า บางทีหะซิมอาจไม่ใช่...”

ชาริมเบิกตากว้าง หันมองหมองหลวงซารด้วยความประหลาดใจ ก่อนที่ชาดัดจะเฉลยเรื่องราวทั้งหมด

“พูดแบบนี้หมายความว่าอย่างไรหรือลูกชาดัด”

“ข้าเอบสงสัยมานานแล้ว เมื่อตอนเล็กๆ อะหังชิมเคยลัมปวย เขา มีโรคบางอย่างที่กษัตริย์ไฟซาลไม่มี อีกทั้งรูปร่างหน้าตาก็แทบไม่มีอะไร คล้ายกับพระองค์เลยสักนิด”

“นี่ท่านคิดว่ามีการนำคนอื่นมาสวมรอยแทนพระโอรสอย่างนั้นหรือ เรื่องใหญ่มากๆ เลยนะนั่น ถ้าเป็นเช่นนั้นจริงก็เท่ากับว่าสนมวาท์ดาห์ หลอกลวงกษัตริย์ไฟซาล นางมีโทษถึงประหารชีวิตนะ”

“ข้าเคยตรวจพระอาการของกษัตริย์ไฟซาลหลายครั้ง มีพระวรกาย ไม่แข็งแรง แม้จะร่วมหลับนอนกับผู้หญิงได้แต่ก็ไม่น่าจะให้กำเนิดทายาท ได้ แต่นั่นก็เป็นแค่การคาดเดาเท่านั้น เพราะจนบัดนี้ข้าก็ยังหาหลักฐาน เพื่อพิสูจน์แน่ชัดไม่ได้”

“ท่านเคยกราบทูลพระองค์ให้ทรงทราบหรือไม่”

ชาตดสายหน้า สีหน้าลำบากใจ ใบหน้าเคร่งเครียดกว่าเดิม

“ข้าไม่กล้าหрок ลำพังอะหังชิมไม่เท่าไร เพราะพระองค์ไม่โปรด อยู่แล้ว แต่สำหรับลูกสาว ข้าเกรงว่าพระองค์จะทรงรับความเสียพระทัย ไม่ไหว”

“ลูกสาว” ชาริมทวนชื่ออย่างสงสัย

“นางเป็นนางระบำที่จะรำรายรำในวันนี้ ชื่อว่าเรย์ฮาน่า ประเดี้ยว เจ้าก็คงได้เห็น นางไม่เหมือนอะหังชิม ทั้งอ่อนโยนกว่า มีจิตใจดีกว่า ที่สำคัญนางรำรายรำได้สวยงาม แม้แต่ข้าที่อายุปุนนี้ยังรู้สึกเหมือนตัวเอง ได้เห็นนางฟ้านบนสวรรค์อย่างไรวางนั้น”

“นางฟ้า”

“ใช่ อีกไม่นานเจ้าก็จะได้พบกับนางเอง ดูด้วยตาเจ้าแล้วบอกข้าว่า นางเหมือนกับที่ข้าบอกหรือเปล่า”

งานเฉลิมฉลองจัดขึ้นอย่างยิ่งใหญ่ เนื่องด้วยกษัตริย์ไฟซาลไม่ได้ เสด็จออกนอกวังมานานแล้ว รอบบริเวณลานกว้างจึงมีประชาชนออกมา

รับเสด็จกันอย่างเนืองแน่น ชาริมเพ่งมองผู้ที่แต่งกายด้วยเสื้อผ้าสีสด ทั้งหญิงและชายต่างรุมล้อมกันด้วยความสุข จนสัมผัสได้ถึงอุณหภูมิแห่งความปลาบปลื้มที่กระจายไปทั่ว

ลานจัดพิธีล้อมไว้ด้วยรั้วไม้เหมือนเป็นอาณาเขตไม่ให้ชาวบ้านเข้ามาใกล้จนเกินไป ด้านหนึ่งของลานยกสูงเพื่อเป็นปะรำพิธี ส่วนเหล่านักดนตรีก็นั่งเรียงกันอยู่ด้านหน้า ต่างปรับเครื่องเสียงของตนเตรียมพร้อมสำหรับการแสดงที่จะเกิดขึ้นในช่วงโมงข้างหน้า พระอาทิตย์ตกดินไปได้เกือบสองชั่วโมงแล้ว แต่ความตื่นเต้นของทุกคนไม่ได้ลดน้อยลงเลย กิ่งกลางมีกองไฟเพื่อให้แสงสว่าง อีกไม่นานระบำที่ทุกคนรอคอยก็จะเริ่มขึ้น

ชาริมแทรกตัวอยู่ในหมู่ผู้คนซึ่งยืนรออยู่รอบลานกว้างทางทิศตะวันออก ทั้งหมดเฝ้ารอการมาถึงของผู้ครองเมือง เสียงเป่าปี่ยาวพร้อมกับตีกลองระร่ำเมื่อกษัตริย์ไฟซาลเสด็จมาถึง ช่างๆ กันคือสตรีสูงศักดิ์ในชุดสีน้ำเงินเข้ม สวมผ้าคลุมเพื่อปิดหน้า เขาเรียนรู้จากผู้ร่วมงานคนอื่นว่า นั่นคือพระสนมวาทะดาห์ นางเป็นหญิงอายุสี่สิบรูปร่างอ้วนแอ่น แม้จะมีผ้าปิดอยู่แต่ก็มองออกว่าเป็นคนสวยมากทีเดียว ช่างๆ กันมีชายหนุ่มอายุราวยี่สิบ รูปร่างสูงใหญ่ ใบหน้ารูปเหลี่ยมดูกระด้าง นัยน์ตาแพรวพราวซึ่งน่าจะเป็นอะหังซิม ทั้งสามพระองค์ประทับบนปะรำพิธี

ทันทีที่เห็นพระบิดาเสด็จออกมา ชาริมก็แทบกลืนน้ำตาแห่งความปลื้มปิติเอาไว้ไม่อยู่ เขาจ้องไปยังร่างที่กำลังนั่งอยู่เบื้องหน้า กษัตริย์ไฟซาลทรงผ่ายผอมลงไปมาก พระพักตร์ตอบลงอย่างเห็นได้ชัดแถมวงหน้ายังดำคล้ำไม่ผิดจากที่หมอหลวงชาติดัดตั้งข้อสังเกต ทรงฉลองพระองค์เต็มยศสำหรับงานพิธี ขุนนางร่างอวบเดินมายังกลางลานและกล่าวถวายรายงาน เมื่อสิ้นสุดลงพระองค์ก็ทรงโบกพระหัตถ์เป็นสัญญาณ เสียงเครื่องให้จังหวะขยับเป็นจังหวะแล้วหญิงสาวนางหนึ่งก็ก้าวออกมา

ชาริมตะลึงมองร่างกลมกลิ้งของหญิงสาวที่ค่อยๆ เคลื่อนกาย

ออกมาจากอีกฝั่ง เขาจำนางได้เป็นอย่างดี เพราะสตรีผู้นี้เองที่ก่อความรื้อนรุ่มให้เขามาตลอดอาทิตย์ สายตาเพ่งมองไปยังเรือนร่างที่เริ่มเรียงระบำตรงหน้า บรรยากาศโดยรอบพลันเงียบไปสนิทใจ มีเพียงเสียงเครื่องดนตรีดังขึ้นในจังหวะเร้าใจ เท่านั้นเขาก็รู้ได้ว่าระบำกำลังจะเริ่มตื้นขึ้น

จังหวะช้าๆ ทว่าเนินนาบเริ่มจากการไหว้ครูเป็นลำดับแรก ก่อนที่หญิงสาวจะยกย้ายตามจังหวะเข้าสู่ท่าที่ยากขึ้นตามลำดับ จังหวะค่อยๆ เร็วขึ้นเช่นเดียวกับลมหายใจของซาริมที่ถูกจุดให้เร็วตามไปด้วย ผ้าแนบเนื้อบางเบาแนบกระชับไปกับเรือนร่างทำให้เห็นส่วนโค้งส่วนเว้าชัดเจน

ชุดด้านบนเป็นเกาะอกรัดริ้งให้เห็นโนมเนื้อเด่นชัด ทรวงอกคุ่มงาม อวบอืดเสียจนกลัวว่าผ้าผืนบางจะรับน้ำหนักไว้ไม่อยู่ ตรงหน้าอกปักด้วยเลื่อมและมุกห้อยระย้าเป็นชั้นๆ เพื่อปิดบัง แต่ซาริมกลับสอดสายสายตาไปยังร่องอกที่เห็นเหนือผืนผ้าชั้นนั้นแทน เขาจินตนาการถึงเนื้อไ้ไ้ร่มผ้านึกภาพตนยามไ้ไ้ไ้ไปตามร่องอกและกอบกระชับทรวงอกงามเอาไว้ ผิวของหญิงสาวเป็นสีน้ำผึ้งนวลเนียนจนอดจินตนาการไม่ได้ว่า ผิวกายภายใต้เสื้อผ้าที่เรือนร่างจะเป็นแบบเดียวกันหรือไม่

เขอยากเห็นหญิงสาวเปลือยเปล่าเฉกเช่นที่เห็นในความฝัน เมื่อลดสายตาลงไปยังสะโพกที่ส่ายอย่างยั่ววนก็ยิ่งรู้สึกเหมือนหายใจไม่ออก ยามขยับกายส่ายสะโพกเนื้อผ้าก็จะแยกออกเผยให้เห็นท่อนขาเพรียว กระชับตรง

ตั้งแต่เล็กจนโตซาริมไม่เคยเห็นผู้หญิงคนใดงามเท่านี้มาก่อนเลย อีกทั้งท่วงท่าร้ายรำอันอ่อนช้อยก็ทำให้ชายหนุ่มแทบล้มหายใจ เขาเหลียวมองไปรอบๆ และพบว่าชายทุกคนต่างตะลึงมองหญิงสาวเป็นตาเดียว ความหวงแหนผุดขึ้นมาทันทีทันใด

เขอยากจะคว้าลูกตาของชายทุกคนที่กำลังจ้องมองหญิงสาวอยู่

ขณะนี้ จะดีสักแค่ไหนหากเขาเป็นเพียงคนเดียวที่ได้มอง ฟอนเฟิน ออกคู่หนึ่งด้วยมือเปล่า ได้ชุกหน้าลงกึ่งกลางและดูดดื่มความหวานจาก ยอดดอก เขาอยากทำให้นางกริตร้องด้วยความสุขสมและเกาะเกี่ยวไปสู่ ดินแดนสวรรค์ด้วยกัน ชาริมสะดุ้งเมื่อรู้สึกถึงการเปลี่ยนแปลงตรง ท่อนล่าง เมื่อก้มมองตัวเองแล้วก็อดขายหน้าไม่ได้ แทนที่จะเฟื่องสมาริไปที่ งานกลับเอาแต่จ้องร่างเย้ายวนอย่างตะกละตะกลามแทน

ชายหนุ่มเบนหน้าไปทางอื่นเพื่อลดความเร่าร้อนให้บรรเทาลง เขาสูดหายใจเข้าลึกๆ สองสามครั้ง หูสองข้างยังได้ยินเสียงดนตรีที่ขยับ เป็นทำนองที่เร็วซ้ำสลับกันดังอย่างต่อเนื่อง ตอนที่ยังมองไปรอบๆ นั้นเอง ชาริมก็สังเกตเห็นอะไรบางอย่าง...

รอบลานพิธีแห่งนี้มีชาวบ้านไม่ต่ำกว่าร้อยคน ปะปนกันทั้งหญิงชาย และเด็ก แต่แทนที่ทุกคนจะเคลื่อนไหวและเปลี่ยนอิริยาบถเหมือนเช่นเดิม ตอนนี้อยู่ในสภาพเดียวกันนั่นคือ ยืนจ้องมองภาพเบื้องหน้าหนึ่ง ตอนแรกชาริมคิดว่าทุกคนต่างมองด้วยสายตาชื่นชม แต่เมื่อสำรวจไป โดยรอบก็พบว่า ชาวบ้านทั้งหมดต่างตัวแข็งทื่อ ตาเบิกกว้างไร้แวว มีเพียง ลมหายใจที่ฟอนเข้าออกทำให้รู้ว่ามีชีวิตอยู่ ชายหนุ่มลองโบกมือไหวๆ ตรงหน้า แต่กลับไม่มีการสนองตอบหรือมีปฏิกิริยาตอบกลับแต่อย่างใด มือสองข้างเย็นเฉียบเมื่อตระหนักถึงความจริง

ที่แท้คนเหล่านี้ไม่ได้ตกตะลึงเพราะความงามของการรำรำ แต่ โดนระบำของหญิงสาวสะกดเอาไว้ ไม่ว่าชาริมจะพยายามสะกิดคนข้างๆ สักเท่าไร แต่ทุกคนก็ยังเอาแต่จ้องมองอยู่อย่างนั้น เขาหันไปมอง หญิงสาวอีกครั้งก็พบว่า อีกฝ่ายยังคงรำอย่างต่อเนื่อง ริมฝิปาก อิม้นกำลังรำยมนตร์ ชาริมตั้งสมาธิ เขาไม่ต้องการตกเป็นเหยื่อของ หญิงสาวตามไปด้วย มือกำด้ามกริชไว้แน่น พริบตาเดียวก็ปรากฏเป็น กรอบแก้วครอบร่างสูงเอาไว้ เขาอดเป็นห่วงกษัตริย์ไฟซาลขึ้นมาไม่ได้ จึงรำยมนตร์อีกบทหนึ่งเพื่อก่อกำแพงปิดกั้นเวทมนตร์เอาไว้ให้พระองค์

ด้วย เมื่อห้องมนตรีจับบทและเงยหน้าขึ้น นางระบำสาวก็หมุนตัวมองมา
ทางเขาพอดีพอดี...

๒

“นั่นใคร”

ภาพของใครบางคนที่เห็นผ่านคลองจึกษุทำให้ลมหายใจของเรย์ฮาน่าสะดุด สายตากวาดมองไปรอบๆ อย่างหวาดระแวง เมื่อครูนี๋นางรู้สึกเหมือนกับว่ามีใครบางคนยืนจ้อง แต่พอหันขวับไปยังทิศทางนั้นกลับไม่พบ

รอบลานกว้างบัดนี้มีผู้คนนับร้อยยืนนิ่งเพราะถูกระบำแสงจันทร์สะกดเอาไว้ทั้งหมด น่าแปลกที่ความรู้สึกเหมือนถูกจ้องมองก็ควรจะหายไปเหมือนเช่นทุกครั้ง แต่เพราะเหตุใดวันนี้กลับรู้สึกได้ว่าสายตานั้นยังคงโลมเลียไม่ทั่วร่าง

แม้สวมเสื้อผ้าครบชุดแต่เรย์ฮาน่ากลับรู้สึกเหมือนถูกมือที่มองไม่เห็นถอดเสื้อผ้าออกทีละชั้น มือไม้พลันเกาะเกาะด้วยความเคอะเขินอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ทั้งที่ผ่านมานางฝึกฝนระบำชุดนี้มานับครั้งไม่ถ้วน ท่วงท่าร้ายรำสอดคล้อง ไม่ว่าจะเป็การทำกัยย้ายสายสะโพกไม่เคยติดขัด แต่เพราะความประหม่าในครั้งนี่จึงทำให้รำได้ไม่คล่องแคล่วอย่างที่เคย

หญิงสาวหม่นกายเป็นวงกลม ระหว่างนั้นก็ลอบสำรวจผู้คนโดยรอบซ้ำอีกครั้ง อีกไม่กี่นาทีก็จะถึงท่าจบของระบำ และเมื่อถึงเวลานั้นผลของการรำรำก็จะสัมฤทธิ์ผลสูงสุด ทุกคนในลานกว้างจะต้องเชื่อกันไปกับพระมารดา เรย์ฮาน่ากวาดตามองอีกครั้งเพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีใครเล็ดลอดผ่านมนตร์สะกดไปได้ สายตาเลื้อยไปมองพระบิดาซึ่งประทับอยู่บนปะรำพิธี มีพระเนตรเหม่อลอย เช่นเดียวกับอะห์ซิมที่ยืนตัวแข็งทื่อมาตั้งแต่ต้น หญิงสาวลอบยิ้มอย่างมั่นใจ ขณะที่กำลังจะบรรจกรรมคาถาบทจบนั่นเอง หญิงสาวก็เลื้อยไปเห็นใครคนหนึ่งพอดิบพอดี

เขาเป็นชายหนุ่มรูปงามสวมใส่ชุดอย่างชาวเบดูอิน แม้จะสวมเสื้อผ้าสีมอซอแต่ก็ไม่อาจบดบังรัศมีแห่งความหล่อเหลาได้เลย แต่ส่วนที่ทำให้หญิงสาวประหม่ากลับเป็นดวงตาทรงอำนาจคู่นั้น รอยยิ้มที่แถมอยู่ตรงริมฝีปากทำเอาเรย์ฮาน่ามือเย็นเฉียบ ปกติแล้วผู้ที่โดนสะกดจะไร้อารมณ์ ยืนหนึ่งไม่ต่างกับหุ่น เพราะเหตุใดชายคนนี้ถึงไม่ถูกสะกด แต่เมื่อหญิงสาวกะพริบตาภาพตรงหน้ากลับเลือนหายไป หญิงสาวรีบกวาดตามองไปรอบๆ ซ้ำอีกครั้งด้วยความตกใจ การรำรำหยุดชะงักเช่นเดียวกับการบรรจกรรมคาถาก็พลอยชะงักไปด้วย

“เจ้าทำอะไรอยู่เรย์ฮาน่า ทำไมไม่รีบจัดการให้เสร็จๆ” เสียงของพระสนมวาร์ดาห์ดังก้องขึ้นอย่างตำหนิ

“ชะ...ข้าขอโทษท่านแม่ ข้าจะรีบรำยมนตร์บทจบเดี๋ยวนี้”

เรย์ฮาน่ารีบรำรำต่อโดยเร็ว นางส่ายสะโพกย่อตัวลง ระหว่างนั้นก็ค่อยๆ เอนกายไปด้านหลังเป็นสะพานโค้ง ออกู่غامเชิดขึ้นเผยให้เห็นความงามพิสุทธิ์ หน้าท้องแบนราบค่อยๆ ลดระดับลงจนกระทั่งศีรษะแตะพื้น สะโพกงามอนสัมผัสกับสันเท้า หญิงสาวนอนนิ่งอยู่ในท่านั้นนานนับนาทிரอให้รัศมีแห่งคาถาครอบคลุมไปทั่วบริเวณ

ความเงียบแผ่ปกคลุมไปทั่วทั้งลานกว้าง ไม่มีการเคลื่อนไหวแม้กระทั่งหายใจ คล้ายกับเวลา ณ ที่แห่งนี้ได้ถูกหยุดเอาไว้ชั่วขณะ กระแส

ความเย็นเฉียบของแสงจันทร์สาดส่องไปทั่วบริเวณ เรย์ฮานาค่อยๆ ถอนตัวออกจากสมาธิ ปล่อยให้พระสนมวาทะห์จัดการส่วนที่เหลือ

“เรียบร้อยแล้ว เจ้าถอนมนตร์ได้”

เสียงพระสนมดังขึ้นจากทางจิตอีกครั้ง เรย์ฮานาติดนิ้วตึงเป๊าะเพื่อ คลายการสะกดจิต พริบตาเดียวรอบกายที่เหมือนถูกหยุดเวลาเอาไว้ก็ กลับมาเคลื่อนไหวอีกครั้ง ผู้คนต่างขยับตัว เสียงตบมือดังก็ก้องไป ทั่วบริเวณ บรรยาการครึกครื้น หญิงสาวโค้งตัวลงทำความเคารพผู้ชม โดยรอบท่ามกลางเสียงเป่าปากโห่ร้องด้วยความยินดี กษัตริย์ไฟซาล ลงมาจากปะรำพิธีและสวมกอดหญิงสาวเอาไว้

“เจ้าเต้นรำได้เก่งมากนะเรย์ฮานา เจ้าทำให้พ่อแทบล้มหายใจไปเลย ที่เดียว เต้นได้สวยงามๆ พ่อขอชม”

“ขอบพระทัยเพคะเสด็จพ่อ ลูกหวังว่าพระองค์จะทรงพระเกษมสำราญและมีพระพลานามัยแข็งแรงขึ้นเรื่อยๆ”

เรย์ฮานาคลี่ยิ้ม พระพักตร์ของกษัตริย์ไฟซาลวันนี้ดูแจ่มขึ้น มากกว่าเดิม นางได้แต่หวังว่ายาที่อาจารย์มอบให้คงจะช่วยพระองค์ไม่ให้ ถูกสะกดได้

“แน่นอน แต่จะดีมากกว่านี้ ถ้าเจ้าเต้นรำให้พ่อดูบ่อยๆ แล้ว อย่าลืมแวะไปหาพ่อที่ตำหนักบ้าง เราสองพ่อลูกจะได้คุยกัน”

“แน่นอนเพคะ หม่อมฉันจะแวะไปเฝ้าเสด็จพ่อ”

“อย่ามัวแต่คุยกันเลยเพคะ ถึงเวลาที่พระองค์จะต้องตรัสอะไรกับ ประชาชนแล้ว พวกเขารอพระองค์อยู่” พระสนมวาทะห์เอื้อมมือมาแตะ ตรงท่อนแขนของหญิงสาวเพื่อขัดจังหวะการสนทนาของทั้งคู่ กษัตริย์ไฟซาลจึงหันมาพระพักตร์บึ้งตึง

“เจ้าไม่นำมาขัดจังหวะเลยวาทะห์ ข้ากับลูกสาวกำลังคุยกันสนุก เขียว ทำไมชอบทำให้เสียบรรยากาศอยู่เรื่อย”

“หม่อมฉันไม่ได้ตั้งใจเพคะ” พระสนมวาทะห์ดาห้หลุบตาลง สิ้นหน้า

ชืดเผือด ก่อนที่นัยน์ตาคมดูลึ้นจะตัวดำมองเรย์ฮาน่า

“เสด็จพ่อก็ อย่าไปดูท่านแม่อย่างนั้นสิเพคะ ท่านแม่อุตส่าห์หวังดี
ทรงรับตรัสกับประชาชนเออะเพคะ ทุกคนรออยู่”

กษัตริย์ไฟซาลแย้มพระสรวล ทรงพยักพระพักตร์ เสด็จฯ ไปยัง
ปะรำพิธีและตรัสทักทายประชาชน เรย์ฮาน่าเดินกลับไปยังเก้าอี้ซึ่งอยู่
ข้างเวทีด้วยความรู้สึกหวาดหวั่น ภายในใจเต็มไปด้วยความสับสน

ไม่นึกเลยว่ายาของอาจารย์จะมีอำนาจขนาดนี้ เพียงแค่เสวยไป
ถ้วยเดียว อาการของกษัตริย์ไฟซาลก็ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ทรงไม่ถูกสะกด
แถมยังมีพระพักตร์แจ่มใส แม้นางจะดีใจแต่ส่วนลึกก็อดหวาดหวั่นไม่ได้
เมื่อมนตร์ไม่ได้ผล นางในฐานะผู้รับผิดชอบก็ต้องตอบคำถามของ
พระมารดา แม้จะต้องทนกับการถูกดูว่า แต่เรย์ฮาน่าก็คิดว่ามันคุ้ม นาง
ไม่ชอบยามที่พระบิดาต้องถูกมนตร์สะกดเอาไว้เลย เพราะจะไม่ใช่ตัว
ของพระองค์เอง แถมยังมีท่าทางเหม่อลอย หลายครั้งที่พระองค์จำนาง
ไม่ได้ด้วยซ้ำ

พระสนมวารีดาห์ยังคงมองมาด้วยสายตาราวกับจะคาตโทษ เชื่อ
ได้ว่าหลังสิ้นสุดพิธีนางคงจะต้องถูกตามตัวไปที่ห้องนอนของพระมารดา
เป็นแน่ ระหว่างที่กำลังครุ่นคิดอย่างสับสนอยู่นั่นเอง หญิงสาวก็รู้สึกว่
ใครบางคนกำลังแอบมองมา เรย์ฮาน่าตัวดำส่ายตาไปยังมุมที่คิดว่ามีใคร
สักคนกำลังยืนอยู่ ทว่าก็พบแต่ความว่างเปล่า แม้จะมองไม่เห็นแต่หญิงสาว
ก็รู้สึกได้

สายตาของคนคนนั้นไม่ธรรมดา เพราะมันแฝงด้วยพลังสุริยะอัน
เจิดจ้า ไอร้อนที่แผดเผาเรือนร่างนางจนแทบไหม้ทำให้หญิงสาวเริ่มกระวน-
กระวาย นางรู้สึกอึดอัดเหมือนกำลังถูกใครบางคนเฝ้าจับตาอยู่

‘เขาเป็นใครกัน’

‘เขาจะรู้ไหมว่าเราเป็นผู้ร่ายมนตร์สะกด’

เรย์ฮาน่าบอกตัวเองว่านางจะต้องรีบหาคำตอบนั้นให้ได้โดยเร็ว

ที่สุด...

ชาริมคลายมนตร์ว่าด้วยการกำบังกายและถอนตัวเองออกจากสมาธิ ตอนนี้อยู่ไม่ได้อยู่ในลานกว้างที่ทำพิธีแล้ว แต่เดินเลี้ยวมาอีกทางหนึ่งแทน ชายหนุ่มฉวยโอกาสที่ผู้คนกำลังรีนเร่งเดินลัดเลาะมายังแถวหน้าที่มีประชาชนเฝ้าชื่นชมพระบารมีกษัตริย์ไฟซาลอยู่

หลังเสร็จพิธีกษัตริย์ไฟซาลจะต้องเสด็จผ่านทางนี้ แต่โชคร้ายที่เขาหวั่นหวะเข้าเฝ้าพระองค์ตามลำพังไม่ได้ นับตั้งแต่ทอดพระเนตรระบำเสร็จ เหล่าทหารก็ตามประกบติดพระองค์แจ้ อีกทั้งตลอดเวลาพระสนมวาทะห์ก็เดินตามอย่างใกล้ชิด เขาทำได้เพียงแคว้งมองแผ่นหลังของพระองค์ยามเสด็จผ่านไป และต้องกลืนใจอย่างยืดยาวที่จะไม่ยื่นมือไปคว้าชายฉลองพระองค์เอาไว้ แค่นี้กว่าบิดาบังเกิดเกล้าประทับอยู่ตรงหน้าก็แทบจะหลังน้ำตาออกมาให้ได้เสียอย่างนั้น

ชายหนุ่มถอนหายใจเฮือกใหญ่เมื่อแผนการเข้าเฝ้าล้มเหลวลงอีกครั้ง เขาสอดสายตามองหานางระบำสาวแทน แก้วที่นางเคยนั่งบัดนี้ว่างเปล่า หลังแสดงระบำเสร็จหญิงสาวก็รีบเดินทางกลับวังพร้อมกับนางกำนัลอีกสองคนในทันที เมื่อเห็นว่าไม่มีโอกาสดักพบใครได้อีก ชายหนุ่มจึงเดินลัดเลาะกลับไปที่บ้านหลังเดิม ทันทีที่เปิดประตูเข้าไปก็พบว่าชาตัดนั่งรออยู่

“ว่าไง ได้เข้าเฝ้าไหม”

ชาริมส่ายหน้า เขาไม่เพียงแต่ไม่ได้เข้าเฝ้า แต่ไม่มีโอกาสได้เฉียดกรายไปใกล้ด้วยซ้ำ เพราะทันทีที่เสด็จออกจากบริเวณงานฉลองก็ประทับรถม้ากลับวังทันที ชาริมเฝ้ามองขบวนเสด็จด้วยหัวใจห่อเหี่ยวไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจะหาทางพบพระบิดาตามลำพังได้เช่นไร สีหน้าของเขาคงหม่นเศร้า ชาตัดจึงตบเบาๆ

“อย่าเพิ่งท้อ ถึงคราวนี้ไม่ได้เข้าเฝ้า แต่อีกไม่นานก็คงมีโอกาส”

“ท่านอย่าพยายามปลอมใจข้าเลย ข้ารู้ว่าโอกาสที่จะได้พบพระองค์หาไม่ได้ง่าย ๆ ยกเว้นเสียแต่ว่าข้าจะมีวิธีแอบเข้าไปในวังได้เท่านั้น”

ตลอดเวลาที่ขัตติย์ไฟซาลมักประทับอยู่ในพระราชวังโดยเฉพาะห้องบรรทม นอกจากเวรยามที่แน่นหนาแล้ว ยังมีห้องหับมากมาย แม้จะลอบเข้าไปแต่การเข้าถึงตัวพระองค์คงยากมาก ๆ

“มันก็ไม่ใช่ว่าไม่มีวิธีเสียทีเดียว” ซาดัตว่า

“ท่านมีวิธีให้ข้าเข้าไปในวังนั้นหรือ”

“วิธีนั้นมันมี เพียงแต่ว่าออกจะเสี่ยงสักหน่อย เจ้ามั่นใจหรือว่าพร้อมจะแลกชีวิต เกิดถูกจับได้ขึ้นมา อาจต้องโทษถึงประหารเสียวนะ”

“แน่นอน เสี่ยงยังไปข้าก็ไม่กลัว ขอเพียงแค่ข้าได้เข้าเฝ้าพระองค์เท่านั้น จะต้องบุกน้ำลุยไฟข้าก็ยอม”

“ก็ดี เพราะทางเดียวที่เจ้าจะเข้าเฝ้าได้คือ ต้องเป็นหนึ่งในผู้ตรวจพระอาการ”

“ท่านหมายถึง ข้าต้องปลอมเป็นหมองั้นหรือ”

“ใช่ คนเดียวที่จะสามารถเข้าออกในห้องบรรทมได้ตามลำพังก็คือหมอ ที่สำคัญเจ้าต้องเป็นคนที่น่าสงสายน้อยกว่านี้”

ซาริมก็มองเสื้อผ้าของตนเอง แม้จะสวมชุดแบบชาวเบดูอิน เร่วอน แต่ใบหน้าหล่อเหลาราวกับเทพบุตรก็ทำให้สาว ๆ ต่างอดเหลียวมองไม่ได้ ขนาดเดินเข้าไปในตลาด ยังมีหญิงชาวบ้านโบกมือและยิ้มให้นับประสาอะไรกับการลอบเข้าไปใกล้ชิดกับพระบิดา แค่ก้าวแรกก็คงโดนจับได้และอาจต้องถูกประหารเสียแล้ว

หมอซาริเดินไปหยิบกระจกเงาบานหนึ่งส่งให้ ซาริมจ้องมองสะท้อนภาพตน เขาเห็นใบหน้าคม คิ้วเข้ม จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากสีแดงจัด ก่อนที่ซาริจะกระเียบเข้ามาใกล้และยื่นเคียงข้างกัน ซาริมเหลียวมองคนข้างกายอีกครั้ง ซาดัตพยักหน้าราวกับจะตอกย้ำความสงสัยของซาริม

“เจ้าต้องปลอมตัวเป็นข้า คนจะได้สงสัยน้อยที่สุด”

ชายหนุ่มเบิกตากว้าง เขายังมองไม่เห็นทางที่จะปลอมเป็นคนแก่
อายุราวเจ็ดสิบได้เลย ยิ่งเห็นหลังที่อู้งมรวมถึงเส้นผมที่ขาวโพลน ผิวกาย
ที่เหี่ยวย่น ทั้งสำเนียงการพูดอีกก็ยิ่งรู้สึกระอึกระอ่วน คงมีเพียงส่วนสูง
ที่ไล่เลี่ยกัน พอนึกถึงเวทมนตร์ในคัมภีร์หนังสือก็ยิ่งสนใจ เนื่องจากเวลา
กระชั้นชิด อีกทั้งสมาธิยังคอยแตกซ่านทำให้ผลการฝึกคืบหน้าไปได้น้อย
เต็มที่

“ปลอมตัวเป็นท่าน มีวิธีนี้หรือ”

“แน่นอน หมอเหวดอาจทำได้ทุกอย่างนั่นละ แต่ตอนนี้หน้าที่
ของเจ้าคือศึกษาตำราแพทย์กองนี้ให้หมด”

ชาริมเหลือบมองไปยังตำราแพทย์ซึ่งวางสุ่มกองอยู่ด้านหนึ่งของ
ห้องด้วยท่าทางประหลาดใจ เมื่อหันมามองสีหน้าของชาตัตก็พบว่าเขา
ไม่ได้พูดเล่น ชายหนุ่มกลืนน้ำลายเอือก

“เอาน่า ไหนเจ้าบอกว่าไม่กลัวอันตรายไม่ใช่หรือ แค่นั่งอ่านหนังสือ
ไม่กี่เล่มง่ายกว่ากันเยอะ ถ้าเจ้าอยากจะเป็นหมอจริงก็ต้องพอ
มีวิชาติดตัวไว้บ้าง แต่ไม่ต้องห่วงนะ เจ้าแค่เป็นหนึ่งในคณะของข้า แต่
หน้าที่การดูแลรักษาเป็นของข้า”

“แล้วถ้าเกิดหมอคนอื่นๆ ถามข้าล่ะ”

“เรื่องนั้นเจ้าก็คงต้องใช้ไหวพริบของตนเพื่อเอาตัวรอด แต่ไม่ต้อง
ห่วง พรุ่งนี้เป็นแค่การไปเยี่ยมพระอาการ ข้าเพิ่งตรวจร่างกายพระองค์และ
สั่งยาไปเมื่อวันก่อนนี่เอง เจ้าแค่ไปดูเรื่องไข้และสอบถามพระพลานามัย
ทั่วๆ ไป แต่ถ้ามีอะไรเปลี่ยนแปลงเจ้าก็อ้างว่า ต้องกลับมาปรู้งยาแล้ว
ก็มาสอบถามจากข้าก็สิ้นเรื่อง”

หลังจากอ่านหนังสือติดกันถึงหนึ่งวันเต็มๆ ชาริมก็สามารถอ่าน
ตำราแพทย์ทั้งหมดที่มีอยู่ในบ้านของชาตัตได้หมด แม้จะจำได้บ้างไม่ได้
บ้างเพราะไม่เคยมีความรู้ทางด้านนี้มาก่อน แต่โชคที่ได้ชายสูงวัยคอย

ชี้แนะในจุดที่สำคัญให้ ทำให้เขาสามารถเข้าใจหลักพื้นฐานการรักษาเบื้องต้น นอกจากนี้ชายชรายังแนะนำเกี่ยวกับพระอาการของกษัตริย์ไฟซาลให้ได้อีกด้วย

“พระอาการส่วนใหญ่ตอนนี้เป็นเรื่องความจำเสื่อม พระองค์จะทรงจำคนที่เพิ่งพบไม่ได้เลย นอกจากจะต้องทำความเล้าเรื่องเก่าๆ ให้พอเป็นสังเขป แต่บ่อยครั้งที่พระองค์ทรงลืมเลือน นอกจากนั้นยังมีปัญหาด้านสุขภาพ พระองค์ทรงเมื่อพระกระยาหาร อีกทั้งยังมีปัญหาเรื่องการบรรทมอีกด้วย”

เสียงเรียกทำให้ชาริมต้องดึงตัวเองออกจากมวงค์

“เสร็จเรียบร้อยแล้ว เจ้าดูซิว่าฝีมือการปลอมตัวของข้าใช้ได้หรือเปล่า”

เขานิ่งๆ ให้ชาดัดแปลงโฉมมาเกือบชั่วโมงแล้ว เมื่อเงยหน้าขึ้นมองเงาสะท้อนในกระจกทองเหลือง ก็อดที่จะตะลึงไม่ได้

ใบหน้าคมสันบัดนี้ถูกแต่งเติมจนดูคล้ายชาดัดราวกับพิมพ์เดียว สมุนไพรรากจนทั่วทำให้ผิวทั้งตัวดูเหี่ยวแห้งและขรุขระ เช่นเดียวกับหลังมือที่ถูกเปลี่ยนให้เป็นมือหยาบกร้าน เสื้อผ้าที่สวมเป็นชุดของชาดัดเอง ส่วนผมก็ใช้สมุนไพรร่วมให้เป็นสีดอกเลา ส่วนหลังนั้นใช้ผ้าพับเป็นทบๆ และสอดเอาไว้จนดูเหมือนชายหลังค่อม

“ท่านช่างมีฝีมือจริงๆ”

ชาริมใช้มือแตะลำคอตนเอง เหลียวไปมองเครื่องเต็มในโลที่ชาดัดยกมาให้ดื่มเมื่อครู่ เบิกตากว้าง

“สะ...เสียงของข้า ทำไม”

“ไม่ต้องกลัว มันเป็นแค่ผลชั่วคราว เมื่อครบยี่สิบสี่ชั่วโมง ยาก็จะหมดฤทธิ์ หลังจากนั้นเจ้าก็จะกลับมาได้ยินเสียงหนุ่มเหมือนเดิม”

“ท่านช่างสมกับเป็นหมอเทวดาจริงๆ ทั้งแปลงโฉมแล้วยังเรื่องเสียงอีก” ชาริมเหลียวมองเงาในกระจก หันซ้ายแลขวา ก่อนคลี่ยิ้ม เขากลายเป็น

ชายแก่หลังค่อมไปเสียแล้ว ขนาดตัวเองยังจำใบหน้าเดิมแทบไม่ได้ แล้วนับประสาอะไรกับคนอื่น

“สิ่งที่ท่านต้องทำคือเคลื่อนไหวให้ช้าลง แล้วก็พูดให้ช้าๆ เพื่อไม่ให้มีพิรุณ”

ภาพที่เห็นอยู่ตอนนี้คือชายอายุราวเจ็ดสิบ ชาริมค่อมหลังให้คู่ลงมองเงาตรงหน้าอีกครั้งอย่างภาคภูมิใจ แต่เมื่อเหลือบมองซาดัดกลับเห็นเค้าแห่งความลำบากใจ

“มืออะไรหรือท่านซาดัด ท่านเหมือนยังมีเรื่องไม่สบายใจ”

“คงมีสิ่งเดียวที่ฝีมือของข้าไม่อาจทำให้ท่านได้”

“สิ่งเดียว...ท่านหมายถึงอะไรหรือ”

“ดวงตายังไงล่ะ อย่างไรก็ตามเสียนัยน์ตาของท่านก็ยิ่งเปล่งประกายเหมือนกับคนหนุ่มอยู่ดี ดังนั้นทางที่ดีอย่าสบตากับใครเป็นอันขาด ไม่อย่างนั้นคนอื่นจะต้องรู้แน่ที่ท่านปลอมตัวมา”

“โอ้ ท่านซาดัด ใครกันจะมาสบตากับชายอายุเจ็ดสิบอย่างข้า” ชาริมหลุดหัวเราะ

“อย่าทำเป็นเล่นไป ถึงแม้ข้าจะแก่ป็นนี้แล้ว แต่ก็มีเสน่ห์ไม่เบาสาๆ ที่ตลาดยังมองตามกันจนเหลียวหลัง”

ชาริมหัวเราะกับมุขของชายชรา ก่อนที่อีกฝ่ายจะบั่นสีหน้าเคร่งเครียดขึ้นแทน

“ข้ารู้แล้ว เอาเป็นว่า ข้าจะระวังเสน่ห์เกินห้ามใจของท่านก็แล้วกันว่าแต่ท่านมีนางเล็กๆ แอบซ่อนไว้ในวังหรือเปล่า”

ชายชรามยิ้ม สายหน้าเบาๆ ตอบคำถามสุดท้าย

“ไม่มีหรอก แต่ข้ามีเพื่อนคนหนึ่งสนิทมากอยู่ในวัง ถ้าท่านมีเรื่องเดือดร้อนขอให้ไปที่โรงครัวเรียกหาบាយี้ แล้วนางจะช่วยเจ้าทุกอย่างเหลือเวลาอีกหนึ่งชั่วโมงรถม้าจากในวังก็จะมารับแล้ว ขอให้โชคดีแล้วกัน”

“ไหนเจ้าลองอธิบายให้แม่ฟังซิ เรย์ฮาน่า ว่ามันเกิดอะไรขึ้น เพราะอะไรเสด็จพ่อของเจ้าถึงไม่ถูกสะกดจากกระบาแสงจันทร์”

เรย์ฮาน่าก้มหน้าอย่างรู้สึกผิด จริงอย่างที่คาด เพราะหลังพิธีฉลองสิ้นสุดลง หญิงสาวก็เร่งเดินทางกลับวัง แต่ยังไม่ทันจะได้เข้าห้องพัก เสียงเรียกของนางกำนัลก็ดังลั่น พระสนมวาทดार्พหน้าตาบูดบึ้ง นั่งกอดอกรอชำระความอยู่ในห้องนอน

“ข้าก็ไม่รู้ท่านแม่”

“ไม่รู้ เจ้าพูดได้แค่นี้เนี่ยนะ หรือว่าเจ้าไม่ตั้งสมาธิ เจ้าซัดคำสั่งข้า”

“เปล่านะท่านแม่ ข้าทำเต็มที่แล้วจริงๆ แต่ไม่รู้เพราะอะไร เสด็จพ่อถึงไม่ต้องมนตร์ หรือว่าเป็นเพราะพระวรกายที่อ่อนแอมากจนรับพลังไม่ไหว”

“เหลวไหล ยิ่งอ่อนแอ มนตร์ก็ยิ่งออกฤทธิ์ได้ง่ายขึ้นสิ หรือว่าเจ้าเล่นลูกไม้อะไรกับข้า”

“ปะ...เปล่านะ ท่านแม่ข้าไม่ได้ทำ”

“แล้วทำไมตอนจบข้าเห็นเจ้าลंगเลกว่าจะร้ายมนตร์บทสุดท้าย ต้องให้ข้าเตือนด้วยมโนจิต”

“ข้าแค่รู้สึกเหมือนมีคนกำลังจ้องมอง”

“ไร้สาระ ในสภาวะแบบนี้ใครหน้าไหนจะมองเจ้าได้ เห็นๆ อยู่ว่าทุกคนล้วนแต่โดนสะกด นี่เจ้าจงใจเรื่องขึ้นมาเพื่อหลอกแม่ใช่ไหม”

“ไม่ใช่ะท่านแม่ คือข้า...เอ่อ...”

เรย์ฮาน่าอยากจะบอกมารดาว่านางเห็นชายคนหนึ่งแต่ไม่กล้า บางทีนางอาจตาฟาดไปเอง เพราะพอมองข้าชายผู้นั้นก็หายไป หญิงสาวรู้สึกถึงสายตาโลมเลียมแต่ไม่อาจรู้ถึงที่มาของสายตาคู่นั้นด้วยซ้ำ

“เจ้าซัดคำสั่งแม่ ทำให้แม่ผิดหวังมาก ดุซิ ถ้าเป็นแบบนี้เมื่อไหร่เสด็จพ่อของเจ้าจะแต่งตั้งพี่อะหิซิมเป็นรัชทายาทเสียทีล่ะ”

“นี่ท่านแม่อยากให้พี่อะหิซิมเป็นรัชทายาททั้งนั้นหรือ” เรย์ฮาน่าถาม

ขึ้นอย่างแปลกใจ

แม้จะมีศักดิ์เป็นพี่ชาย แต่อะห์ซิมนั้นไม่มีอะไรเหมือนกับนางเลยสักอย่างเดียว ด้วยหน้าตาผิวพรรณที่ไปคนละขั้ว ผิวของพี่ชายหยาบกร้านคล้ำจัด ใบหน้ารูปเหลี่ยมดูกระด้าง ที่สำคัญเขาไม่มีคุณสมบัติความเป็นผู้นำเลยสักนิด นอกจากมีจิตใจเหี้ยมโหด ชอบรังแกคนที่อ่อนแอกว่าแล้ว อะห์ซิมยังเป็นคนเจ้าชู้ เขาชอบฉวยโอกาสจับมือนางอยู่บ่อยๆ แม้ในบางประเทศของอิสลามจะไม่ถือสาเรื่องที่พี่น้องแต่งงานกันเอง แต่เรย์ฮาน่าไม่คิดเช่นนั้น ชินต้องแต่งงานกับชายที่เห็นอิสตรีเป็นแค่เครื่องบำเรอความใคร่ที่เท่ากับตกนรกทั้งเป็น

ชั่วชีวิต เรย์ฮาน่าเฝ้ารอใครบางคน นางยังจำภาพของชายหนุ่มในชุดเบดุนินที่เห็นเพียงครู่เดียวได้ติดตา เขาเป็นใครกันนะ จะใช้คนที่อาจารย์ทำนายไว้หรือเปล่า...

‘หากมีชายคนใดไม่ต้องมนตร์สะกดของเจ้า เขานั้นแหละคือเนื้อคู่’

แต่ถ้าเขาคือศัตรูล่ะ แค่อึดหัวใจก็ห่อเหี่ยวราวกับดอกไม้ที่ถูกรดด้วยน้ำเดือดจัด หรือชีวิตนางต้องถูกลิขิตให้อยู่ตัวคนเดียว คิดแล้วได้แต่ถอนหายใจ

“ทำไม หรือว่าเจ้าไม่เห็นด้วย”

“ไม่ใช่ท่านแม่ เพียงแต่ข้าคิดว่าพี่อะห์ซิมยังไม่พร้อม หากเขาจะปกครองอัซฮารคงต้องทำตัวให้ดีกว่านี้”

“นี่เจ้ากล่าว พี่ชายตัวเองงั้นหรือ” สนมวาร์ดดาห์ตวาดลั่น

เรย์ฮาน่าหมอบแนบพื้นเมื่อมือข้างหนึ่งของพระสนมเอื้อมมาจับหัวไหล่และบีบอย่างแรง

“เปล่าท่านแม่ ข้าผิดไปแล้ว”

“เจ้าทำงานพลาดแล้วยังมีหน้ามาวิพากษ์วิจารณ์คนอื่น ยังไงเสีย อะห์ซิมก็เป็นพระโอรสของเสด็จพ่อของเจ้า ดังนั้นไม่ว่าวันใดก็วันหนึ่งเขาต้องขึ้นครองบัลลังก์อัซฮารแน่นอน”

“ข้าทราบแล้วท่านแม่ แล้วแต่ท่านเห็นสมควรเถอะ”

“เจ้ามันเป็นลูกที่ไม่ได้เรื่อง”

“ท่านแม่” หญิงสาวพูดเสียงเครือ

“ข้าน่าจะฆ่าเจ้าให้ตายเสียตั้งแต่เล็กๆ เจ้าไม่เคยทำเรื่องดีๆ ให้ข้าชื่นใจเลย ในเมื่อเจ้าทำงานไม่สำเร็จก็ไม่ต้องมาให้ข้าเห็นอีก จะไสหัวไปไหนก็ไป”

พระสนมวาทดาห์ตวาดลั่น เรย์ฮาน่าก้มหน้าก่อนเหลือบไปมองมารดาเป็นครั้งสุดท้าย ภาพที่เห็นคือสีหน้าของอีกฝ่ายบูดบึ้ง จ้องมองออกไปนอกหน้าต่าง สุดท้ายหญิงสาวจึงต้องเดินเลี้ยวออกมาจากห้องนอนมือสองข้างปาดน้ำตาออกจากพวงแก้ม ม่านน้ำตาบดบังตาคุ้ยสวย บ่อยครั้งที่หญิงสาวอดคิดไม่ได้ว่า เพราะเหตุใดพระมารดาถึงได้รักแต่อะหังซิม แม้เขาจะทำเรื่องเลวร้ายครั้งแล้วครั้งเล่าแต่ก็ยังให้อภัย ผิดกับนางที่ไม่อาจจะทำความดีสักเท่าไรกลับไม่เคยได้รับแม้แต่อ้อมกอด หญิงสาวปล่อยให้ น้ำตาหยดแล้วหยดเล่าไหลรินอาบแก้ม เพื่อที่มันจะช่วยปลอบใจให้นางได้ในขณะนี้...

ชาริมมองภาพพระราชวังแห่งเมืองอัชฮารด้วยความตื่นตาตื่นใจ พระราชวังสร้างจากอิฐสีแดงหมดทั้งหลัง ทั้งหมดเป็นสถาปัตยกรรมแบบอาหรับ ลวดลายโค้งและอ่อนช้อยของพวกออตโตมันผนวกกับศิลปะอันเลื่องชื่อของชาวทะเลทราย ทำให้สถานที่แห่งนี้มีพร้อมทั้งความงดงามและความอ่อนหวานในคราวเดียว

เขาเคยเห็นพระราชวังแห่งอัชฮารมาแล้วจากครั้งก่อนที่บุกเข้าไปช่วยพลังของตนในรูปของภูตน้อย คราวนั้นเขาต้องฝ่าด่านทั้งสิ้นสามด่าน แต่สุดท้ายก็สามารถเอาตัวรอดและช่วยภูตน้อยได้สำเร็จ ความโอ้อวดของสถานที่ผนวกกับความใหญ่โตทำให้ยิ่งตื่นเต้น ยิ่งเมื่อคิดว่าอีกไม่นานเขาจะได้เข้าเฝ้ากษัตริย์ไฟซาลผู้เป็นพระบิดาในระยะใกล้ขีด ขอบตา

ก็ร้อนผ่าวขึ้นมาทันที

ชายหนุ่มก้าวเดินไปตามเส้นทางทอดยาวสู่กึ่งกลางพระราชฐาน เบื้องหน้าคือองค์รักษ์สองคนซึ่งทำหน้าที่นำทาง หลังจากรถม้ามาจอดเทียบหน้าวัง ก็มีคนนำซาริมซึ่งตอนนี้อยู่ในคราบของหมอลงอาวสุโสเข้าไปยังห้องบรรทมของกษัตริย์ไฟซาล

ความตื่นเต้นทำให้มือสองข้างเย็นเฉียบ แม้ว่าตอนนี้ใบหน้าเขาจะถูกแปลงโฉมจนเหมือนขาดตรากับฝาแฝดก็ตาม จะมีใครจำเขาได้หรือเปล่า ซาริมยังไม่แน่ใจ เมื่อนึกขึ้นได้ชายหนุ่มก็ชะลอฝีเท้าให้ช้าลง เพราะคงจะเป็นเรื่องแปลกหากชายอายุเจ็ดสิบสามสามารถเดินตามทหารวัยฉกรรจ์ได้ทัน อีกทั้งเขายังต้องการเดินให้ช้าลงเพื่อจะได้มีโอกาสสำรวจเส้นทางภายในพระราชวังด้วย

“ข้าฯ หน้อยพ่อหนุ่ม ข้าเหนื่อย”

ซาริมเอ่ยด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง และได้รับสีหน้าเหยียดๆ มาเป็นการตอบแทน องค์รักษ์หยุดยืน ตะโกนพุดขึ้น

“ข้าลืมนึกว่าท่านหมอลงอาวมากแล้ว อันที่จริงท่านน่าจะพักผ่อนแล้ว ให้หมอลงอาวคนอื่นมาทำหน้าที่ได้แล้วะ จะได้ไปใช้ชีวิตบั้นปลายเสียที”

“โอ้ ถ้าข้าไม่มา แล้วใครจะถวายการดูแลพระองค์ล่ะ หมอลงอาวคนอื่นก็ฝีมือสู้ข้าไม่ได้”

“ถึงดูแลไปจะมีประโยชน์อะไร พวกเราทุกคนต่างรู้ดีว่ากษัตริย์ไฟซาลไม่มีทางเหมือนเดิมอีกแล้ว ต่อให้ทุ่มเทยารักษาสักแค่ไหน พระองค์ก็เป็นแค่คนความจำเสื่อมเท่านั้น”

มือของซาริมกำแน่น อยากจะตวาดออกไปแต่เพราะรู้ว่าเปลืองน้ำลายกับคนพวกนี้ไปก็คงไม่มีประโยชน์ เพราะบ้านเมืองถูกควบคุมโดยมหาอำมาตย์ชั่วทำให้องค์รักษ์พลอยขาดความภักดีไปด้วย ชุนนางดีๆ พากันลาออกจากราชการ ส่วนคนที่ยังอยู่ในตำแหน่งก็ล้วนแต่เป็นพรรคพวกของซีลอร์เกือบทั้งหมด

“อย่าดูถูกฝีมือรักษาชองข้านะ ไม่น่า สักวันหนึ่งพระองค์อาจจะหายประชวรแล้วกลับมาเป็นปกติก็ได้”

“ทำเป็นคุยดีไปเถอะ หายเหนื่อยแล้วใช่ไหม งั้นก็รีบเดินเร็วๆ ข้าสองคนยังมีธุระอื่นต้องไปทำอีก”

องค์รักษ์ทั้งสองพาชาริมมาหยุดยืนหน้าห้องบรรทมพอดี เมื่อผลักบานประตูเข้าไปก็พบกับร่างสูงใหญ่บรรทมอยู่บนเตียง องค์รักษ์อีกคนที่ดูอาวุโสกว่าตรงเข้ามาตรวจอาการพอเป็นพิธี หลังจากนั้นองค์รักษ์คนเดิมก็หันหลังจากไป ทิ้งให้หมอชราอย่างชาริมเดินเข้าไปดูคนไข้แต่เพียงลำพัง

ห้องบรรทมนั้นตกแต่งด้วยสีทองเกือบทั้งห้อง ฝ้าม่านที่ห้อยระย้าอยู่โดยรอบก็เป็นแพรไหมชั้นดี หน้าต่างเปิดไว้เพื่อรับลม เตียนเป็นลักษณะแบบโบราณมีเสาสูง มีมุ้งซึ่งทำจากผ้าผืนบางมอมทะลุไปเห็นร่างคนป่วยที่นอนหนึ่งอยู่บนเตียง เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้า กษัตริย์ไฟซาลก็ทรงสืมพระเนตรขึ้น

“นั่นใคร”

ชาริมกระเียบเข้าไปใกล้ ยกพระหัตถ์ของกษัตริย์ไฟซาลมาแนบแก้มก่อนที่จะก้มทำความเคารพโดยเอาศีรษะจรดพื้นแนกเช่นบุตรพินกระทำกับบิดา พระองค์ทรงสืมพระเนตรมองผู้มาเยี่ยมด้วยสายตาแปลกใจ

“ไม่ต้องมากพิธีหรอก เจ้ามาตรวจอาการข้าสินะชาติด”

“พระองค์จำระหม่อมได้”

“ข้ายังไม่ได้แก่ขนาดนั้นสักหน่อย ข้าจะจำหมอหลวงที่มาดูอาการทุกวันไม่ได้ได้อย่างไร”

ชาริมล่ำคอขมปร่าอยากจะได้เข้าไปกอดพระบิดาให้สมกับความคิดถึง แต่เพราะเวลานี้เขาอยู่ในคราบหมอหลวง สิ่งที่ได้ก็เพียงแค่ตรวจพระวรกายพระองค์เท่านั้น ชายหนุ่มเอื้อมมือไปใช้นิ้วชี้วางแตะตรง

ตำแหน่งซีฟวอร์อย่างี่ชาัดตสอนมา กษัตริย์ไฟซาลทรงหลับพระเนตรลง
รอให้ตรวจ

ท่ามกลางความเงียบเขาได้ยินเพียงเสียงหายใจส่ำส่อม พระวรกาย
ของพระบิดาผอมลงมากโดยเฉพาะเมื่อผลัดเปลี่ยนฉลองพระองค์มาเป็น
ชุดผ้าปานเนื้อบางเหมาะกับสภาพภูมิอากาศร้อนจึงเห็นเนื้อหนังที่ชุปพอม
ลงอย่างชัดเจน รอบพระพักตร์เต็มไปด้วยพระมัสสุและพระทาฐิกะ
พระเศกกลายเป็นสีเทาโดยทั่ว รอยย่นที่ปรากฏรอบพระเนตรบ่งบอก
ถึงความตรากตรำ

“อันที่จริงเจ้าไม่ต้องมาตรวจอาการข้าก็ได้ ยิ่งงเสียข้าก็ไม่มีวัน
หายหรอก”

“อย่าตรัสเช่นนั้นสิพะยะคะ ไม่ว่าอย่างไรกระหม่อมก็ต้องมาตรวจ
พระองค์ อย่าทรงท้อ ต้องต่อสู้กับความเจ็บป่วยนะพะยะคะ”

“เจ้าก็รู้ดีพ่อก ๆ กับข้าว่าใครคนไม่มีทางรักษาหาย วันนั้นข้าจำเจ้าได้
แต่พรุ่งนี้ข้าก็อาจจะลืมทุกอย่าง”

“แต่วันนี้พระองค์ทรงจำกระหม่อมได้ไม่ใช่หรือ”

“หมอแก่ๆ อย่างเจ้ามีแค่คนเดียว ทำไมข้าจะจำไม่ได้ซี ชาัดต”
กษัตริย์ไฟซาลตรัสพร้อมกับทรงพระสรวล

“พระองค์ทรงรู้สึกเป็นยังไงบ้างพะยะคะ ได้เสวยพระโอสถที่
กระหม่อมปรุงถวายหรือเปล่า”

“ข้าไม่ได้ดื่ม เพราะเมื่อวานนี้เรย์ฮาน่านำยาอย่างอื่นมาให้ข้าแทน”

มือของซาริมเย็นเฉียบ นี่หมายความว่าหญิงสาวคนนั้นคิดร้ายต่อ
พระบิดาอย่างนั้นหรือ น่าเสียดาย ที่แท้ภายใต้หน้ากากนางฟ้าก็ซ่อนจิตใจ
อันชั่วร้ายเอาไว้ เรย์ฮาน่าคงต้องการให้ยาทำให้พระพลานามัยแย่ง
กว่าเดิม

“ยาอะไรหรือพะยะคะ ทำไมกระหม่อมถึงไม่เห็นรู้ นี่เจ้าหญิง
เรย์ฮาน่ามีวิชาแพทย์ด้วยนั้นหรือ เสวยแล้วเป็นอย่างไรบ้างพะยะคะ”

“ถามทีละคำถามสิขาดัด เจ้าเล่นถามเป็นชุดซ้ำตามไม่ทัน เรายังหาไม่ได้มีความรู้ทางการแพทย์หรอก นางบอกว่าได้ยาดีมาจากเพื่อนต่างเมือง อยากให้ข้าลองดื่ม พอดื่มไปแล้วข้ารู้สึกกระชุ่มกระชวยขึ้นอย่างเห็นได้ชัด”

“ไม่ได้ทรงอึดอัดหรือไม่สบายพระนาภีบ้างเลยหรือพะย่ะค่ะ”

“ไม่เลย รู้สึกดีขึ้นกว่าเดิมมาก แถมความจำก็ดีขึ้นด้วย แต่เจ้าอย่าบอกใครนะว่าเรย์ฮาน่านำยามาให้ข้า เพราะนี่เป็นความลับระหว่างเราพอลูก”

“แต่หม่อมฉันก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี เพราะเหตุใดนางจะต้องนำยามาให้เสวยด้วย”

“ข้าเองก็ไม่รู้ แต่นางบอกว่าข้าสุขภาพไม่ดี ถ้าดื่มยานี้จะดีขึ้น และก็จริงอย่างที่นางบอก ตอนที่ข้าไปนั่งดูนางร่ายรำก็รู้สึกสดชื่นขึ้นเหมือนได้ยาชูกำลังอย่างนั้น ข้ายังปรบมือให้นางด้วยนะ”

ซาริมทอดมองพระพักตร์ของกษัตริย์ไฟซาลด้วยความสนใจ เขาไม่แน่ใจว่ายาที่กษัตริย์ไฟซาลเสวยเป็นยาอะไรกันแน่ จากที่ตรัสเหมือนพระองค์ไม่ได้ถูกสะกดด้วยระบำแสงจันทร์ผิดกับผู้ร่วมชมคนอื่นๆ ที่ล้วนแล้วแต่เคลิบเคลิ้ม แม้ว่าตอนนี้พระอาการของพระองค์จะดูเหมือนดีขึ้น แต่ทราบใดที่ยังไม่รู้ว่ายานี้เรย์ฮาน่านำมาถวายคืออะไร เขาก็ประมาทไม่ได้

“กระหม่อมว่าทางที่ดีพระองค์ไม่ควรเสวยพระโอสถที่เจ้าหญิงนำมาถวายอีก”

“แต่เรย์ฮาน่าเป็นลูกสาวของข้านะ นางเป็นลูกที่ดีและกตัญญู เจ้ากลับพูดเหมือนนางจะเอายาพิษมาให้ข้ากินอย่างนั้นแหละ”

“ถ้าดีจริง ทำไมนางถึงเต้นระบำเพื่อสะกดพระองค์ล่ะพะย่ะค่ะ”
ซาริมในคราบหมอลวงโพล่งขึ้น

“เจ้าพูดอะไร ข้าไม่เข้าใจ”

เมื่อเห็นกษัตริย์ไฟซาลพระพักตร์บึ้งตึง ซาริมจึงรีบแก้ตัว

“เอ่อ กระหม่อมขอประทานอภัย กระหม่อมแก่แล้วคงเลอะเลือน ดูเหมือนพระองค์โปรดพระจิตาเรย์ชานามากนะพะยะค่ะ”

“แน่นอน นางเป็นลูกสาวที่ซื่อรักที่สุด น่าเสียดายที่ข้ามีร่างกายอ่อนแอ อาจจะไม่ถึงวันที่นางได้แต่งงานเป็นฝั่งเป็นฝา”

“อย่าตรัสเช่นนั้นนะพะยะค่ะ ประชาชนเมืองอัชซารต้องการพระองค์อยู่ หากไม่มีผู้ปกครองบ้านเมืองก็จะระส่ำระสาย”

“แม้ว่าข้าจะมีสภาพไม่ต่างจากคนพิการนั้นหรือ”

“พระองค์ทรงพระประชวร แต่อีกไม่นานก็จะมีพระวรกายแข็งแรงเหมือนดังเดิม ถึงเวลานั้นกระหม่อมจะเชิญเสด็จพระองค์ออกไปข้างนอก ไปประพาสกลางทะเลทราย กระหม่อมจะพาพระองค์ไปดูชีวิตของเหล่าพลสกนิกรว่าเขามีความสุขกันแค่ไหนภายใต้ร่มพระบารมี”

“วันนี้เจ้าพูดจาแปลกไปนะ เหมือนเด็กหนุ่มๆ อย่างนั้น แกๆ อย่างเจ้านี้จะพาข้าเที่ยว มีแต่พากันไปลำบากเสียมากกว่า”

“พะยะค่ะ กระหม่อมสัญญาว่าจะแวะมาบ่อยๆ แต่ตอนนี้ให้กระหม่อมนัดถวายได้ไหมพะยะค่ะ วิชาญจัดปล้นของกระหม่อมอาจจะทำให้ทรงดีขึ้นได้”

“นี่เจ้านวดเป็นด้วยยังหรือ”

ชาวมือเอี่ยมมือแตะตรงพระอังสาของกษัตริย์ไฟซาลแล้วค่อยๆ แผ่พลังบริสุทธิ์เข้าไปในร่าง ลักพักพระพักตร์ของพระองค์ก็เริ่มมีสีเลือดขึ้นเรื่อยๆ

“นี่เจ้าทำอะไรกับข้าหรือ ทำไมข้ารู้สึกเหมือนมีกำลังวังชาขึ้น”

“เป็นวิธีนวดแบบใหม่ของกระหม่อม ถ้าพอพระทัย กระหม่อมจะนวดพระอังสาทั้งสองข้างพร้อมๆ กันได้ไหมพะยะค่ะ”

“เอาสิ ข้าชอบให้คนนวด”

“ขอประทานอนุญาตพะยะค่ะ”

ชาวมือเอี่ยมไปด้านหลังและใช้มือสองข้างแตะบนพระอังสาทั้งคู่

เขากดนิ้วเบาๆ และใช้นิ้วจับเส้น ระหว่างนั้นก็ตั้งสมาธิรำยมนตร์ออกไปด้วย เขาเลือกใช้นมนตร์บทเดียวกับที่เคยรักษาอาร์บัส พริบตาเดียวรอบพระวรกายก็ปรากฏกรอบแก้วใสห่อหุ้มพระองค์เอาไว้ เขาใช้เวลาเกือบสัปดาห์ถ่ายทอดพลัง อีกทั้งยังทำให้ความทรงจำของพระองค์คืนมาอีกด้วย เมื่อเสร็จสิ้นทุกอย่าง เขาค่อยๆ ถอยลงจากพระแท่นและหมอบลงตรงหน้าพระพักตร์

“รู้สึกดีขึ้นไหมพะย่ะค่ะ”

“ดีขึ้นมาก เจ้านี้เก่งจริงๆ ไม่นึกว่าแกปูนี่แล้วจะยังมีแรงอีก วันหลังมานวดให้ข้าอีกนะ ข้าชอบ”

“พะย่ะค่ะเอ๋...กระหม่อมมีเรื่องสำคัญอยากทูลถามสักเรื่อง”

“ได้สิ ว่ามาเลย” กษัตริย์ไฟซาลแย้มพระสรวลอย่างอารมณ์ดี

“พระองค์ยังทรงคิดถึงพระมเหสีอยู่หรือไม่พะย่ะค่ะ”

กษัตริย์ไฟซาลทำสีพระพักตร์ราวกำลังครุ่นคิด ทรงเงยไปถนัดใจ ครู่หนึ่งก็ถอนพระปัสสาสะออกมาตรัสด้วยพระสุรเสียงเคร่งเครียด “ไม่มีวันไหนที่ข้าไม่คิดถึงซีเนีย เจ้าไม่มึนครอบครองไม่เข้าใจหรอก ในวินาทีที่ข้าได้เห็นศพของซีเนีย ข้าแทบอยากจะตายตามนางไป ตอนนั้นข้ามีชีวิตแต่ก็เหมือนไม่มี”

“ทำไมตรัสเช่นนั้นล่ะพะย่ะค่ะ”

“ก็ข้าหลงๆ ลืมๆ ใครเล่าอะไรให้ฟังประเดี๋ยวก็ลืมหมดแล้ว แถมข้ายังมีลูกชายที่สร้างความเดือดร้อนให้แก่คนอื่นๆ อีกด้วย”

“พระองค์ทรงทราบ”

“ข้าไม่ได้หุนหันวุ่นงาตด ข้าได้ยินเรื่องราวต่างๆ อยู่เสมอ เจ้าว่าแปลกไหม อะห์ซิมเป็นลูกข้าแต่กลับไม่มีอะไรที่เหมือนกับข้าเลย”

พระอัสสุชลเอ๋ที่ขอบพระเนตร ชาริมมองพระพักตร์ของพระองค์ด้วยความเห็นใจ เขาไม่อาจหักห้ามใจจนต้องตั้งพระหัตถ์มากุมเอาไว้ ถ้อยคำมากมายที่พรั่งพรั่งออกมาจากพระโอษฐ์ของกษัตริย์ไฟซาลทำให้

ซาริมต้องกำมือแน่น เขาเข้าใจถึงความกลัดกลุ้มที่พระบิดามีตลอด แม้จะทรงความจำเสื่อมแต่ก็รับรู้ความเป็นมาเป็นไป เพียงแต่จำได้เป็นพักๆ เท่านั้น แต่ตอนนี้เพราะเขาใช้เวทมนตร์เพื่อรักษาพระอาการจึงทรงลำดับเรื่องราวต่างๆ ได้

“อย่าทรงคิดมากเกินไปพะย่ะค่ะ”

“จะไม่ให้ข้าคิดมากได้อย่างไร ในเมื่อเขาอุตระวานางกำนัลและบุตรสาวของเหล่าขุนนางไปข่มขืน ข้าได้แต่ฟังเรื่องด้วยความทุกข์”

“พระองค์ทรงเรียกพระโอรสมาเตือนจะได้ไหมพะย่ะค่ะ”

“ไม่ได้หรอก อะหังชิมถือว่าเป็นลูกชายของข้า เขาไม่เคยฟังคำทักท้วงของใครด้วยซ้ำ น่าเสียดายหากไชร์ริชยังอยู่ บางทีทุกอย่างคงดีกว่านี้”

“พระองค์ทรงจำชื่อพระโอรสได้ด้วยหรือพะย่ะค่ะ”

“จำได้สิ น่าเสียดายถ้าตอนนี้เขายังมีชีวิตอยู่ ป่านนี้คงโตเป็นหนุ่มและคงหล่อเหมือนข้า”

“กระหม่อมก็แน่ใจว่า หากเขายังอยู่คงต้องมีใบหน้าคล้ายกับพระองค์อย่างแน่นอน”

“หากไชร์ริชยังอยู่ คงจะเป็นคนดี ตั้งใจศึกษาวิชาความรู้ที่ข้าจะถ่ายทอดให้ แต่น่าเสียดายที่เขาบุญน้อย”

ลำคอของซาริมแห้งผาก อยากจะสารภาพความจริงออกไปเหลือเกิน แต่ก็ทำไม่ได้ ตรบาไตที่ยังไม่รู้ว่าคัศตรูคือใครบ้าง คงยังทำอะไรไม่ได้

“อย่าทรงคิดมากเกินไปพะย่ะค่ะ กระหม่อมเชื่อว่าพระโอรสไชร์ริชต้องรู้ว่าพระองค์ทรงคิดถึงพวกเขา”

“ข้าก็หวังเช่นนั้น”

กษัตริย์ไฟซาลทรงเตือนพระพักตร์ออกไปด้านนอกราวกับไม่ต้องการรับรู้เรื่องราวใดๆ อีก ซาริมจึงไม่รู้เรื่องราวดีตีกทั้งสองเจรจากันอีกครู่ใหญ่ก่อนที่จะหายหน้าในคราบหมอลวงจะขอตัวกลับ ก่อนออกจากห้องบรรทมเขาก็อดไม่ได้ที่จะยกพระหัตถ์มา

แนบแก้มด้วยความคิดถึง ชายหนุ่มเดินอย่างเลื่อนลอยออกมาจากห้อง
ก่อนที่เสียงของใครบางคนจะดังขึ้น...

๓

เรย์ฮาน่าเพิ่งมองชายชราอายุราวเจ็ดสิบตรงหน้า ไม่ใช่ว่านางไม่เคยพบกับหมอหลวงที่ชื่อชาตต์มาก่อน แต่ไม่รู้เพราะอะไรวันนี้ถึงรู้สึกว่ามีหมอชราที่นั่นไม่เหมือนเดิม นางลอบสำรวจชายชราหลังอ้อมสวมชุดสีเทาเข้มและผ้าคลุมศีรษะแบบเดียวกับที่เคยเห็น

“สหายณห์สวัสดิ์ท่านหมอหลวง ท่านมาตรวจพระอาการเสด็จพ่อหรือ”

เขาพยักหน้า เอ่ยตอบด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง

“ใช่ พะยะคะ กระหม่อมกำลังจะกลับแล้วแต่เจ้าหญิงเสด็จมาพอดี ถวายบังคมพะยะคะ”

ร่างตรงหน้าย่อตัวลงทำความเคารพด้วยท่าทางงกๆ เงิ่นๆ เพราะเห็นว่าอีกฝ่ายเป็นคนชรา หญิงสาวจึงเอื้อมมือไปแตะข้อศอกและพุงขึ้น

“ไม่ต้องพิธีต้องหรือ”

แต่ทันทีที่มือสัมผัสกันเรย์ฮาน่ากลับรู้สึกถึงพลังบางอย่างที่พุ่งเข้าสู่มือ ไอร้อนจากพลังสุริยะที่แผดเผาร่างกายแม้แต่ตัวหญิงสาวเองที่มี

พลังจันทรามากกว่าคนปกติยังจับได้ถึงความร้อนผ่าว นางผงะ ชักมือกลับ จ้องมองชายชราที่ก้มหน้าดูด้วยความประหลาดใจ

“นี่ท่าน...”

“มืออะไรหรือพะยะคะ”

เรย์ฮาน่มองคนตรงหน้าซ้ำอีกครั้ง การแต่งกายก็ยังคงเป็นชาดัดคนเดิม บางทีนางอาจตาผาตไป แต่แล้วสิ่งที่เพิ่งสัมผัสได้เมื่อครู่ก็ทำให้หญิงสาวยิ่งประหลาดใจ หมอหลวงก้มหน้า ไม่ยอมสบตา

“วันนี้อาการเสด็จพ่อทรงเป็นยังไบบ้าง”

“พระอาการดีขึ้นมากพะยะคะ ทรงจำกระหม่อมได้ แถมยังตรัสอีกหลายอย่าง องค์หญิงว่าแปลกไหมพะยะคะ”

เรย์ฮาน่าห์ตามองคนตรงหน้า ถ้อยคำที่เอ่ยถามอาจจะเป็นเพียงแค่คำพูดธรรมดา แต่หญิงสาวก็จับได้ถึงความสงสัย อาจเป็นเพราะยาที่อาจารย์ให้ไปถวายทำให้อาการของพระบิดาดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัดก็เป็นได้ แต่ไม่ว่าอย่างไรเรื่องนี้ควรปิดเป็นความลับ

“ไม่เห็นแปลกตรงไหน ข้าว่าดีออกที่ทรงจำท่านได้ แสดงว่าฝีมือการรักษาของท่านหมอเก่งมาก”

“แต่กระหม่อมเกรงว่าจะไม่เป็นเช่นนั้น อาจมีใครแอบเอายาอื่นให้พระองค์เสวยด้วย อาการจึงดีขึ้นจนผิดสังเกต”

เรย์ฮาน่าห์อ้าปากค้าง เหมือนหาลิ้นตัวเองไม่เจอ ตอบอีกอัก

“จะ...จะมีได้อย่างไร ท่านคิดมากเกินไปหรือเปล่า ในวังแห่งนี้นอกจากท่านหมอ จะมีคนอื่นกล้านำยาให้เสวยได้อย่างไร”

“พะยะคะ บางทีกระหม่อมอาจคิดมากไป กษัตริย์ไฟซาลทรงเป็นมิ่งขวัญของประชาชน หากผู้ใดคิดร้ายต่อพระองค์ก็คงโดนสาปแช่งจากฟ้าและสวรรค์ และถ้าตายไปคงต้องถูกฟ้าเบี้องบนลงทัณฑ์อย่างแน่นอน”

เรย์ฮาน่าห์เลิกคิ้วมองชาดัด น่าแปลกที่นางรู้สึกว่าการพูดของหมอชราไม่น่า แต่เพราะกำลังกังวลเรื่องอื่นอยู่จึงเลี้งไปถาม

“วันนี้ท่านพูดจาแปลกๆ นะท่านหมอหลวง ถ้าอย่างนั้นข้าขอเข้าไป
เฝ้าเสด็จพ่อก่อน เชิญท่านหมอตามสบาย”

เรย์ฮาน่ารีบเดินเข้าไปในห้องบรรทม แต่เพราะกำลังหวาดระแวง
ทำให้นางหันมามองหมอหลวงซ้ำอีกครั้ง เท้าสองข้างขัดกันส่งผลให้นาง
บางคะมาไปข้างหน้า แต่แล้วมือเหยี่ยว่นของใครบางคนกลับคว้านางไว้ได้
ทันควัน

ไอร้อนที่ลามเลียผ่านมือราวกับมีเปลวไฟแล่นผ่านท่อนแขนไล่ขึ้น
มาเรื่อยๆ ก่อนที่ความรู้สึกมึนงงจะเข้าครอบครอง ขาสองข้างอ่อนแรง
จนทรงตัวแทบไม่อยู่ ร่างบางเซไปซบกับแผ่นอกของหมอหลวง

“รู้สึกเป็นยังไงบ้างพะย่ะค่ะ”

หญิงสาวลั่นศีระชะด้วยความมึนงง รู้สึกเวียนศีรษะมากขึ้น

“ข้าไม่แน่ใจ”

เรย์ฮาน่าเงยหน้าขึ้นจ้องมองชายชราซึ่งบัดนี้โอบประคองนางอยู่
ในจังหวะที่ตาประสานกันนั่นเอง หญิงสาวก็ได้เห็นอะไรบางอย่าง

ภายใต้คิ้วสีขาวโพลนกลับซุกซ่อนนัยน์ตาคมพราวระยับเอาไว้
เรย์ฮาน่าไม่เคยเห็นใครมีดวงตาเป็นประกายแฉ่งกล้ำมากเท่านี้มาก่อน
เพียงแค่ว่าจ้องก็รู้สึกเหมือนถูกดูดเข้าไปในวังวนแห่งความลุ่มหลง รอบกาย
พลันเจียบสั่ด มีเพียงเสียงหัวใจที่เต้นดังจนน่าหวงหู่ เมื่อสายตา
ลดมอมริมฝีปาก แก้มสองข้างก็ร้อนผ่าวขึ้นมาทันที เพราะเหตุใดถึงได้
เกิดความรู้สึกเช่นนี้กับชายชราอายุเจ็ดสิบ และเพราะเหตุใดถึงได้รู้สึก
เหมือนถูกชายฉกรรจ์โอบกอด

นางผลึกเขาดอก เชิดหน้า ทำเป็นไม่รู้รู้สึกอะไรทั้งที่ในใจตอนนี้
เต้นร่วราวกับมีกองมหรสพเข้าไปก่อกวนอยู่ในนั้น

“ถ้าเจ้าหญิงไม่มีอะไรแล้ว ข้าขอตัวก่อน โอกาสหน้าคงได้พบกัน”

นางได้แต่มองชดัดกัมหน้างูด เร่งฝีเท้าจากไป ลางสังหรณ์บอก
ว่าโอกาสหน้านั้นอยู่ไม่ไกลนี่เอง...

เรย์ฮาน่าไม่ได้เป็นเพียงคนเดียวที่ได้รับผลจากสัมผัสนั้น ชาริมในร่างของชายชราก็เช่นกัน เขาเร่งฝีเท้าจากหน้าห้องบรรทมกษัตริย์ไฟซาลจนกระทั่งผ่านทางเดินบริเวณสวนถึงได้หยุดยืน ผิวกายทั่วร่างเย็นเฉียบลมหายใจติดขัดเพราะความใกล้ชิดเมื่อครู่ ชาริมก็มองมือตนเองที่เมื่อครู่นี้ได้แตะต้องผิวกายหญิงสาว

ในวินาทีที่มือสัมผัสกันนั่นเอง เขาก็รู้สึกถึงพลังแห่งความเย็นที่แผ่ซ่านเข้ามาในกาย เรย์ฮาน่ามีพลังจันทรามากกว่าหญิงสาวทั่วๆ ไป ส่วนตัวชาริมเองซึ่งมีพลังไอร้อนจากสุริยะก็พลอยได้รับผลกระทบไปด้วย เขารู้สึกเหมือนตนเองกำลังต้องมนตร์ ในวินาทีที่ได้สบนัยน์ตาคู่สวย ชาริมก็รู้สึกหนาววากับอยู่บนภูเขาน้ำแข็ง

เขาอดจินตนาการถึงใบหน้ารูปไข่ที่เห็นผ่านผ้าผืนบางไม่ได้ เรย์ฮาน่าเป็นหญิงงามมากที่สุดคนหนึ่ง นางมีดวงตากลมโต จมูกโด่ง ริมฝีปากถูกปิดไว้ด้วยผ้าคลุมหน้า ความใกล้ชิดทำให้ชาริมรู้ได้ว่าร่างเล็กนั้นกลมกลิ้งไปทั้งตัว ส่วนอวบอ้วนนิ่มหยุ่นเบียดชิดกับแผ่นอกแข็งเกร็งทำเอาร่างสูงตึงเขม็ง ยิ่งผสานกับกลิ่นหอมอ่อนๆ ชาริมก็ยิ่งรู้สึกเหมือนตนเองกำลังพลัดหลงอยู่ท่ามกลางสรวงสวรรค์

ไม่ได้การ! นางต้องร้ายมนตร์เสน่ห์ใส่เขาแน่ๆ สมonganด้าตัวเองที่เริ่มไม่มีสมาธิเอาเสียเลย สิ่งที่ต้องทำคือสืบหาความจริงจากนางต่างหาก เรย์ฮาน่าเป็นกุญแจเพียงดอกเดียวที่จะนำไปสู่คำตอบของปริศนามากมาย นับตั้งแต่ยาที่นางนำไปถวายให้พระบิดา รวมถึงเรื่องพลอยสินน้ำเงิน ชาริมถอนหายใจดึกเก็บความปรารถนาให้ลงสู่กันบึ้งของหัวใจ

เบื้องหลังของผู้หญิงคนนี้เป็นใครกันแน่ วุบหนึ่งที่ชาริมอดนึกถึงคำพูดของซาตต์ไม่ได้ หากอะห์ซิมไม่ใช่พระโอรสจริง เป็นไปได้หรือไม่ว่าเรย์ฮาน่าก็ไม่ใช่พระธิดาด้วย เบื้องหลังของสนมวาห์ดาห์ดูซับซ้อนกว่าที่คิด หากพวกเขานำทายาทของตนมาสวมรอยแทนจริง บางทีผู้ที่อยู่เบื้องหลังอาจเป็นมหาอำมาตย์ซีลอห์ ทางเดียวที่จะรู้คำตอบก็ต้องสืบจากเรย์ฮาน่า

ชายหนุ่มจึงตั้งใจว่าจะต้องลอบเข้าไปในห้องของหญิงสาวดูสักครั้ง เพื่อหาหลักฐานมัดตัวนาง อาจเป็นสูตรยาพิษเพื่อลอบปลงพระชนม์หรือแผนการที่อีกฝ่ายวางเอาไว้ และถ้าโชคดีเขาอาจได้เจอฟลอยสีน้ำเงินเม็ดสุดท้ายที่ต้องตามหามานานแสนนานอีกด้วย

ความรู้สึกแปลกๆ ผุดขึ้นในอกควบคู่กันไปด้วยทุกครั้งที่คิดว่าเธียราน่าอาจเป็นน้องสาวต่างมารดา ชาริมไม่รู้ว่ตนรู้สึกอย่างไรกับนาง เขาารู้เพียงแต่ว่ามีสายใยบางๆ ร้อยรัดตนไว้กับนางระบำสาวผู้นี้ เพราะทุกครั้งที่นั่งสมาธิ นิมิต্তก็ปรากฏภาพนางอยู่เรื่อย

นี่เป็นครั้งแรกที่หนุ่มพรหมจรรย์อย่างเขาหลงใหลผู้หญิง ส่วนลึกในใจอยากให้นางคือเนื้อคู่ แม้ว่าโอกาสจะเป็นไปได้น้อยเต็มที ถึงแม้ว่าจะไม่ใช่ลูกสาวแท้ๆ ของสนมวาท์ดาร์ แต่เรื่องการวางยาพระบิดากับการเต้นระบำเพื่อสะกดพระองค์คงไม่มีทางปฏิเสธความผิดข้อนี้ไปได้ และตราบใดที่ยังไม่รู้ความจริง ชาริมก็ตั้งใจว่าจะไม่ปล่อยไหลไปกับเสน่ห์ที่นางบรรจงหว่านมาอีก...

“เจ้าเป็นใครกันแน่ ทำไมถึงมาใส่เสื้อผ้าของตาแก่หัวดี้อ”

หญิงร่างอวบเจ้าของชื่อบายี หรีตามองอย่างสำรวจทำเอาคนมีชนกติดหลังอย่างชาริมถึงกับรู้สึกร้อนๆ หนาวๆ หลังจากคิดทบทวน เขาก็ตัดสินใจไปหาตัวช่วยตามที่หมอหลวงชราบอก แต่นึกไม่ถึงเลยว่าหนที่ที่ได้พบ อีกฝ่ายก็โพล่งด้วยคำพูดที่คาดไม่ถึง เพียงแค่เริ่มบทสนทนาบายีก็รู้เสียแล้วว่าเขาไม่ใช่ชาดัด ทั้งสองกำลังยืนประจันหน้ากันอยู่ด้านหลังโรงครัว เคะระหัดที่บรรดาคนอื่นๆ ต่างพากันเตรียมอาหารวุ่นวายไปหมดเลยไม่ได้ยินเสียงคุยของทั้งสอง

“เจ้าพูดอะไรนะบายี ข้าเองไง ชาดัด”

“โกหก...เจ้าน่ะไม่ใช่ตาแก่ชาดัด บอกมาเสียดีๆ ว่าเจ้าเป็นใคร”

บายียืนมิดทำครัวออกมาจ่อตรงคอหอย ชาริมชูมือสองข้างขึ้น

อย่างยอมแพ้ เอ่ยเสียงอ่อย

“จำข้าไม่ได้หรือบายี เราสองคนเป็นเพื่อนกันไง”

บายีแค้นหัวเราะ ก่อนที่คมมีดจะตัดผ่านแก้มข้างหนึ่งของชาริม เกิดเป็นรอยถลอก

“ท่านทำอะไรนะ จะฆ่าข้าเลยจ้ะหรือ”

“ก็ถ้าขึ้นเจ้ายังโกหกแบบนี้ เราก็ไม่ต้องพูดกัน รับรองว่ามีดเล่มนี้ของข้าปักจมมีดคอหอยเจ้าแน่ๆ”

ชาริมกลืนน้ำลาย เขาไม่มีทางเลือกนอกจากสารภาพ ไม่นึกเลยว่าฝีมือการแปลงโฉมของชาตัดว่าเยี่ยมยอดแล้ว แต่กลับมีผู้จำได้ หรือว่าเขาเล่นละครได้ไม่แนบเนียนพอ

“ข้าเป็นเพื่อนของชาตัด”

“เจ้าแกยโสนั่นเคยมีเพื่อนด้วยหรือ มีแต่ข้าคนเดียวเท่านั้นแหละที่คบกับเขาได้” บายีพูดพร้อมกับลดมีดลง นางหรีตามองชาริม พังพิจารณาตั้งแต่ใบหน้า ดวงตา และลงมาถึงริมฝีปาก

“ท่านรู้ได้ยังไงว่าข้าไม่ใช่ชาตัด”

“อើย ข้ารู้จักกับตาแก่นนั้นมาสิบปีแล้ว มีหรือจะไม่รู้ โดยเฉพาะดวงตาของเจ้า มันเป็นนัยน์ตาของคนหนุ่มซัดๆ แต่ก็เอาเถอะ เจ้ามีอะไรถึงมาหาข้าที่นี่”

“ชาตัดบอกข้าว่าหากข้ามีปัญหาอะไร ท่านเป็นคนเดียวที่ช่วยได้”

ไม่รู้คิดไปเองหรือเปล่า ชาริมรู้สึกว่ามีใจพุดขึ้นในดวงตาคู่นั้น บายีเป็นหญิงร่างอวบอายุราวห้าสิบ ผมเป็นสีเทาเกือบทั้งศีรษะ แต่ใบหน้านั้นพอมองออกว่าสมัยสาวๆ คงเป็นคนที่หน้าตาสวยงามมากทีเดียว ทั้งสองคนมีความสัมพันธ์กันอย่างไรเขาไม่รู้ รู้เพียงแต่ว่าคงสนิทชิดเชื้อกันมากทีเดียว ไม่เช่นนั้นบายีคงไม่ยอมหยุดอาละวาดและเปลี่ยนท่าทีไปแบบนี้แน่

“แสดงว่าตาแก่นนั้นยังระลึกถึงข้าอยู่บ้าง”

“นี่ท่านสองคนทะเลาะกันหรือ”

“เปล่า มาเข้าเรื่องดีกว่า เจ้าจะให้ข้าช่วยอะไร แล้วทำไมต้องปลอมตัวเป็นตาเฒ่ามันด้วย”

ชาริมแจ้งความจำนงบอกบายี นับตั้งแต่การที่เขาต้องการเข้าเผือกษัตริย์ไฟซาล รวมถึงเรื่องยา นางฟังด้วยใบหน้าที่เคร่งเครียดขึ้นเรื่อยๆ ก่อนผุดลุกขึ้นโพล่งเสียงดัง

“ไม่ได้เด็ดขาด เรื่องอะไรข้าจะต้องช่วยให้เจ้าเข้าไปในห้องนอนของเจ้าหญิงเรย์ฮาน่าด้วย ข้ารู้นะ เจ้าคิดจะไปทำมิดีมิร้ายนางละลิทา”

“ข้าก่อนบายี ข้าไม่เคยคิดเช่นนั้น ข้าแค่ต้องการหาของบางอย่าง”

ชาริมตัดสินใจเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับยาที่เรย์ฮาน่าถวายให้กษัตริย์ไฟซาลเสีย อีกฝ่ายฟังด้วยสีหน้าเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

“ข้าจะแน่ใจได้ยังไงว่าเจ้าไม่ได้โกหก”

“ถ้าไม่เชื่อ ท่านก็ลองสอบถามชาตัตดูได้ ข้าต้องการได้ตัวอย่างยาเพื่อนำไปให้ชาตัตวิเคราะห์”

“อันที่จริงเจ้าไม่เห็นต้องเข้าไปเอาเลย ถึงยังไงเจ้าหญิงเรย์ฮาน่าก็ไม่มีทางคิดร้ายต่อกษัตริย์ไฟซาลอยู่แล้ว ทรงเป็นหญิงงามที่จิตใจดี ส่วนเจ้าสิ เป็นผู้ชายที่ไม่รู้หัวนอนปลายเท้า เจ้าอาจเข้าไปทำร้ายเจ้าหญิงก็ได้”

“งั้นท่านก็ช่วยหาโอกาสให้ข้าสิ เป็นตอนที่เจ้าหญิงไม่อยู่ในห้อง จะได้แน่ใจว่าคนดีของท่านจะไม่นับเป็นอันตราย ขอเวลาข้าแค่ครู่เดียว ข้าจะรีบไปนำตัวอย่างยานั้นออกมา แล้วส่งไปให้ชาตัตตรวจสอบทันที”

บายีนั่งไปอย่างใช้ความคิด สูดหายใจเพ่งมองใบหน้าชายหนุ่มซ้ำอีกครั้ง ก่อนเอ่ยตอบ

“ข้าจะมั่นใจได้ยังไงว่าเจ้าจะไม่ไปพวกลักเล็กขโมยน้อย”

“ข้ารู้ว่าไม่มีอะไรพอให้ท่านเชื่อ แต่ชาตัตละ ท่านกับเขามีสัมพันธ์อันดีต่อกัน หากข้าเป็นคนไม่ดีจริง ชาตัตคงไม่ยอมเสี่ยงให้ข้าปลอมตัว

เป็นเขาหรือจริงไหม”

“ก็ได้ ถ้าอย่างนั้นข้าจะพาเจ้าไปที่ห้องบรรทมของเจ้าหญิงเรย์ฮาน่า ตอนช่วงที่นางไปชำระร่างกาย เจ้าจงรีบเข้าไปนำของที่ต้องการออกมาเข้าใจใหม่”

“ขอบใจท่านมากนะบายี”

“ช้าก่อน แต่ใช้ว่าจะให้เจ้าเข้าไปหยิบข้าวของตามอำเภอใจนะ เพราะตอนกลับออกมา เจ้าต้องแสดงความบริสุทธิ์ใจโดยนำสิ่งของนั้นมาให้ข้าดูเสียก่อน แต่ถ้าข้ารู้ว่าเจ้าริอ่านเป็นขโมย หยิบขโมยสิ่งของมีค่าติดไม้ติดมือมาด้วย ข้าจะเรียกทหารยามมาจัดการกับเจ้าทันที”

ห้องนอนของธิดาพระองค์เดียวของกษัตริย์ไฟซาลช่างงดงาม วิจิตร ภาพของเตียงเสาสูงมีผ้าคลุมสีขาวยกดันสีชมพู ขอบด้านล่างเป็นผ้าปักฉลุลวดลายอ่อนช้อย หน้าต่างบานใหญ่เปิดไว้รับลมที่พัดเข้ามา อากาศยามเย็นเมื่อพระอาทิตย์ตกเริ่มเข้าสู่ความเย็นย่ำของราตรีกาล ซาริมเดินไปยังโต๊ะเครื่องแป้งทันที เขาเห็นกล่องไม้หลายอันวางตั้งอยู่ข้างๆ เป็นผอบใส่แป้งและเครื่องหอม คงได้รับเป็นบรรณาการมาจากต่างเมือง ชายหนุ่มเผลอหยิบอับน้ำหอมขึ้นมาสูดดมแล้วก็สั่นศีรษะ

ไม่ใช่กลิ่นที่เขาได้จากเรือนร่างนุ่มนิ่มระหว่างยามได้ชิดใกล้ นางคงใช้น้ำปรุงอย่างอื่นไปด้วย หรือบางทีอาจเป็นน้ำหอมสกัดจากเกสรดอกไม้ที่ใส่ลงไปให้อ่างชั่งอาบน้ำ เพียงแค่คิด สมONGก็จินตนาการถึงหญิงสาวในสภาพเปลือยเปล่าที่เคยเห็นในห้วงฝัน ซาริมสลดศีรษะขบไล่ความฟุ้งซ่าน เพราะเขาเหลือเวลาอีกไม่มากในการตามหาของที่ต้องการให้พบ

เขารีบกวาดตาส่องไปทั่วห้อง เรย์ฮาน่าเก็บขวดยาเหล่านั่นไว้ที่ไหนกัน ต้องเป็นที่ซึ่งนางในทั้งหมดคาดไม่ถึง และต้องไม่ใช่ที่ซึ่งเป็นเป้าสายตาของทุกคน ชายหนุ่มลองสอดมือเข้าไปใต้หมอนเป็นอันดับแรก

ตามด้วยไต้ที่นอนหนานุ่มแต่ก็พบกับความว่างเปล่า เขาจึงก้มมองไต้เตียง แต่ก็ไม่พบเช่นกัน สุดท้ายเมื่อดูที่ต่ำสุดไม่พบก็ยกหน้าขึ้นไปบนหลังคาบ้าง เนื่องจากพระราชวังแห่งนี้สร้างขึ้นเมื่อหลายร้อยปีก่อน อาคารจึงมีหลังคาสูง แต่ผู้หญิงร่างอ้วนแอ่นอย่างเรย์ฮาน่าจะเป็นขึ้นไปบนที่สูงอย่างนั้นได้อย่างไร ในเมื่อมันเป็นสิ่งที่ขึ้นได้ยากก็หมายถึงที่ซึ่งปลอดภัยที่สุดด้วยเช่นกัน คิดได้ดังนั้นชายหนุ่มจึงเหินยวตัวขึ้นบนช่อด้านหนึ่ง โหนตัวด้วยมือข้างเดียวและปีนป่ายต่อไปจนถึงหลังคา ชาริมเห็นขวิดแก้วหลากสีซุกซ่อนอยู่

เขาเอื้อมมือไปหยิบขวิดใบแรกซึ่งเป็นสีเขียว นำผ้าที่เตรียมไว้ออกมาและเทของเหลวส่วนหนึ่งลงไป ชาริมทำเช่นเดียวกันกับขวิดที่เหลือทั้งหมด ทำสัญลักษณ์ตามสีของขวิดเพื่อส่งให้ชาดัดตรวจสอบอีกครั้ง เขากวาดตาเพื่อหาพลอยสีน้ำเงินแต่กลับไม่พบ สุดท้ายจึงตัดสินใจปีนลงมา ชายหนุ่มเริ่มค้นในกล่องเครื่องประดับบ้าง นำแปลกที่นางเป็นถึงธิดาเพียงองค์เดียวของกษัตริย์ไฟซาล แต่กลับมีเครื่องประดับน้อยชิ้นมาก นอกจากปิ่นปักผมซึ่งทำจากทองและกำไลอีกส่วนหนึ่งแล้วก็แทบไม่มีของมีค่าอย่างอื่นเลย

ภายในห้องนอนของหญิงสาวเน้นความสบายมากกว่าหรูหรา ต่างจากห้องหับที่เห็นภายในวังระหว่างที่เดินผ่านเข้ามา ขณะที่กำลังจะตรวจตราส่วนอื่น เสียงผิวปากจากบายีซึ่งดูต้นทางอยู่หน้าห้องก็ดังขึ้น ชาริมรีบหลบออกทางหน้าต่างด้านหลัง ใช้ความเร็วไต่ลงไปตามระเบียงสู่ห้องของนางในอีกคนหนึ่ง หัวหน้าแม่ครัวสาวบนกระปอดกระแปด

“เกือบไปแล้วไหมละ ถ้าเจ้าออกมาช้าอีกนิดเดียว นางกำนัลสองคนไววายแน่”

เมื่อทั้งคู่เพ่งมองไปด้านหน้าก็พบว่านางในสองคนกำลังเปิดประตูเข้าไปในห้องของเรย์ฮาน่า ดูเหมือนเจ้าของห้องคงอาบน้ำใกล้เสร็จแล้วและให้สาวใช้กลับมาเตรียมที่นอนก่อน

“ขอโทษ ข้ามัวแต่หาของนานไปหน่อย”

“แล้วพบของที่ต้องการไหม”

ชาริมพยักหน้า เขาทำตามสัญญาโดยการส่งผ้าทั้งหมดห้าผืนให้แก่ บายี นางรีบไปก่อนที่จะหายหน้าไปจะกระตุกสายรัดเอวออกเผยให้เห็นด้านใน ของเสื้อที่ไม่ได้ซุกซ่อนของชิ้นอื่นเอาไว้อีก

“ข้าแค่ต้องการตัวอย่างยาพวกนี้ไปตรวจสอบเท่านั้น ไม่ได้แอบ หยิบของอย่างอื่น ทำนางใจได้”

“ก็ดีแล้ว เพราะถ้าหลังจากนี้นางกำนัลของเจ้าหญิงไววายว่าของ มีค่าหายไปเมื่อไหร่ เจ้าต้องโดนเล่นงานเป็นคนแรก”

ชาริมเดินกลับไปยังห้องพักของหมอหลวงในวังด้วยหัวใจห่อเหี่ยว แม้เขาจะได้ตัวอย่างยาที่หญิงสาวนำไปถวายพระบิดาและนำไปให้ชาตัด ตรวจสอบในวันรุ่งขึ้นก็ตาม แต่สำหรับเรื่องพลอยสีน้ำเงินแล้ว นับว่า ไม่มีความคืบหน้าอะไรเลย รอยบุ่มตรงด้ามจับของกริชวิเศษยังคง วางเปล่าเหมือนเป็นการตอกย้ำว่าอุปสรรคยังคงรออยู่ข้างหน้า ถ้าตามหา พลอยเม็ดสุดท้ายไม่พบ นั่นหมายถึงโอกาสที่จะฝึกวิชาได้ครบตามตำรา ก็เป็นไปได้เลย

จากที่เข้าไปค้นห้องของหญิงสาวแต่กลับไม่พบเบาะแสของพลอย แม้แต่ในกล่องเครื่องประดับ รวมถึงภายในห้องนอนก็ไม่มี ชาริมไม่แน่ใจ ว่าหญิงสาวเป็นผู้ครอบครองพลอยสีน้ำเงินหรือไม่ น่าแปลกเพราะทุกครั้ง ที่เขานั่งสมาธิเพื่อตามหาเบาะแสก็มักจะนิมิตเห็นหญิงสาวอยู่เรื่อย นอกจาก ไม่ได้ข้อมูลเพิ่มเติมแล้ว ชายหนุ่มยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเธียฮาน่าเป็นคนดี หรือร้ายกันแน่ นางเป็นน้องสาวต่างมารดาของเขาหรือเปล่า ชาริมยังไม่อาจรู้แน่ชัด เขาเดินทางอย่างลึนหัว ระหว่างผ่านสวนกลางพระราชวัง นั้นเอง หูสองข้างก็ได้ยินเสียงบทสนทนาของคนคู่หนึ่ง

“จะรีบไปไหนหรือเธียฮาน่า ทำไมไม่อยู่คุยกับพี่ก่อน”

ซาริมแอบมองผ่านพุ่มไม้ สิ่งที่เห็นเบื้องหน้าคือชายหญิงคู่หนึ่ง ฝายหญิงสวมเสื้อคลุมอย่างชาวอาหรับพร้อมผ้าคลุมปิดหน้า ส่วนฝายชายสวมชุดขุนนางไบหนาดุดัน ถึงแม้ไม่เคยเห็นบุตรชายของกษัตริย์เฟซาลมาก่อน แต่ซาริมก็เดาได้ว่าผู้ที่กำลังสนทนากุญนั้นจะเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากอะห์ซิม ทั้งคู่อยู่ในสวนท้ายวัง ในมือของหญิงสาวมีอุปกรณ์สำหรับอาบน้ำ น้ำแปลกที่นางกำนัลรอบข้างก็หายไปด้วย

“ท่านพี่มีอะไรกับข้าหรือ”

“ทำไมเจ้าพูดด้วยน้ำเสียงท่งเหินเช่นนี้ละ เราสองคนพี่น้องไม่ได้เจอกันหลายวันแล้ว จะหยุดคุยกับพี่สักครู่ไม่ได้หรือ”

มือหนาเอื้อมมาเกาะกุมข้อมือเรย์ฮาน่าอย่างถืวิสาสะ นางชักมือกลับ ถลึงตาดู ถอยห่างไปหลายก้าว แต่อะห์ซิมยังก้าวตามไปประชิด

“แต่นี้ก็ตึกมากแล้ว อีกอย่างนางกำนัลของข้าก็กลับห้องไปแล้ว ชายหญิงอยู่ด้วยกันตามลำพังคงไม่เหมาะเท่าไร”

“เจ้าเป็นคนคิดมากแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไร พี่กับน้องคุยกัน ข้าไม่เห็นว่าจะแปลกตรงไหนเลย หรือว่าเจ้าไม่อยากคุยกับพี่แล้ว”

สีหน้าของอะห์ซิมที่มองมาอย่างหาเรื่องทำให้เรย์ฮาน่าหลุบตาลง นางเหลือบมองพี่ชาย สุดท้ายก็บ่นหน้านิ่ง

“ท่านพี่มีอะไรที่รีบพูดมาเถอะ”

“พักนี้เจ้าไม่แวะมาหาข้าบ้างเลย หรือว่าน้อยใจเรื่องอะไร”

“ข้าไม่ได้น้อยใจ เพียงแต่ช่วงนี้เสด็จพ่อเพิ่งหายประชวร ข้าอยาก จะเข้าเฝ้าบ่อยๆ”

“จะเข้าเฝ้าไปทำไม คนแก่สุขภาพแยๆ แบบนั้น สามวันดีสี่วันไข้ น่าเบื่อจะตาย”

ได้ฟังอย่างนั้นไบหน้าของหญิงสาวบึ้งตึงในทันที นางแหวเสียงสูง

“ท่านพี่พูดแบบนี้ออกมาได้อย่างไรกัน เสด็จพ่อเป็นผู้ให้กำเนิดเรา สองคนนะ ท่านมีพระคุณยิ่งใหญ่เหนือฟ้า เราในฐานะลูก ดูแลท่านก็เป็น

เรื่องที่สมควรทำแล้ว”

“เจ้าอยากดูแลก็ทำไปเถอะ ส่วนข้าไม่เอาด้วยหรอก ประเดี๋ยวก็หาเรื่องดูข้าอยู่เรื่อย ๆ วันๆ มีแต่เทศนาอะไรไร้สาระไม่รู้”

“เสด็จพ่อหวังดีต่อท่าน ต่อไปในอนาคตท่านก็ต้องเป็นผู้ครองเมืองอัสซาร”

“งั้นหรือ ไอ้แก่นั่นอยากให้ข้าตายเสียมากกว่า”

“ท่านพี่ ทำไมเรียกเสด็จพ่อเช่นนั้น”

“ทำไมข้าจะเรียกไม่ได้ในเมื่อมันเป็นความจริง อีกหน่อยมันก็ต้องตาย แล้วเมื่อถึงวันนั้นข้าก็จะได้ขึ้นเป็นผู้ปกครองอัสซารอยู่ดี ไม่ต้องประจบไอ้แก่นั่นให้เสียเวลา”

“ท่านพี่!”

เรย์ฮาน่าโพล่งเสียงสูง ตวัดสายตามองพี่ชายอย่างตำหนิ แต่ดูเหมือนอะไรที่ซึมจะไม่ได้สนใจเพราะเขากลับเพ่งมองวงหน้ารูปไข่นั้นแทน

“เลิกพูดเรื่องของมันดีกว่า ไหนข้าดูหน้าเจ้าหน่อยซิ ไม่ได้เจอกันไม่กี่วันเจ้าสวยขึ้นมาก ขอพี่ยลโฉมใบหน้าของเจ้าให้หายคิดถึงหน่อยได้ไหม”

เขายืนมือมากระตุกผ้าคลุมหน้า เผยให้เห็นใบหน้ารูปไข่ทั้งดงามหมดจด ทั้งคิ้วโก่งสวย จมูกโด่ง จนถึงเรียวปากจิ้มลิ้ม เขามองอย่างจาบจ้วง จากใบหน้า ลำคอ และต่ำลงมายังเนินอก แม้จะยังแต่งกายครบชุด แต่หญิงสาวกลับรู้สึกเหมือนถูกจิกที่เสื้อผ้าวอกอย่างไรอย่างนั้น นางยกมือข้างหนึ่งขึ้นปิดบังเนินอก

“ท่านพี่ ดึงผ้าคลุมหน้าของข้าออกทำไม”

หญิงสาวยกมือขึ้นปิดแต่กลับถูกอะห์ซิมคว้าข้อมือเอาไว้ นางพยายามสะบัดแต่สู้แรงชายหนุ่มไม่ได้ วงแขนแข็งแรงรัดร่างนุ่มนวลเข้าหาตัว นัยน์ตามองมาอย่างโลมเลียม

“เจ้าสวยขนาดนี้ ทำไมต้องปิดหน้าปิดตาไว้ด้วยล่ะ ผิวกายนวลเนียน

ไปทั้งเนื้อทั้งตัวแบบนี้ น่าจะเผยให้คนทั่วไปได้เห็น”

“แต่มันเป็นประเพณี หญิงสาวที่ยังไม่แต่งงานต้องปิดบังใบหน้าเอาไว้”

“นั่นเวลาเจ้าอยู่กับข้า ก็เปิดหน้าให้ข้าเห็น รู้บ้างไหมว่าข้าคิดถึงเจ้าใจจะขาด ทุกวันข้าฝันถึงแต่เจ้า มาให้ข้าหอมแก้มน้องสาวคนนี้ให้หายคิดถึงหน่อยเถอะ”

ใบหน้าคมโหม่งต่ำลงมา เรย์ฮาน่าผลักออกอย่างแรง เล็บจิกลงบนหลังมืออีกฝ่าย อะห์ซิมเจ็บจนต้องคลายมือออก

“ท่านพี่จะทำอะไร ข้าเป็นน้องสาวแท้ๆ ของท่านนะ”

“ข้ารู้ว่าเจ้าเป็นน้องสาว ก็แค่พี่ชายหอมแก้มน้องสาวจะเป็นอะไรไป หรืออยากให้ข้าทำอย่างอื่นแทน”

ร่างที่ย่างสามชুমเข้ามาทำเอาเรย์ฮาน่าถอยกรูด แต่เพราะด้านหลังเป็นกำแพงทำให้นางเหมือนถูกกักเอาไว้จนมุม

“ท่านพี่” เรย์ฮาน่าร้องเสียงหลง

“ข้าชอบเจ้ามากนะเรย์ฮาน่า ขอให้ข้าได้ชื่นชมเจ้าสักนิดจะเป็นอะไรไป แค่หอมนิดหอมหน่อยคงไม่ลืมหรหรือ”

ริมฝีปากหนาบดจูบอย่างกักขฬะ นางเบี่ยงตัวหลบ แต่อะห์ซิมกลับกอดนางไว้ทั้งตัว มือหนาลูบคลำไปทั่วร่าง เรย์ฮาน่าดิ้นรนขัดขืนสุดฤทธิ์

“ปล่อยข้านะ ท่านทำบ้าอะไร นี่มันในสวนนะ”

“นั่นเราก็ไปหาที่เสียๆ คุยกัน ไปที่ห้องของข้าก็ได้”

อะห์ซิมจับเรย์ฮาน่าเอาไว้ นางสะบัดข้อมือจนสุดแรง แต่เขาไม่ยอมปล่อย มือหนาแข็งแกร่งเหมือนดั่งคีมเหล็ก

“อย่าเรื่องมากไปหน่อยเลยนะ มามะ ให้ข้าสอนเจ้าว่าชายกับหญิงจะมีความสุขร่วมกันได้อย่างไร”

เขาใช้อ้อมแขนรัดเอวนางเอาไว้ เรย์ฮาน่าจิกมือลงบนหลังมือ

ชายหนุ่ม เมื่อเห็นว่าเขาไม่ยอมปล่อย นางก็ก้มหน้ากัดหลังมืออย่างจัง อะหังชิมสบท สะบัดมือที่ถูกกัด หญิงสาวอาศัยช่วงนั้นตะเกียกตะกายหนี ชายหนุ่มไม่ปล่อยโอกาสให้หลุดมือไปอีก เขารวบเอวนางไว้จากทางด้านหลัง ทั้งคู่ล้มลงกับพื้น ผลของการดิ้นรนทำให้ชายกระโปรงเลื่อนขึ้นสูงจนเห็นท่อนขานวลเนียนสีน้ำผึ้ง ชายหนุ่มถลึงตามองอย่างกักขพะ

“เจ้าสวยไปทั้งเนื้อทั้งตัว มาให้ข้าชื่นใจหน่อยเถอะนะ”

ร่างหนาแทบบ้นบนตัวหญิงสาวเกือบทั้งตัว เรย์ฮาน่าเงื้อมือจะตบ แต่ถูกอะหังชิมตรึงเอาไว้ทัน ใบหน้าโหม่งต่ำลงมา

“ท่านพี่อย่าทำเช่นนั้น ข้าจะฟ้องท่านพ่อ”

“ก็เชิญฟ้องไปสิ ข้าแอบหลงรักเจ้ามานานแล้วนะเรย์ฮาน่า อันที่จริงเจ้าไม่น่าจะคิดมาก ให้พี่ชายคนนั้นชื่นชมหน่อยจะเป็นไรไป”

อะหังชิมไม่พูดเปล่า มือเล็กชายกระโปรงให้สูงขึ้นจนเห็นท่อนขานวลเนียน เรย์ฮาน่าทั้งจิกทั้งข่วน แต่ยิ่งดันก็ยิ่งเปิดเผยเรือนร่างให้อีกฝ่ายเห็นมากขึ้น ชายหนุ่มตรึงแขนนางไว้ด้านบน หญิงสาวหลับตาลงรับรู้ถึงสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น แต่แล้วร่างหนากลับชะงัก

“จะ...เจ้า...”

อะหังชิมตาเหลือก เขามองหญิงสาว ก่อนจะก้มมองตัวเองแล้วแผดเสียงร้องลั่น เรย์ฮาน่างงไม่รู้ว่าชายหนุ่มเห็นอะไร แต่เขาสูบตามตัวด้วยความตกใจ ใบหน้าซีดเผือด

“หนอน...หนอน...หนอน...เต็มไปหมดเลย นี่มันอะไรกัน”

เขาสะบัดและผุดลุกขึ้น ใช้มือปัดไปตามท่อนแขนและขาเส้นผมจนยุ่งเหยิง ละล่ำละลักเสียงหลง

“เจ้าทำอะไรกับข้า เรย์ฮาน่า เจ้าใช้เวทมนตร์อะไร”

“ข้าเปล่าอะ” เรย์ฮาน่าปฏิเสธงๆ

“จะ...เจ้ามันเป็นปีศาจ ใบหน้าของเจ้ามีแต่หนอนเต็มไปหมด”

เรย์ฮาน่าสูบใบหน้าตัวเอง นางก้มลงมองแต่ทุกอย่างก็ยิ่งปกติ

มีเพียงอะหังซิมเท่านั้นที่เอามือธูไปตามร่างกายอย่างคนวิกลจริต เขา
 ฐริมฝีปากตัวเองแรงๆ ก่อนร้องเสียงหลง

“โอ๊ย...ทำไมมีแต่हनอนแบบนี้ อ้าก”

อะหังซิมวิ่งหนีไป เรย์ฮาน่าค่อยๆ ลุกขึ้นนั่ง นางดึงชายกระโปรงลง
 คลุมถึงข้อเท้า น้ำตาแห่งความตกใจไหลอาบสองแก้ม เมื่อก้มมองเสื้อผ้า
 ก็พบว่าขาดวิน เผยให้เห็นเนินอกสีน้ำผึ้ง เสื้อตรงท่อนแขนก็ฉีกขาด
 จากการดิ้นรนขัดขืน แถมยังมีรอยถลอกตรงหัวเข่าอีก หญิงสาวกอด
 ตัวเองแน่น น้ำตาทะลักออกมา นางปิดหน้าร่ำไห้ด้วยความเสียใจสุดชีวิต

๔

ซาริมขยับเท้าเพื่อเดินจากไปแต่ทำไม่ได้ เสียงสะอื้นที่ดังจากร่างบางที่กำลังร้องไห้ปึมว่าจะขาดใจอยู่ไม่ไกล แม้จะยังไม่รู้ว่าหญิงสาวเป็นคนดีหรือร้ายกันแน่ แต่ความสงสัยก็ผุดขึ้นจนทนออกไม่หมด เขาเห็นเหตุการณ์ตั้งแต่อะห์ซิมใช้กำลังปลุกปล้ำหญิงสาวจนสุดท้ายก็ทนไม่ไหว ต้องใช้เวทมนตร์เล่นงานพี่ชายจอมโหดของนาง

เขาไม่เข้าใจว่าจิตใจของอีกฝ่ายทำด้วยอะไร แม้ในบางเมืองจะไม่ถือสาที่พี่น้องแต่งงานกันเอง แต่ก็ไม่ใช่การใช้กำลังข่มเหงอิสตรีแบบนี้ กิตติศัพท์ของอะห์ซิมไม่ได้ผิดจากความเป็นจริงเลยแม้แต่น้อย ภายใต้ใบหน้าที่ดูดุนั้นซุกซ่อนจิตใจที่ชั่วร้ายไม่ต่างกับปีศาจ ถ้อยคำที่พูดถึงบิดาบังเกิดเกล้าล้วนตอกย้ำความเป็นจริง ซาริมไม่เชื่อว่าเลือดสีน้ำเงินของราชวงศ์อัสซารจะทำให้กำเนิดมารเช่นนี้ เขาต้องสืบหาความจริงให้ได้ และแล้วภาพของหญิงสาวร้องไห้สะอึกสะอื้นก็ทำให้ซาริมต้องออกจากที่ซ่อน

เขายื่นผ้าเช็ดหน้าสีขาวให้นาง เรย์ฮาน่าเงยหน้ามองเขาทั้งน้ำตา

แค่เห็นวงหน้ารูปไข่ชาริมก็อยากดึงร่างบางเข้ามากอด เขาเพิ่งมีโอกาสได้เห็นหญิงสาวเต็มตาก็ตอนนี้เอง ใบหน้ารูปไข่ดังนามรากับนางฟ้า ทั้งคิ้วโก่งที่พาดอยู่เหนือดวงตาหวานซึ่ง ขนตาอันยาวเป็นแพ จมูกโด่ง ริมฝีปากอímที่ชาริมใครรู้ว่า จะหวานดั่งที่ใจคิดหรือไม่ เขาอยากกอดนาง เพื่อปลอบโยนเหลือเกิน

“ท่านหมอชาดัด”

“เซ็ดน้ำตาเสียเถอะ”

มือเหี่ยวเย็นเย็นไปตรงหน้า เรย์ฮาน่าพยายามลุกขึ้นแต่เพราะความอ่อนแรงทำให้ทรุดลงไปอีก ชาริมคว้าเอวนางไว้ กายของหญิงสาวสั่นเทา รวากับลูกนก ไหล่บางที่สั่นไหวเพราะแรงสะอื้นทำให้ชายหนุ่มอดใจไว้ไม่อยู่

เมื่อครู่นี้เขาลงโทษอะหังชิมโดยการร่ายมนตร์ให้อีกฝ่ายเห็นใบหน้าของหญิงสาวมีหนอนไต่ย้วยไต่ย้อมไปหมด อีกฝ่ายจึงตกใจและวิ่งหนีหายไป เชื่อได้ว่าคืนนี้หนอนแห่งเวทมนตร์คงไต่ตามตัวอีกฝ่ายจนคันคะเยอไปหมดแน่ แต่นั่นก็ยังไม่สาสมกับสิ่งเลวร้ายที่มันทำเอาไว้ เรย์ฮาน่ากำลังตกใจและเสียใจอย่างที่สุด เพียงแค่กายสัมผัสกันหญิงสาวก็โผเข้ากอดแน่น ร้องให้ออกมารวกับท่านบแดก ชาริมมือชะงักค้าง สุดท้ายก็ห้ามใจไม่ไหวต้องใช้มือลูบแผ่นหลังให้คลายสะอื้น

นานหลายนาทีกว่าที่หญิงสาวจะยอมหยุดร้องไห้ ขอบตาของนางแดงก่ำ แต่ถึงกระนั้นเรย์ฮาน่าก็ยังสวย แม้ขนตาเปียกชุ่มไปด้วยน้ำตา ริมฝีปากถูกกัดจนแดงก่ำ มือกำแน่นตรงข้อมือถลอกไปหมดจากการดิ้นรน

“เจ้าไม่เป็นไรใช่ไหม”

“อะ...ข้า...” เรย์ฮาน่าพูดแทบไม่เป็นคำ ชาริมใช้มือสาងเส้นผมไปทัดไว้ข้างหู เขาประคองใบหน้านางขึ้น เมื่อนึกได้ก็เอื้อมมือไปแตะตรงหัวไหล่บีบเบาๆ แทน

“ไม่ต้องกลัว เจ้าปลอดภัยแล้ว ไอ้อะหิซิมทำอะไรเจ้าไม่ได้อีก”

หญิงสาวใช้ผ้าเช็ดหน้าซับไปตามใบหน้า สะอื้น มีสองข้างสั้น

“ทำไมเขาทำกับข้าแบบนี้ ข้าเป็นน้องสาวแท้ๆ ของเขาอะ”

คำถามเดียวกันนี้ก็ผุดขึ้นในใจของซาริม ทว่าเขาก็ตอบไม่ได้ บางทีอะหิซิมอาจจะเป็นคนเลวเกินหยิ่งถึง หรือไม่เขาก็ไม่คิดว่าเรย์ฮานาคือน้องสาวของตัวเอง

“อย่าไปใส่ใจคนพวกรัศมีเลย เจ้าก็รู้ว่าเขามีนิสัยเกร ทางที่ดีควรหลีกเลี่ยง แล้วเจ้าก็ควรบอกพระสนมว่าดำดั่วด้วย”

ใบหน้าของหญิงสาวซีดเผือดลงกว่าเดิม นางละล่ำละลัก

“ไม่ได้นะท่านหม่อ ห้ามบอกเรื่องนี้กับพระมารดาเด็ดขาด ท่านต้องสั่งลงโทษข้าแน่ๆ”

“ทำไมถึงลงโทษเจ้าล่ะ เจ้าไม่ได้ทำอะไรผิดสักหน่อย”

นางหลุบตาลง มีอบางบนตักจิกกันแน่น ซาริมทอดสายตามองหญิงสาว เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเปลอมองหญิงสาวด้วยสายตาอ่อนโยนตั้งแต่เมื่อไร

“เพราะท่านแม่รักพี่อะหิซิมมาก”

“รักจนไม่สั่งลงโทษที่อะหิซิมทำร้ายเจ้าถึงเพียงนั้นหรือ”

“เพราะข้าผิดเอง ข้าไม่นำให้นางกำนัลกลับห้องไปก่อน คราวหน้าข้าจะระวังตัวให้มากกว่านี้”

ซาริมเผลอกำมือแน่น เขารู้สึกโกรธจัดทั้งที่ไม่ใช่เรื่องของตนเองเลยสักนิด มิหนำซ้ำอะหิซิมถึงไม่กลัวใครเพราะมีพระสนมว่าดำดั่วคอยให้ท้าย ไม่ได้การ เขาต้องหาทางกระชากหน้ากากอีกฝ่ายออกโดยเร็วที่สุด ไม่เช่นนั้นแล้วเรย์ฮานารวมถึงผู้หญิงคนอื่นๆ ในเมืองนี้คงต้องตกอยู่ในอันตรายหากวันใดคนชั่วได้ขึ้นเป็นรัชทายาท วันนั้นคือวันที่อัสซารถึงกาลวิบัติ

“แต่เจ้าก็น่าจะหูลีให้ทรงทราบบ้าง ถึงยังโง่เสียเจ้าก็เป็นลูกสาว”

“ท่านแม่ไม่เคยรักข้า”

น้ำตาหยดหนึ่งรินออกมา ชาริมรู้ว่าคงเป็นความน้อยใจที่ถูกกตเก็บบอก
 อยู่กันนั้นนั่นเอง ถ้อยคำมากมายพรุ้งพรูออกมาทำเอาชาริมล้าคอขมปร่า
 เขาแทบไม่เชื่อหว่าสนมวาท์ดาห์จะทำเช่นนี้ เรย์ฮาน่าคงกำลังเสียใจถึง
 ยอมเอ่ยปากเล่าความลับที่อุทิศสำหรับบิดมาหลายปีออกมา

“เจ้าคิดมากไปหรือเปล่า มีแม่ที่ไหนไม่รักลูกบ้าง”

“ข้าก็อยากให้ตัวเองคิดผิด แต่ท่านแม่ไม่เคยทอดข้าเลย แม้แต่
 อุ้มข้าก็ไม่เคยด้วยซ้ำ ตอนเด็กๆ เวลาข้าหกล้ม อะไรรๆ ก็พี่เลี้ยงดูแล
 ตลอด”

ชาริมเอื้อมมือไปแตะหลังมือหญิงสาว นางกลืนสะอื้นกลืนน้ำลาย
 ลงคอ

“ช่างเถอะ ข้าไม่น่าเอาเรื่องไม่เป็นเรื่องมาเล่าให้ท่านหมอฟังเลยนะ
 อันที่จริงข้าควรจะทำให้ได้นานแล้ว ไม่ใช่เพิ่งเกิดเรื่องขึ้นสักหน่อย ถึง
 ยังไงข้าก็รักและเชื่อฟังท่านแม่อยู่ดี นางเป็นผู้ให้กำเนิด มีพระคุณล้นฟ้า”

“ถ้าเจ้าคิดแบบนั้นได้ก็คงสบายใจขึ้น”

“ข้าขอบใจท่านมากนะท่านหมอ ข้ารู้สึกดีขึ้นมากแล้ว” ตาคู่สวย
 เบิกกว้างก่อนที่เรย์ฮาน่าจะโพล่งขึ้นอย่างสงสัย “แล้วนี่ท่านหมอเข้ามา
 ในพระราชวังชั้นในได้ยังไง”

“เอ่อ...ข้า...” เป็นชาริมเองที่สะอึก เขาประมาทเกินไปที่คิดว่า
 หญิงสาวจะไม่สงสัย ในพระราชวังชั้นในมีแต่เพียงผู้หญิงเท่านั้น เขาเอ่ย
 ตะกุกตะกัก

“เอ่อ...คือว่ามีนางในคนหนึ่งไม่สบาย ทหารองครักษ์ก็เลยไปตาม
 ข้ามาดูแลการกลางดึก ข้ากำลังจะกลับพอดีก็เลยผ่านมาทางนี้”

“ข้าไม่น่าซักให้มากเลยนะ ท่านคงเหนื่อยมาก เชิญกลับ
 ห้องเถอะจะได้พักผ่อน ข้าก็ต้องกลับเหมือนกัน”

เรย์ฮาน่าผุดลุกขึ้น แต่อาการเจ็บตรงเข้าทำให้นางเซไป ชาริมกอด
 นางไว้อีกครั้ง เมื่อนัยน์ตาคู่สวยงยขึ้น หญิงสาวก็ได้เห็นบางอย่าง ปากอ้า

ค้างละล้าละลัก

“ตะ...ตาของท่าน ทำไม่...เหมือนกับที่ข้าเคยเห็น”

ซาริมรีบหันหลังกลับเพื่อหลบสายตา แต่เรย์ฮานากลับปรี่เข้าไป
ด้านหน้าและเอียงหน้ามองอย่างสำรวจ

“บอกข้าหน่อยสิท่านหมอ เพราะอะไรท่านถึงมีดวงตาเช่นนี้ เมื่อก่อน
นัยน์ตาของท่านเป็นต้อกระจกไม่ใช่หรือ”

ชายหนุ่มกำมือแน่น หันรีหันขวากำลังคิดอย่างตัดสินใจ แต่
แล้วเรย์ฮานากลับคว้าข้อมือนั้นไว้เสียก่อน สุดท้ายซาริมจึงไม่มีทางเลือก
เงยหน้าขึ้นสบตา เมื่อตาประสานกันเรย์ฮานาก็อำปากค้าง

“ท่าน...คือ ผู้ชายคนนั้น ข้าจำได้ ท่านคือคนที่อยู่รอบลานเฉลิม-
ฉลอง...”

เรย์ฮานาพูดได้แค่นั้นเมื่อซาริมสะบัดชายแขนเสื้อไปตรงหน้า
ริมฝีปากหยักลึกขมขมบิบท่องมนตร์ เขาไม่อยากทำเช่นนั้นเลย แต่หญิงสาว
ทำให้ไม่มีทางเลือก นอกจากใช้มนตร์สะกดนางให้ลืมเท่านั้น รอบกายพลัน
หยุดหมุน ร่างตรงหน้ายืนแข็งทื่อราวกับหุ่น ซาริมโบกมือซ้ำแต่นางก็ยัง
ไม่ขยับเขยื้อน แวดตาเลือนลอย

“ขอโทษนะเรย์ฮานา ข้าจำเป็น เจ้าต้องลืมเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมด
ลืมว่าเราสองคนเคยพบกัน”

หญิงสาวพยักหน้าตามอย่างช้าๆ ซาริมถอนหายใจเฮือกใหญ่ เขา
ค่อยๆ ใช้มือลูบจากหน้าผากลงมาตามจมูกจนถึงริมฝีปาก แต่เมื่อสัมผัส
ความอ่อนนุ่มนั้นมือก็ชะงักค้าง เขาลดฝ่ามือลงมองเรียวปากอึดตรงหน้า
อย่างหลงใหล ใจของชายหนุ่มเต้นแรง เรย์ฮานามีริมฝีปากที่สวยงาม

เมื่อลดสายตาลงสำรวจเรือนร่างงดงามราวกับนางฟ้า ซาริมก็รู้สึก
ร้อนผ่าวด้วยความปรารถนา ลมหายใจที่ผ่นออกมาทำให้รู้ว่าร่างนี้มีชีวิต
ไม่ใช่ภาพที่ถูกรังสรรค์ขึ้นจากศิลปินเอก

เขาควรจะต้องสะกดนางแล้วเดินจากไป ปล่อยให้หญิงสาวลืม

เรื่องราวที่เกิดขึ้น แต่เพราะเหตุใดมือกลับชะงัก ขาสองข้างก้าวไม่ออก ยิ่งพอฝ่ามือสัมผัสกับเรียวปากอิม ซาริมก็หยุดตัวเองไม่ได้ เขาอยากรู้เหลือเกินว่าริมฝีปากของนางจะหวานอย่างที่คิดหรือไม่ อยากระบอกร่างบางเพื่อปลอบโยน

ใบหน้าคมถูกดึงดูดเข้าหาหญิงสาวที่ละน้อยโดยไม่รู้ตัว รู้ทั้งรู้ว่าการทำเช่นนี้ไม่เป็นสุภาพบุรุษสักเท่าไร แต่ซาริมก็ห้ามใจตัวเองไม่ได้ เขาอยากลบสัมผัสอันหยาบช้ำจากพี่ชายจอมโหดออกไปจากร่างบอบบางของหญิงสาว อยากให้เรย์ฮานารู้ว่าจุมพิตที่อ่อนหวานควรเป็นเช่นไร ชายหนุ่มค่อยๆ ลดใบหน้าคมลงจนริมฝีปากสัมผัสกับความหอมหวานในที่สุด

เริ่มจากแตะเบาๆ สูดกลิ่นไอความหวาน บดเคล้าคลอเคลีย หยอกล้อ ปลายนิ้วชอกซอนเข้าไปในเส้นผมรังไบนำให้เนบสนิท เขาไม่เคยจูบกับใครมาก่อน เรย์ฮาน่าเป็นคนแรก สัมผัสของเรียวปากนุ่มนวลและหอมหวานทำให้สติของซาริมแตกกระเจิง เขาลืมไปด้วยซ้ำว่าตนยังอยู่ในสภาพของชายชราอายุเจ็ดสิบ แต่รู้สึกเป็นชายหนุ่มริวกไปเสียอย่างนั้น

ร่างที่ไม่เคยต้องมือชายสิ้นสะท้านแม้จะอยู่ในห้วงมนตร์สะกดลมหายใจของนางแรงขึ้น ริมฝีปากอ้าเผยอรับอย่างลื้มตัว ซาริมสอดลิ้นเข้าไปสัมผัสลิ้นของนาง ลมหายใจประสานกัน เขาถ่ายทอดความรู้สึกปลอบประโลมทั้งหมดผ่านจูบนั้น แม้จะรู้ว่านางอาจจะจำเหตุการณ์นี้ไม่ได้ด้วยซ้ำ เพราะทันทีที่เขาติดนี้ภาพทั้งหมดก็จะเลื่อนหายไปในาอากาศทันที

มือกอดเอวบางไว้อย่างหวงแหน เมื่อสายตาลดมองเหลือที่หญิงสาวสวมใส่ก็แทบแข็งเป็นหิน ทรวงอกอิมที่เห็นเปลมๆ ผ่านรอยขาดของเสื้องามสล้างจับตา แถมปลายถันยังตอบสนองต่อสัมผัสโดยการดันดันผ่านผ้าเนื้อบาง ซาริมอยากสัมผัสนางให้มากกว่านี้ แต่ก็ทำไม่ได้ เท่าที่ผลิผลามไปก็แทบไม่ต่างจากใจผู้ฉกฉวยโอกาส

เขารู้สึกเหมือนเป็นชายหนุ่มผู้ตะกละตะกลามเร่งตักดวง ชาริม ผละออกเพื่อจุมพิตซ้ำแล้วซ้ำอีก หลังจากจูบยาวนาน ริมฝีปากของคนตรงหน้าก็บวมเจ๋อขึ้นมาอย่างเห็นได้ชัด ร่างบางยังตะลึงงัน สีหน้าของนางยามนี้ช่างเร้าร้อนเหลือเกิน ชาริมถอนใจอย่างสุดเสียดาย มือกดหัวไหล่ให้หญิงสาวนั่งลงบนม้านหินในสวนเหมือนเช่นเดิม ในที่สุดก็ตัดสินใจดีดนิ้วดังเป๊าะ เรย์ฮาน่ากะพริบตาปริบๆ

“ดีกมากแล้ว เจ้าไปนอนเถอะ”

“ท่านหมอชาดัด นี่ข้า...”

หญิงสาวยกมือลูบริมฝีปากอย่างเปลือยเปล่า ก่อนมองคนตรงหน้าอย่างสับสน นางจำความทรงจำเมื่อครู่ไม่ได้ ประโยคสุดท้ายคือการสนทนาเรื่องพระสนมวาท์ดาห์เท่านั้น

“เจ้าคงง่วงมากถึงได้เผลอหลับไป”

เรย์ฮาน่ามองไปรอบๆ อย่างสับสน ดูเหมือนนางจำอะไรไม่ได้เลย สิ่งที่เห็นคือตัวเองนั่งเคียงข้างกับหมอชราบนม้านหิน

“ข้านี้แน่จริงฯ เลย ข้าขอตัวก่อนนะท่านหมอ ป่านี้นางกำนัลคงเป็นห่วงมากแล้ว”

“จำเอาไว้นะเรย์ฮาน่า ถ้าต่อไปนี้เจ้ามีเรื่องเดือดร้อนอะไร ขอให้คิดว่าข้าคือที่พึ่ง ปรีक्षाข้าได้ทุกเมื่อ”

“ขอบใจมากนะท่านหมอ ข้าจะจำเอาไว้”

ปลายนิ้วเล็กๆ ยื่นมาเกี่ยวกับนิ้วเหี่ยวเหี่ยว ก่อนลูกขึ้นเดินจากไป ชาริมมองตามแผ่นหลังของหญิงสาวไปด้วยหัวใจพองโต เขาแตะตรงริมฝีปากของตัวเองที่ยังคงมีความหวานซาบซ่านเคลือบอยู่ ที่สำคัญปลายนิ้วก็อ้อยเมื่อครู่ก็อ่อนจนซึมซาบเข้าไปในหัวใจ...

เรย์ฮาน่าจ้องมองริมฝีปากตัวเองในกระจกทองเหลือง เข้านี้นางตื่นขึ้นมาในสภาพมึนงงสุดขีด ความฝันและความจริงหลาอย่างปนเปกัน

นางจำได้ว่าเมื่อคืนถูกอะห์ซิมปลุกปล้ำ แต่โชคดีที่เขาเกิดร้องไววาย แล้ววิ่งหนีไปเสียก่อน หญิงสาวไม่รู้ว่่าอีกฝ่ายเห็นอะไร แต่นั่นก็ทำให้นางรอดพ้นจากการตกนรกทั้งเป็น แล้วหลังจากนั้นนางก็ได้เจอกับหมอหลวงชาดัด

อีกครั้งที่เรย์ฮานารู้สึกเหมือนคนตรงหน้าไม่เหมือนเดิม ใบหน้าแม้จะเต็มไปด้วยรอยเหี่ยวย่นแต่ทำไมตอนอยู่ในอ้อมกอดกลับรู้สึกเหมือนกำลังชบอชบชายหนุ่มฉกรรจ์ มือที่ลูบไปตามแผ่นหลังรู้สึกถึงความปลอดภัยได้อย่างเหลือเชื่อ แต่เมื่อจ้องตากันหญิงสาวก็จำอะไรไม่ได้อีก

บางอย่างรางเลือนจนเรย์ฮานไม่รู้ว่่ามันจริงหรือเท็จกันแน่ สายตาจ้องมองเรือนร่างของตนที่เห็นผ่านกระจกทองเหลืองในเช้าวันนี้ ริมฝีปากเหมือนบวมเจ่อ เมื่อหลับตานางก็เห็นภาพของใบหน้าใครคนหนึ่งที่ยื่นเข้ามาใกล้ ริมฝีปากที่สัมผัสกัน ความรู้สึกประหลาดแผ่ซ่านไปทั่วร่างกาย ถูกจู่โจมด้วยพลังความร้อนทะลุจุดเดือด ที่น่าอายก็คือยอดทรวงที่พลอยไหววูบไปด้วย เพราะมันทำราวกับมีชีวิตของตัวเองด้วยการหดรีดเป็นตุ้มโตอย่างน่าละอาย ใจกลางเรือนร่างรูดราวไหยหาจนหญิงสาวต้องหนีบขาแน่น นางกลายเป็นผู้หญิงวิปริตจนต้องยกมือขึ้นปิดหน้า

นางสลัดทิ้งอะไรก็ตามที่ฟุ้งซ่าน เริ่มแต่งตัว ชุดคาฟตาน^๑ สีลัมอ่อนทำให้เรย์ฮานาดูสวยมากขึ้นไปอีก ผมยาวถูกรวบไว้ด้านหลัง นางคงลืมนึกไปกระแทกกับอะไรบางอย่างระหว่างที่ต่อสู้ขัดขืนกับอะห์ซิม ริมฝีปากจึงมีลักษณะเช่นนี้ หญิงสาวแตะริมฝีปากด้วยขี้ผึ้งสีซึ่งได้รับเป็นบรรณาการจากต่างเมืองเมื่อต้นเดือนก่อน และสวมผ้าคลุมศีรษะทับอีกชั้น ขึ้นให้ใครเห็นริมฝีปากคงต้องเป็นที่รำลือไปทั้งพระราชวังแน่ๆ เมื่อแต่งตัวเสร็จเรย์ฮานาก็เร่งรีบเดินไปพบพระสนมวาทิดาห์ ทันทีที่ก้าวเข้าไปเสียงทวาด

^๑ชุดคาฟตาน คือ ชุดคลุมตัวยาวของชาวอาหรับ

ก็ตั้งขึ้น

“ทำไมมาช้าแบบนี้ แม่รอเจ้านวดจนเมื่อยแล้วนะ”

เธียราน่าทำความเคารพด้วยการหมอบกราบลงแนบพื้น ก่อนเดินตรงไปวางมือบนไหล่ของพระสนมเอ๋ยเสียงอ่อน

“ข้าขอโทษท่านแม่ พอดีข้ารู้สึกไม่สบาย”

“เจ้าเนี่ยนะไม่สบาย มัวแต่คิดถึงตัวเองจนลืมแม่คนนี่ไปเลยสินะ ดูแม่สิ เหนื่อยสายตัวแทบขาดแต่เรียกหาเจ้าก็ไม่มา”

“ข้าผิดไปแล้วท่านแม่ ให้ข้านวดให้ตอนนี้เถอะนะ”

สนมวาท์ดาหันหน้าบึ้งตึง เซ็ดหน้าไปทางอื่นเมื่อเธียราน่าเริ่มนวดเบาๆ ตรงหัวไหล่ สัมผัสเบาๆ ก่อนทวีความหนักหน่วงขึ้นเรื่อยๆ กล้ามเนื้อที่ตึงจากการนอนขดตัวเพราะฝนร้ายก็คลายลง อารมณ์ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

“เจ้านุ่นวดเก่งจริงๆ มิเสียแรงที่ข้าให้เจ้าฝึกตั้งแต่เล็กๆ”

เธียราน่าไม่เหมือนกับเจ้าหญิงองค์อื่นๆ ที่ได้เรียนหนังสือควบคู่ไปด้วย ดูเหมือนพระมารดาไม่ต้องการให้นางรู้เรื่องบ้านเมืองเลยสักนิด นอกจากทำอาหาร เติ่นรำแล้ว สนมวาท์ดาที่ยังหัดให้ลูกสาวนวดจับเส้นเก่งอีกด้วย

“ถ้าท่านชอบ ให้ข้านวดต้นคอให้อีกนะ”

เธียราน่าถลกแขนเสื้อขึ้นเพื่อให้ขนาดถนัด แต่แล้วรอยซำกับรอยถลอกตรงต้นแขนของหญิงสาวก็ทำให้สนมวาท์ดาหันขวับมาทันควัน นางกำลังนั่งอยู่บนเตียงหันไปทางกระจกจึงเห็นร่องรอยเต็มตา

“นั่นแขนของเจ้าไปโดนอะไรมา”

หญิงสาวละล่ำละลักดึงเสื้อมาปิดแขนริบ痕หลังทันที แต่สนมวาท์ดาห้ลุกขึ้นจากเตียงและตรงรี่มาคว้าข้อมือไว้เสียก่อน

“อะ...ข้าหกล้ม”

“เจ้าโกหก รอยแบบนี้ไม่ใช่หกล้มแน่ นี่มันรอยมือ เจ้าไปทำอะไร

กับใครมา”

“อะ...ข้าเปล่าไหนท่านแม่”

ฝ่ามือพาดแก้มนวลดั่งเผียะจนเกิดรอยแดง เรย์ฮาน่าลูบแก้มที่ถูกตบ น้ำตาริน

“ข้าสั่งเจ้าแล้วใช่ไหมว่าให้รักษาพรหมจรรย์ยิ่งชีวิต ทำไม่ถึงไม่ฟังกันบ้าง มิน่าระบำแสงจันทร์ถึงมีฤทธิ์อ่อนลงกว่าเดิม”

“ไม่ใช่ท่านแม่ ข้าไม่ได้ทำเช่นนั้น ข้ายังเป็นสาวบริสุทธิ์”

“โกหก...เสียแรงข้าเลี้ยงดูเจ้าอย่างกับไขในหิน แต่เจ้ากลับทำตัวเหมือนผู้หญิงชั้นต่ำ บอกมาซิว่ามันเป็นใคร”

สนมวาท์ดาห้กระซอกและผลักเรย์ฮานาลงกับพื้น หญิงสาวสะอื้นใช้มือปาดน้ำตา

“ข้าไม่ได้มีอะไรกับใครจริงๆ ไม่เชื่อ ท่านแม่ให้คนตรวจร่างกายของข้าดูได้ ข้ายังเป็นสาวบริสุทธิ์ แต่รายนี้นี้เป็นเพราะพี่อะห้ซิม...”

“นี่อะห้ซิมทำอะไรเจ้านั้นหรือ”

เรย์ฮาน่าเล่าเรื่องราวให้ฟังเพื่อจะแก้ต่างให้ตัวเอง แต่ทันทีที่ฟังจบประโยค ใบหน้าของสนมวาท์ดาห้กลับบึ้งตึงกว่าเดิมอีกเท่าตัว นางตวาดเสียงลั่น ตบหน้าผู้เป็นลูกสาวซ้ำอีกครั้ง หญิงสาวลูบแก้มอีกข้างที่เป็นรอยแดง

“เจ้าโกหก อะห้ซิมเนี่ยนะจะใช้กำลังปลุกปล้ำเจ้า”

“ใช่...พี่อะห้ซิมทำเช่นนั้น เพราะห้ดีที่จู่ๆ เขาก็หยุด”

หญิงสาวละคำพูดนั้นไว้ นางก็ไม่ว่าเพราะเหตุใดพี่ชายถึงเปลี่ยนใจกลางคัน แต่ไม่ว่าจะเป็นเพราะอะไรนั้นก็ทำให้นางรอดพ้นจากขุมนรกมาได้

“ไม่จริง เจ้าต้องใช้เสน่ห์ยั่วยวนอะห้ซิมแน่ๆ ไม่เช่นนั้นแล้วเขาคงไม่หันมามีตบปล้ำเจ้ากลางวังหลวงแบบนี้หรอก”

“ข้าไม่ได้ทำเช่นนั้นจริงๆ นะท่านแม่ ข้าเดินกลับมา แล้วจู่ๆ พี่อะห้ซิม

ก็...”

เรย์ฮาน่าเสียงเครือ ไม่เคยรู้สึกว่าตัวเองด้อยค่ามากเท่านี้มาก่อนเลย สมัยเด็กนางเคยถามตัวเองบ่อยๆ ว่า เพราะเหตุใดถึงไม่เคยได้รับความรักจากผู้เป็นมารดาเลย หญิงสาวต้องอยู่ในความดูแลของพี่เลี้ยงมาตลอด ทุกครั้งที่หกล้มบาดเจ็บสนมวาท์ดาหิไม่เคยกอดหรือปลอบ จนบ่อยครั้งอดสงสัยไม่ได้ว่า นางเป็นลูกแท้ๆ ของพระสนมจริงหรือไม่ ผิดกับอะห์ซิม ที่ได้รับความรักล้นเหลือ แม้กระทั่งตอนนี้นางก็ยังถูกกล่าวหาว่าทำตัวไม่ต่างจากหญิงแพศยา

“แล้วพี่ชายของเจ้าเป็นยังไงบ้าง”

“ข้าไม่รู้”

“เจ้าบอกว่าจู่ๆ เขาก็หยุด นี่เจ้าทำอะไรเขาหรือเปล่า”

ว่าพลางสนมวาท์ดาหิก็บีบรอบข้อมือจนเกิดรอยแดง เรย์ฮาน่าร้องเสียงหลง

“ข้าเจ็บนะ ข้าจะไปทำอะไรเขาได้ยังไง ข้าไม่มีเวทมนตร์อื่นท่านก็รู้”

สนมวาท์ดาหิหนึ่งไปอย่างยอมจำนน

“ข้าจะไปดูพี่ชายเจ้า ต้องมีอะไรเกิดขึ้นกับเขาแน่ๆ และถ้าเจ้าทำให้เขาล้มป่วยละก็ ข้าจะลงโทษเจ้าอย่างสาสมเลยทีเดียว ใส่หัวไปเสีย ข้าไม่อยากเห็นหน้าเจ้าอีก”

เสียงตวาดดังขึ้นซ้ำอีกครั้ง เรย์ฮาน่าทำความเคารพและเดินออกจากห้องทิ้งน้ำตา คล้อยหลังนาง สนมวาท์ดาหิขมวดคิ้วมุ่นก่อนเร่งฝีเท้าเดินไปยังห้องของลูกชายทันที

ภาพของบุตรชายเพียงคนเดียวที่ตอนนี้ผิวกายแดงก่ำไปทั้งตัว ผมแผ่ยุ่งเหยิง แถมบนใบหน้าก็เต็มไปด้วยรอยถลอกเต็มไปหมด สร้างความโมโหให้แก่สนมวาท์ดาหิไม่ใช่น้อย อีกฝ่ายร้องลั่นเมื่อรู้ว่าผ้าห่มถูกดึงออก

“ทะ...ท่านแม่ อย่า...”

“นี่เจ้าเป็นอะไรอี อ่ะชิม เพราะอะไรเนื้อตัวถึงเต็มไปด้วยรอยเล็บแบบนี้”

“ข้าค้นไปหมดทั้งตัวเลยท่านแม่ มีหนอนโตย้วยเยื้อไปหมด ล้างเท่าไรก็ไม่หมด”

“หนอน ตรงไหน ไม่เห็นมี”

สนมวาท์ดาห์ตวาด พลงกวาดตามองไปทั่วแต่กลับไม่พบหนอนตามที่ลูกชายว่า มีเพียงผิวกายที่แดงก่ำเท่านั้น สีหน้าของบุตรชายดูเหนื่อยล้า จากที่ฟังนางกำนัลเล่า เขาไม่สามารถนอนหลับได้ตลอดทั้งคืน เฝ้าม้วนเวียนนอนน้ำอยู่อย่างนั้น ชายหนุ่มมาละวาดบอกว่ามีหนอนอยู่ตามที่นอนและในน้ำจนดูคล้ายกับคนวิกลจริต

“นี่ไงท่านแม่ มันโตตามตัวข้าอีกแล้ว โอ๊ย ข้าทนไม่ไหวแล้ว ข้าต้องไปอาบน้ำ”

มือบางแตะตรงข้อมือ สนมวาท์ดาห์หลับตาลงเพ่งสมาธิ ครู่หนึ่งก็เห็นหนอนแห่งเวทมนตร์โตอยู่บนผิวลูกชาย ใบหน้าของนางบูดเบี้ยวอย่างโกรธจัด ก่อนที่จะทำปากขมุขมิบแล้วกรีดนิ้วลงบนลำตัวหนอนอ้วนร่างของมันแตกเป็นจุน พริบตาเดียวอาการคันเคะเยอของบุตรชายก็หายเป็นปลิดทิ้ง

“ท่านแม่ ข้าหายคันแล้ว ท่านทำยังไง หนอนก็หายไปแล้ว”

อ่ะชิมผุดลุกขึ้น มองบนที่นอนและก้มมองตัวเอง เขามีสีหน้าดีขึ้น

“ไหนลองเล่ามาซิว่ามันเกิดอะไรขึ้น เจ้าไปทำอะไรมาก่อนหน้านี้”

ชายหนุ่มหน้าซีดเผือด ก้มหน้าลงกับพื้นเอ่ยเสียงอ่อย

“คะ...คือว่า ข้าอยู่กับเรย์ฮาน่า”

“นี่นางกล้าใช้เวทมนตร์กับเจ้านั้นหรือ”

“เวทมนตร์ นี่คือมนตร์ของนางงั้นหรือ มิน่า ตอนที่ข้ากำลังปล้ำนางจู่ๆ ก็มีหนอนผุดขึ้นจากหน้านางเต็มไปด้วยหนอน คอยดูนะข้าจะจัดการนาง

ให้ได้”

สนมวาทดาห์ยื้อมือไว้ ตวาดเสียงลั่น

“ยังจะหาเรื่องอีก เจ้าเป็นพี่ชายของนางนะ ผู้หญิงอื่นมีตั้งเยอะ
ตั้งแยะทำไมเจ้าไม่เลือก ไปยุ่งกับนางทำไม”

“แต่นางไม่ใช่พี่น้องแท้ๆ ของข้าสักหน่อย”

“นี่เจ้ารู้”

อะห์ซิมพยักหน้า เขาเล่าเรื่องที่ตนแอบเห็นสนมวาทดาห์อุ้มเด็ก
เข้ามาในพระราชวังในคืนวันนั้น แม่ต่อนั้นเขาจะยังเด็กอยู่มาก แต่ก็รู้ว่า
มารดาไม่ได้ตั้งครรภ์อย่างที่บอกคนอื่น แถมยังอุ้มเด็กมาจากข้างนอก
อีกด้วย

“ห้ามเจ้าพูดเรื่องนี้ให้ใครฟังเด็ดขาด นี่เป็นความลับ”

“จันทน์แม่ก็ต้องยอมให้ข้าครอบครองนาง เรย์ฮาน่าเติบโตเป็นสาว
แล้ว ทั้งสวยทั้งน่ารักใครจะไปอดใจไหว”

“แต่นางมีหน้าที่ต้องรักษาพรหมจรรย์เอาไว้”

“แต่ท่านแม่บอกเองไม่ใช่หรือว่า เมื่อนางจะแต่งงาน แต่ระบำแสงจันทร์
ของนางก็ยังมีพลังอยู่ เพียงแต่ฤทธิ์อาจจะน้อยลงนิดหน่อยเท่านั้น”

“นี่เจ้าอยากได้ตัวนางถึงเพียงนี้เสียหรือ”

“ข้าอยากได้นางเป็นนางบำเรอ นะท่านแม่ ได้โปรด รอให้ข้าหายดี
เสียก่อน แล้วข้าจะจัดการกับนางเอง รับรองว่านางไม่กล้าบอกใคร ขอให้ข้า
ครอบครองนางเถอะนะ”

วาทดาห์หน้าบึ้ง สายตามองลูกชายอย่างระอา

“แม่ไม่รับปากเจ้า ตอนนี่เจ้าไม่มีสิทธิ์ต่อรองอะไรทั้งสิ้น พักรักษา
ตัวให้หายก่อนเรื่องอื่นค่อยว่ากันใหม่”

“ทำไมท่านแม่ต้องหวงนางเอาไว้ด้วย ข้าไม่เข้าใจเลย”

“นี่ไม่ใช่เรื่องหวงหรือไม่หวงนะอะห์ซิม แต่เป็นเรื่องของความ
ไม่เหมาะสม หากเจ้าไม่ยอมเชื่อฟังแม่ เราสองคนก็ไม่ต้องพูดกันอีก แม่จะ

“ให้นางกำนัลเข้ามาใส่ยาให้เจ้า เจ้าต้องรีบพักผ่อน พรุ่งนี้จะได้หายสนิท”

“แต่ว่า...”

อะหิซิมกำลังจะตอรอง แต่เมื่อเห็นสีหน้าจริงจังของมารดา ก็จำต้องเงยบ พระสนมตัดบทโดยการเดินออกจากห้องของบุตรชายเพื่อให้ นางกำนัลทำตามคำสั่ง เมื่อได้อยู่เพียงลำพัง ความสงสัยเรื่องเดิมก็ผุดขึ้น เพราะเหตุใดอะหิซิมถึงถูกหนอนแห่งเวทมนตร์ทำร้าย นางมั่นใจว่าเรย์-ฮาน่าไม่มีเวทมนตร์ ดังนั้นแสดงว่าต้องมีคนอื่นแฝงตัวเข้ามาในวังหลวง หรือว่า...

วาทิดาหัดคิดถึงศัตรูตัวฉกาจไม่ได้ แม่นางจะพยายามนั่งสมาธิ เพื่อค้นหาศัตรูสักเท่าไร แต่กลับไม่พบ ดูเหมือนอีกฝ่ายจงใจกำบังกาย นางนึกในใจว่าไม่ได้การเสียแล้ว แสดงว่ามันต้องแฝงตัวเข้ามาโดยที่นางไม่รู้ มีหน้าคือนางจนถึงได้รู้สึกถึงพลังจากกริช เห็นที่ต้องวางแผนอะไรสักอย่าง พระสนมก็มอมงพลอยสีน้ำเงินที่ห้อยอยู่กลางอกแล้วส่ายยิ้ม

“ในเมื่อมันอยากได้พลอยนัก ถ้าอย่างนั้นมันก็จะได้พลอยตามที่ต้องการ”

มือกำแน่น ดวงตาเปลี่ยนเป็นสีแดงกำราวกับเลือด ริมฝีปากอึมชมูบขมิบอีกครั้ง เมื่อลิ้มตาขึ้นและแบมืออีกข้างก็ปรากฏสร้อยพลอยสีน้ำเงินที่เหมือนกันราวกับพิมพ์เดียว...

“ได้เรื่องอะไรบ้างไหม ยาทั้งหมดนี้เป็นยาพิษหรือเปล่า”

ซาริมโพล่งขึ้น เขานำตัวอย่างยาทั้งหมดที่ได้จากห้องของเรย์ฮาน่า กลับมายังบ้านพักของชาดัดด้วยความร้อนใจ หลังจากการตรวจอย่างละเอียดถี่ถ้วนก็ไม่พบสิ่งที่สงสัย

“ยาพวกนี้ไม่ใช่ยาพิษ เป็นแค่ยาบำรุง อย่างขวดสีเขียวนี้เป็นยา ที่ช่วยให้ความทรงจำของพระองค์กลับคืนมา”

“ถ้ามันแสดงว่าเรย์ฮาน่าก็ไม่ได้คิดร้ายต่อพระองค์นะสิ”

“ยังเร็วเกินไปที่จะสรุป เพราะข้าตรวจพบว่ายาชนิดนี้ไม่ใช่จะซื้อหากันได้ทั่วไป ต้องผ่านการปรุงพิเศษ”

“ท่านหมายความว่า...”

“ยาชนิดนี้เป็นยาถอนมนตร์สะกด นอกจากข้าแล้วยังมีอีกแค่สองตระกูลเท่านั้นที่มีวิชานี้ แต่พวกเขาต่างเสียชีวิตไปหมดแล้ว”

ใบหน้าของชาดัดหม่นลง รอยย่นตรงบริเวณใบหน้าจึงมากขึ้นไปอีก

“นั่นก็แสดงว่ามีคนอื่นร่วมมือกับนาง”

“ใช่ อย่างน้อยเราก็ก็นึกได้ว่า เรย์ฮาน่ารับยานี้มาจากคนอื่น ลำพังตัวนางเองไม่มีทางปรุงยาได้หรอก นางเป็นแค่นางระบำ ไม่มีความรู้ด้านวิชาแพทย์”

“ภายในวังช่างมีเบื้องหลังซับซ้อนจริงๆ เราจะได้รู้ได้ยังไงว่าใครอยู่ข้างเราบ้าง ใครกันที่จงรักภักดี”

ชาดัดสายหน้าเป็นการยืนยัน ชาริมแฝงตัวเข้าไปในวังร่วมหนึ่งสัปดาห์แล้ว เขาพยายามสืบข่าวหาพลอยสีน้ำเงินจากที่อื่นแต่ก็ไม่พบ ทั้งสองจะสลับกันคนละวันเพื่อชาดัดจะได้เข้าไปตรวจพระอาการและสั่งพระโอสถให้เสวย

“ข้าได้เจอกับไอ้อะห์ซิมแล้ว มันเลวสมคำเล่าลือจริงๆ”

ชาริมเล่าคร่าวๆ ให้ผู้อาวุโสตรง อีกฝ่ายสยดเสียงเข้ม

“ไม่นึกว่าไอ้อะห์ซิมจะถูกนรกส่งมาเกิดแบบนี้ ขนาดน้องสาวมันยังทำอย่างนี้ได้ลงคอ แล้วท่านใช้วิธีอะไรเล่นงานมันหรือ”

“แค่กลเล็ๆ น่ะ”

หลังจากวันนั้นอะห์ซิมก็ไม่ออกมาเข้าร่วมประชุมในท้องพระโรงอีกเลย ว่ากันว่าเขาค้นและเป็นผื่นทั้งตัว ริมฝีปากหยักลึกเพลื่อยมอย่างสะใจที่เล่นงานอีกฝ่ายได้ ชายหนุ่มไม่มาจูนายกับเรย์ฮาน่าอีก ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างเขากับนางก็ดับหน้าไปอีกชั้น นางแะมาคุยที่ห้อง

ปรุงยา ทั้งสองนั่งสนทนากันเกือบสองชั่วโมง ซาริมเพิ่งรู้ว่าหญิงสาว
เป็นคนเฉลียวฉลาด เพียงแค่พูดอะไรให้ฟังนางก็จะจดจำได้อย่างขึ้นใจ
เลยทีเดียว แถมยังเป็นคู่สนทนาที่ดี ทั้งคอยรับฟังและพูดคุยแลกเปลี่ยน

“แล้วไป ทางที่ดีอย่าเป็นศัตรูกับมันจะดีกว่า อะห์ซิมเป็นคนพาล
หากใครขัดใจมัน รับรองว่ามันจะกัดไม่ปล่อยเลยทีเดียว”

“ข้ารู้แล้ว วันนี้ถึงคิวที่ข้าจะต้องเข้าวังแล้วใช่ไหม”

ซาตต์พยักหน้า เอ่ยประโยคสุดท้าย

“ใช่ เจ้าควรไปเตรียมตัวได้แล้ว เหลือเวลาอีกแค่ชั่วโมงเดียว”